

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 67

I Legislatura

Any 1981

Presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 25

Segona reunió
tinguda el dia 26 de juny de 1981

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí. Presideix el M. H. Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, Sra. Concepció Ferrer i Casals, del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris, Primer, Sr. Camp i Batalla; Segon, Sr. Lorda, i Quart, Sr. Espasa.

Es reprèn el debat sobre l'atur amb el torn d'intervencions dels diversos Grups parlamentaris. En primer lloc, pren la paraula el Diputat Sr. Hortalà, pel G. p. d'Esquerra Republicana (p. 1786). Intervé tot seguit l'H. Sr. Conseller de Treball per respondre (p. 1787).

S'esdevé un diàleg entre el M. H. Sr. President i el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, per una qüestió d'ordre (p. 1789). Tot seguit intervé el Diputat Sr. Ribó, del G. p. del PSUC, també per una qüestió d'ordre (p. 1789).

El M. H. Sr. President dóna la paraula al Diputat Sr. Hortalà, del G. p. d'Esquerra Republicana, que intervé per replicar (p. 1790). Intervé el Diputat Sr. Pedrós, del G. p. de Centristes (p. 1791). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1795). Pren la paraula el Diputat Sr. Frutos, del G. p. del PSUC, per replicar (p. 1796).

El M. H. Sr. President suspèn la sessió a tres quarts i sis minuts d'una del migdia i la reprèn a la una i deu minuts. Intervé el Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista (p. 1805). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1810). El Diputat Sr. Martín i Toval, del G. Socialista, intervé per replicar (p. 1812).

Pren la paraula el Diputat Sr. Escudé, del G. p. de Convergència i Unió (p. 1814). Li respon l'H. Sr. Conseller de Treball (p. 1816).

El Sr. President suspèn la sessió a tres quarts menys un minut de tres de la tarda.

Es reprèn la sessió suspesa ahir, a un quart d'onze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la Vice-presidenta Primera, Sra. Concepció Ferrer i Casals, del Vice-president Segon, Sr. Isidre Molas, i dels Secretaris, Primer, Sr. Camp i Batalla; Segon, Sr. Lorda, i Quart, Sr. Espasa. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major, Sr. Pitarch, i els Lletrats Sr. Vintro i Sra. Folchi. Al banc del Govern seuen els Honorables Consellers Coll i Alentorn, Oller, Trias i Fargas, Culler, Laporte, Sanuy i Rigol.

(Es reprèn la sessió a un quart d'onze del matí.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. Continuem amb el debat sobre l'atur i anem a començar ara el torn d'intervencions dels Grups. Com de costum, seguirem l'ordre de menor a major importància numèrica del Grup, i els recordo que el temps previst per a aquestes intervencions, d'acord amb l'article del Reglament que estem aplicant, és de trenta minuts com a màxim.

En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, vull començar dient que m'he llegit atentament l'informe que se'ns ha presentat. L'he estudiat intensament. Vaig escoltar amb molta atenció la intervenció que ahir va fer el senyor Conseller de Treball, i, després de tot això, haig de dir que aquest debat em sembla més aviat insòlit.

Per aquest motiu, i amb ànim de dialogar més que de criticar, em permeto adreçar-me al Consell Executiu o a la representació que en aquests moments hi ha en aquesta Cambra, per fer una pregunta inicial i de caràcter genèric: és que el Consell Executiu ha fet una valoració, en termes d'utilitat, d'utilitat per a les nostres institucions, sobre les implicacions d'aquest debat? És, en definitiva, que el Consell Executiu ha valorat si resulta interessant, en aquests moments, la creació d'expectatives poc clares? Perquè, en el fons, el que es tracta de saber és si, en propietat, podem, aquí, parlar de política d'ocupació pròpia.

El plantejament que el Grup d'Esquerra Republicana fa sobre aquest particular és el següent: constitucionalment, l'article 149, punt 1, apartat setè, diu clarament que l'Estat té una competència exclusiva sobre legislació laboral, sens perjudici de la seva execució per les Comunitats autònomes. I, en aquest sentit, des d'aquest punt de vista constitucional, nosaltres creiem que la legislació laboral és més àmplia que les relacions laborals, i que les relacions laborals són més àmplies que la política d'ocupació, i, per tant, si hi ha una execució per part de les comunitats autònomes de la legislació laboral, certament, i en aquest nivell, hi pot haver, hi ha d'haver, una política d'ocupació. Però ens trobem amb l'Estatut —article 12.2— en què realment aquesta capacitat d'execució de la legislació laboral, dels temes laborals, ve només emmarcada dins d'uns límits realment molt estrets, amb una reserva addicional a favor de l'Estat, encara, pel que fa a les competències relatives a milloraments d'interiors i exteriors i als fons nacionals i de feina. Amb aquests elements, la política d'ocupació pròpia que es pot fer és una política migrada, i s'ha d'anar a cercar, estatutàriament, recursos legals addicionals per a po-

der justificar la instrumentació d'una política d'aquest tipus mitjanament sòlida. A nosaltres ens sembla que a l'article 8.2, en parlar d'unes condicions de vida dignes, es pot fer una certa remarca; ens sembla que a l'article 12.1, en parlar de la planificació de l'activitat econòmica, també; el 12.3, en parlar de la reestructuració dels sectors industrials; el 12.7, en parlar de la gestió del sector públic propi; el 17.2.b) en parlar de la gestió de la seguretat social, i el 52, en definitiva, que diu que es poden crear institucions perquè fomentin l'ocupació.

Efectivament, senyores i senyors Diputats, constitucionalment i estatutàriament, des de Catalunya es pot endegar una política d'ocupació, però cal que siguem realistes. És una política d'ocupació emmarcada dins dels límits d'una competència estrictament executiva. Per això, la insolidesa, des del nostre punt de vista, d'aquest debat; perquè, si realment només podem executar, hem de ser molt curosos en el plantejament d'aquests temes, perquè, si no, s'aixequen falses expectatives.

A l'Esquerra Republicana, certament, li hauria agradat que això no fos així, i una i mil vegades hem dit que l'Estatut és baix de sostre, que és una eina, certament, però, com bé coneixen els agricultors d'aquesta Cambra, no és el mateix llaurar amb bous que llaurar amb tractor. Per aquest motiu, jo pregaria al Consell Executiu de la Generalitat que volgués respondre'm quines poden ser les implicacions negatives de cara a la credibilitat de les nostres institucions, com a conseqüència d'endegar debats, com el que ara estem iniciant, en el qual el resultat, certament, pot ser de manca de credibilitat, pot ser, en definitiva, d'aixecar expectatives poc clares.

I, ja en el tema, una altra pregunta genèrica que també adreçaria al Consell Executiu, i, en aquest cas, particularment, al Conseller de Treball, és la que fa referència —a fi d'emmarcar els nostres punts de vista en una plataforma de solidesa—, a les bases o als fonaments doctrinals en els quals realment es vol fonamentar aquesta política d'ocupació. Ja sé que la doctrina, els models, les teories, els paradigmes, que pretenen estudiar des d'un punt de vista econòmic i social el tema de l'ocupació, són molt complexos i n'hi ha molts, però, en societats semblats a la nostra —dins d'aquesta segona qüestió que ara vull remarcar— hi ha quatre grups d'enfocaments teòrics que permeten fonamentar una certa pràctica laboral, una certa política d'ocupació. En primer lloc, hi ha un conjunt de teories que defensen que l'atur és un desajust entre l'oferta i la demanda de treball i que, consegüentment, per tornar a l'equilibri, el que cal és una actuació via salari, de tal forma que, a partir d'aquí, el que s'argumenta és una política salarial. «Si l'atur és conseqüència que l'oferta és més grossa que la demanda, convé una revisió o la baixa dels salaris —diuen aquestes teories—, perquè realment es pugui tornar a una situació d'equilibri.» Aquest és un enfocament antiquat, un enfocament criticat, un enfocament conservador, però que, en definitiva, és la base de tot el que avui en el marc de la teoria econòmica condiciona les anomenades polítiques salarials. Fins a quin punt el Consell Executiu, en les seves actuacions, té en compte aquests plantejaments?

Un altre enfocament teòric considera que l'atur es deu a una insuficiència de la demanda efectiva. Si la demanda efectiva és baixa, és perquè els seus components —el con-

sum i la inversió—, són baixos; el que cal, per tant, és actuar sobre els components de la demanda efectiva perquè realment aquesta creixi, i, en creixent la demanda efectiva, augmenti l'ocupació. Ara bé, no cal actuar conjuntament sobre el consum i sobre la inversió, perquè actuant només sobre la inversió es produeixen uns efectes induïts que matisen el consum i que, en definitiva, permeten tenir un resultat, el que es busca, sobre la demanda efectiva. Aquest tipus de teories, òbviament, dona lloc a les anomenades polítiques d'inversió, on les referències al manteniment de guanys, a les polítiques de caràcter fiscal, a la política pressupostària, anomenada clàssicament el «deficit-spending», a les polítiques monetàries, en definitiva, i a les polítiques d'inversió, tant privada com pública, són les característiques, són les pedres de toc per a iniciar una política d'ocupació. Si el primer enfocament era política salarial, amb aquest segon enfocament el tema de l'atur es resol amb polítiques d'inversió.

Però hi ha altres enfocaments, també teòrics. Hi ha una explicació més àmplia, de caràcter possiblement més complex, que és la que considera que l'atur es produeix com a conseqüència d'un desequilibri estructural per la manca d'una política demogràfica. Aquí les interpretacions històriques vénen de llarg, arranquen des dels famosos frems morals de mossèn Malthus fins a les actuacions actualitzades de caràcter sociològic sobre els temes demogràfics i el control de la natalitat. Però, en definitiva, també instrumenten un altre bloc de teories, un altre bloc d'actuacions: les polítiques demogràfiques.

En fi, en quart lloc, amb aquesta síntesi ajustada, també voldria conèixer, dins d'aquesta pregunta genèrica, ¿què pensa el Consell Executiu d'aquell conjunt de teories que creuen que l'atur neix com a conseqüència d'una discrepància temporal entre el tipus de rendiment i el tipus de productivitat? Aquest és un enfocament molt singular. Aquí la paradoxa està en el fet que, mentre els rendiments baixen, circumstancialment, la productivitat d'algun factor, sovint el capital, creix, i en circumstàncies crítiques, com les que viuen les economies en depressió, s'esdevé que, com a conseqüència d'aquesta dualitat, si els rendiments baixen i la productivitat d'un factor creix, la demanda d'aquest factor augmenta en relació amb els altres factors productius, bàsicament treball, la qual cosa, a mesura que s'activa l'activitat de caràcter productiu, resulta que s'intensifica el capital com a conseqüència de factors residuals, del progrés tecnològic, per les raons que sigui, i es redueix la demanda de mà d'obra i es crea, per tant, l'atur. Les polítiques en aquest sentit són polítiques de reestructuració de l'oferta de treball, entre les quals la política de reducció de jornada, de la «pluriocupació», etc., constitueixen tot un marc d'actuació.

Bé, doncs, permetin-me, els senyors Diputats, que hagi fet aquesta explicació de caràcter teòric, perquè a mi, al Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, ens interessaria saber quins són els fonaments que poden informar una política d'ocupació a Catalunya, i, partint de la base que hi pot haver una certa política que no necessàriament ha de crear falses expectatives, quins són els fonaments teòrics que han d'impulsar una pràctica. D'una banda, hi ha una actuació salarial, una política d'inversions, una política demogràfica, una política de reestructuració de l'o-

ferta de treball. Ja sé que se'm pot dir que convindria fer una política que tingués una mica de tot, però això resulta difícil perquè els recursos que es compten són uns recursos limitats i, per tant, realment, sempre hi ha una d'aquestes actuacions teòriques, de caràcter doctrinal, que té un pes específic més fort que les altres. I crec que és interessant que aquesta Cambra conegui exactament els fonaments teòrics del que es vol fer, perquè no hi ha altra manera de poder observar en termes de consistència les actuacions del Govern, si no es disposa, no es coneix quin és el model d'actuació sobre el qual es vol fonamentar una determinada política. Perquè és ben cert que l'única cosa clara —almenys per al Diputat que els parla— que es té sobre la política d'ocupació a Catalunya és la necessitat, gairebé diria la contumàcia, de crear un fons d'ocupació; en les diferents versions dels anomenats plans Rigol, sempre la idea del fons d'ocupació surt a primer terme, i és important, realment, realment, saber què se'n farà, d'aquest fons d'ocupació, en virtut del model teòric que en fonamenti les actuacions corresponents, les pràctiques corresponents. Perquè si es vol una política salarial, és evident que aquest fons d'ocupació tindrà, des d'un punt de vista clàssic, la intencionalitat de subsidiar i ajudar els aturats; si es vol la segona versió, la versió progressista keynesiana, aquest fons d'ocupació tindrà la plasmació en un conjunt d'inversions de tota mena, a fi d'accelerar la demanda efectiva. Si es vol l'actuació o si es fonamenta el model ocupacional en polítiques de caràcter demogràfic, aquest fons d'ocupació estarà destinat a una política de conscienciació, a una política d'estímuls fiscals, d'estímuls socials, d'estímuls de tota mena. En definitiva, si es vol l'actuació o el model, diguem-ne, de base radical, avui dia aquest fons d'ocupació estarà destinat a tractar els rendiments pel que suposen en relació amb els creixements que una política de reducció de jornada, per exemple, suposaria en els costos empresarials.

En fi, tot això és important saber-ho, i per això partim de la possibilitat d'una política d'ocupació, migrada, estreta, però certa; convé saber, a partir d'aquí, quin és l'enfocament teòric que ha de sustentat les actuacions del Govern de la Generalitat. Perquè, en cas contrari, ens podríem trobar en una situació confusa, en una situació com aquella que se li va plantejar a Churchill quan li varen preguntar quina opinió tenia d'un determinat govern laborista, i va dir: «bé, aquest govern laborista, en el tema que ens ocupa, és un govern que s'assembla a Cristòfor Colom, perquè marxa sense saber on va, arriba sense saber on és i, tot plegat, ho paguem entre tots». És clar, és una cosa que convé, des d'aquest punt de vista, tenir-ho emmarcat de partida.

Així, si partim d'aquests dos esquemes: la possibilitat d'una política d'ocupació i l'elecció d'un model d'actuació determinat de caràcter teòric, per tal de fonamentar les corresponents actuacions pràctiques, ens trobem ja —pel que fa al document que se'ns ha presentat— que no hi ha cap altra consideració, que no hi cap altre judici que el de l'ambigüitat. Una ambigüitat, això sí, que nosaltres valorem per l'esforç que suposa, per la bona fe, perquè ens consta que hi ha unes ganes de resoldre el problema, hi ha un treball, i en som conscients, en som conscients per raons que no vénen al cas, en som conscients pel que fa a

la mateixa Conselleria de Treball, des del mateix Conseller fins a la Secretària General Tècnica; d'això en som absolutament conscients. Però el document en qüestió és un document ambigu, no hi ha actuacions puntuals. El Preàmbul ja és una mena de cerimònia de la confusió, no hi ha una explicació; per descomptat que es vol combatre l'atur, però no queda clar de quina manera. La introducció és una descripció del problema al nivell empíric; en el primer apartat, referent a la política econòmica de l'ocupació, es fa un resum d'actuacions teòriques sobre el particular, però sense decantar-se per cap d'elles; en l'apartat relatiu a la política de concertació hi ha unes mencions genèriques sobre el control del frau, la pluriocupació, les hores extraordinàries, etc. i, certament, aquí, el que hi descansa, és l'acord recentment fet a Madrid, on no hi cabrà, com ahir ens deia el Conseller, altre remei que seguir-lo a Catalunya, perquè poques modificacions s'hi podran introduir, perquè la Generalitat, el Govern de la Generalitat, no pot oferir a la patronal determinades variacions en les quotes de la Seguretat Social, no pot intentar la variació de les disponibilitats líquides per a facilitar el finançament de les empreses; no pot, tampoc, realment, incidir d'una manera clara sobre la discussió del patrimoni sindical, tant l'històric com l'acumulat, i si això es fa s'ha de tenir molt present que a la taula de negociacions, juntament amb les centrals sindicals que eren a Madrid, en el cas de Catalunya, forçosament hi ha de ser la CNT.

Pel que fa a l'altre punt, a les accions a desencadenar per les institucions en el tema de l'atur, ens trobem que el document en qüestió parla, demana —ho diré literalment— «una lluita contra l'atur, global, immediata i unitària». Però, és clar, el problema de l'unitarisme, en el context d'un govern monocolor, es fa difícil d'entendre, perquè, què vol dir aquest unitarisme? Que tots hem de fer el que proposa el Consell Executiu, en relació amb el tema de l'ocupació, o que el Consell Executiu, unitàriament, farà el que proposem tots? Convé que es matisi aquest punt, perquè la invocació unitària, repeteixo, en un govern monocolor, es fa difícil d'entendre a l'hora de justificar, emmarcadament, una determinada política d'actuació.

En fi, l'informe en qüestió, la publicació en qüestió, acaba amb una proposta de caràcter institucional; per un costat es vol la constitució —d'acord amb l'article 52 de l'Estatut— de l'Institut Català del Foment de l'Ocupació i, per l'altre costat, d'un consell econòmic i social. En el primer cas per a administrar un fons —la idea del fons és una idea permanent, útil, segurament—, però es tracta de saber amb quina intencionalitat. L'objectiu és clar, lluitar contra l'atur, però, amb quina perspectiva? L'economia no és cap ciència exacta, dóna bandeigs, s'ha de saber quin és el camí que se segueix. I un consell econòmic i social, com deia, per a agilitzar les relacions del Departament i les forces socials catalanes.

En definitiva, el document en si, abans d'arribar a les resolucions, és un document que cal, realment, valorar-lo pel que val, i nosaltres hi veiem esforç, hi veiem treball, hi veiem bones intencions, però no hi veiem una actuació concreta. Possiblement és difícil trobar actuacions concretes en el marc en què ens estem movent, amb competències limitades i sense una base teòrica d'actuació suficientment clarificada, però el tema és suficientment greu,

la problemàtica prou interessant, com perquè les actuacions que es vulguin fer, molt possiblement, s'enumerin una per una, siguin puntuals, puguin estar taxades, perquè l'observador, el lector, l'administrador, en definitiva, i l'administrat, per què no?, puguin entendre amb claredat què és el que es vol, on es va i el que s'ha fet; que es pugui fer un balanç de les actuacions corresponents. I si aquesta és la característica d'aquest document i, per tant, la característica, des del nostre punt de vista, del debat en què ara estem entrant, és a dir, aquesta característica d'ambigüitat, dit, això sí, amb tot el respecte i amb tota la cordialitat, a les persones i a les institucions, el punt següent, ja l'últim, el punt relatiu a les resolucions, se'ns presenta encara, si és possible, amb una ambigüitat més grossa.

No hi ha, certament, un compliment dels terminis i, realment, els continguts són un xic buits. Pel que fa a la resolució novena, per exemple, relativa a promoure, divulgar i assessorar empreses cooperatives, les manifestacions del treball, de l'informe, del document en qüestió, a part de la transferència de l'INFOC, hi són en termes de vaguetat: manteniment constant de la reclamació del patrimoni cooperatiu, desplegament de l'apartat de cooperació, les negociacions amb el Ministeri... Què s'ha fet? Hi ha una transferència; què més s'ha fet?

Pel que fa a la resolució desena, relativa al màxim possible de deute públic —i d'això ja en parlarem més clarament quan es faci el debat corresponent—, es diu que s'ha inclòs en el pressupost. Molt bé, certament, però no és gran cosa dir això; potser no es pot dir res més, d'acord, però això és el que es diu.

Pel que fa a la resolució onzena primera, relativa a l'elaboració i publicació de dades estadístiques: bé, se'ns remet a les publicacions que acuradament té la Conselleria. Certament, jo només voldria fer-li observar aquí al senyor Conseller que la precisió de les dades estadístiques és important i que en el seu document —i dit sigui a títol anecdòtic— hi figuren dues xifres: 256.028 treballadors sense feina, per un costat, i 309.200 persones en atur, per l'altre. Ja sé que són estimacions diferents i que corresponen... però la precisió de les estadístiques convindria, fins i tot, tenir-la en els mateixos informes de la Conselleria, que la Conselleria adreça al Parlament.

Pel que fa a la resolució onzena segona, relativa a la presentació d'un pla d'actuació, ens diu que el Departament de Treball ha estat fent diverses actuacions. No és massa precisa la corresponent contesta.

Pel que fa a la resolució dotzena primera, relativa a organitzar la participació dels treballadors que rebin subsidi d'atur: bé, es parla d'una manca de possibilitats financeres. D'acord, d'acord, no es pot fer res, doncs no es pot fer res; s'ha de dir. No podem crear falses expectatives, perquè la credibilitat de les institucions se'n ressent.

Pel que fa a la resolució dotzena segona, relativa a engeggar de manera immediata una campanya de promulgació i divulgació de les mesures, per tal de facilitar la contractació de certes categories de treballadors: bé, se'ns diu que la campanya està pràcticament preparada; doncs si està preparada que es tiri endavant i es digui en el que consisteix, la campanya.

Pel que fa a la resolució dotzena tercera, relativa, entre altres coses, al control estricte de la relació amb realitza-

ció d'hores extraordinàries, se'ns remet a acords específics entre la patronal i els sindicats, cosa que és certa, però ja està fet; que es digui com, de quina manera, com es farà.

Pel que fa a la resolució dotzena quinta, relativa als criteris per a executar els plans de reestructuració dels sectors industrials, se'ns reconeix que no hi ha prou competència al respecte; és un altre punt.

Pel que fa a la resolució tretzena primera, relativa a l'atur juvenil: aquí sí, aquí hi ha una realització concreta: els acords arribats amb el Gremi de Reparadors d'Automòbils, igual que pel que fa referència a la resolució tretzena segona.

I, en fi, pel que fa a la resolució tretzena tercera, relativa a la campanya d'informació, se'ns diu que al seu moment, campanya d'informació relativa als avantatges fiscals i laborals que comporta la contractació de gent jove, se'ns diu que al seu dia ja es donaran les notícies i, en definitiva, els desplegaments que corresponguin.

Bé, i aquest és el tema, senyores i senyors Diputats. Un debat sobre l'atur, amb un document de referència, amb un problema candent, important, greu, en la realitat, i que, en definitiva, l'estem aquí enfocant —ens sembla a nosaltres— amb uns plantejaments massa esotèrics. Crec que això no és bo, ho he dit una i altra vegada al llarg d'aquesta intervenció. Crec que no podem defraudar les esperances, no podem defraudar les expectatives que les institucions d'autogovern donen i han de donar al poble de Catalunya. Crec que debats d'aquesta mena s'han de fer, però s'han de fer quan hi hagi un coneixement precís i quan es pugui, realment, instrumentar un debat vigorós —un Govern, una oposició—, en el qual les posicions són oposades, però útils i constructives de cara a consolidar les nostres institucions de govern.

Possiblement la tirallonga de resolucions de l'11 de novembre sigui això, una tirallonga. Pel que fa al nostre Grup, en prenem nota, i podem, fins i tot, ser-ne conscients, però no és el camí d'arreglar-ho respondre aquestes resolucions amb ambigüitats i amb imprecisions, i fent veure que s'instrumenta un important debat en un tema en el qual el contingut no ha quedat prou especificat, perquè no és clar, documentalment, el marc de l'actuació competencial i no és clara, tal com nosaltres ho veiem, la base, el fonament teòric que ha d'impulsar la corresponent actuació pràctica.

A partir d'aquí crec que tot està dit; hi ha unes preguntes formulades, de caràcter genèric, i unes observacions no crítiques al document i a les actuacions. Ens agradaria —si és que ho estima oportú el Consell Executiu i, concretament, el Conseller de Treball— que al seu moment se'ns pogués donar una explicació de tot plegat i que, d'una vegada per totes, penséssim seriosament que —i em sembla que ja ho he dit alguna altra vegada en aquesta Cambra— l'èxit, i el Govern necessita èxits, l'oposició necessita èxits, les institucions necessiten èxits, l'èxit afavoreix més aquells que actuen en coses petites, concretes, humils, però que actuen, que no aquells que pensen, una vegada i una altra, que pensen, reflexionen, fan exercicis acadèmics sobre el que haurien de fer. L'èxit, en aquest cas, és pragmatisme, és puntualitat, és execució directa, no és la gran reflexió. Amb les grans reflexions ens podem perdre, i perdre'ns vol dir que són les institucions i la seva credibili-

tat les que en sortiran ressentides.

Res més, moltes gràcies, senyors Diputats, per la seva atenció; senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Centristes, té la paraula el Diputat senyor Alexandre Pedrós. (*L'H. Sr. Conseller de Treball demana per parlar.*) El senyor Rigol vol contestar? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Jo entenc que el contingut fonamental, senyor President, senyores i senyors Diputats, que ens presenta el Grup de l'Esquerra Republicana a través del senyor Joan Hortalà, és el de situar-nos en un gran pragmatisme de les nostres competències i de les nostres possibilitats i de no endegar unes falses expectatives en aquest país sobre el que pot fer aquesta Cambra i el que pot fer el Consell Executiu respecte al tema de la desocupació.

La intervenció d'un servidor en l'exposició d'ahir intentava això, precisament. Jo intentava dir que hi ha un punt d'activitats que nosaltres no podem fer mai i que no tenim, perquè l'Estatut ens ho diu i perquè la mateixa Constitució també ho delimita, però sí que hi ha un punt que no ha referit el senyor Hortalà, i que per mi és bàsic, que és el que marca l'Estatut dels Treballadors en el seu article —em penso que és el 82, a l'apartat segon—; aquí ens dóna una esqueixa que és la següent: sempre que unes centrals sindicals que tinguin un nombre de representació suficient i una patronal d'un país es posin d'acord en l'àmbit de la Comunitat Autònoma, això permet que aquests acords siguin d'obligat compliment per a tothom. Aleshores, aquesta és l'arma fonamental que penso que s'adiu amb la nostra manera de ser com a Comunitat autònoma. Vostès saben que el redreçament —així m'hi referia ahir— de molts dels problemes on Catalunya pot actuar d'una manera específica és precisament per aquest posar racionalitat, per aquest fer formulacions positives en l'àmbit socio-econòmic. Per això jo he posat tant d'èmfasi sempre en la capacitat de pacte que hi ha d'haver en l'àmbit de les institucions socials i econòmiques del país. Aquesta és una esqueixa que el senyor Diputat no ha esmentat i que realment permet a Catalunya coses importants. Coses importants, però no espectaculars. Jo dic que el problema de la crisi econòmica, si el volem viure des de Catalunya, l'hem de viure no com un fet aïllat de suma de casos i de problemes, sinó com una visió global. I l'instrument més adequat, al meu entendre, que ens pot donar aquesta visió global de la crisi econòmica a Catalunya, passa per aquesta formulació de pactes i de recerca, d'actuar en conjunt les centrals sindicals i la patronal en una direcció. Penso que aquest és un element important, i m'agradaria que el senyor Diputat en prengués nota, perquè permet també, a través d'aquesta línia, fer coses tan importants com és vertebrar aquests diversos interessos que hi ha dintre del poble. Jo li voldria dir que aquest debat no l'ha provocat un servidor, no l'ha provocat el Consell Executiu. Probablement aquí ens trobem davant d'un problema, i ho he dit moltes vegades en aquesta Cambra, que ens desborda a nosaltres mateixos, però aquest és un debat en compliment d'una iniciativa parlamentària.

Vostè em demanava amb quin transfons doctrinal el Consell Executiu intenta afrontar les diverses iniciatives.

Vostè ha parlat d'un cert liberalisme en el manteniment dels sous, que és una de les teories; una altra és actuar sobre els components de la demanda; una altra és actuar sobre variables de tipus demogràfic, i després, l'última, és actuar en una línia d'oferta, si no ho he entès malament.

Vostè sap que tot i que l'opció pugui ser específica per part del Consell Executiu, les competències que tenim ens situen ja en una línia prou clara. Nosaltres no podem actuar, evidentment, amb una legislació laboral que comportés una llibertat d'assignació de sous al marge de la mateixa negociació col·lectiva; el nostre pressupost no dona la suficient capacitat per provocar una política de demanda. Evidentment, els components demogràfics, en tot cas, són a molt llarg termini i sobretot se'ns escapen a nosaltres mateixos, i, per tant, on podem incidir una mica és precisament en les polítiques d'oferta. I aleshores, totes les iniciatives que han sorgit del mateix Departament i en representació del Departament, del mateix Consell Executiu, són iniciatives per fer de coixí davant la situació traumàtica que representa una política d'oferta ben redreçada en el país.

Vostès saben que una reindustrialització del país passa per situacions autènticament traumàtiques. Intentar fer de coixí en aquesta situació sabent que la iniciativa de la mateixa reindustrialització tampoc no passa específicament per Catalunya, sinó que ve de l'àmbit estatal; intentar respondre a això és la línia doctrinal —en la mesura que pot ser doctrinal—, l'autodefinició que fa al Consell Executiu de les seves iniciatives respecte a l'atur.

Vostè ha dit que la línia que s'ha emprès en aquest sentit, i fent referència a Churchill, podia assimilar-se al viatge de Cristòfor Colom... Jo voldria tenir l'èxit que va tenir Cristòfor Colom, perquè sé que aquest èxit no seria d'un servidor, sinó que seria de tots plegats. I evidentment hi ha coses que quan no es tenen prou clares i no es tenen prou racionalitzades hi ha un cert risc en què els plantejaments que un fa siguin realment confosos. Pot ser que això sigui així, però evidentment, perquè Cristòfor Colom descobrí Amèrica, va haver de passar per aquest tipus d'experiència. I penso que si nosaltres, des de Catalunya, podem tenir, podem tenir una certa iniciativa en aquest sentit i amb aquest Estatut limitat que vostè mateix ha constatat que tenim, volem assolir possiblement més coses del que ens marca, haurem de passar per aquesta línia imaginativa de trobar sortides amb una certa incertesa de cap allà on poden anar, que això no és inconsciència.

Vostè ha fet referència també al tema de l'unitarisme que es demana en el document per tractar el tema de la desocupació, i preguntava quin és el contingut que li volem donar. Jo li intentaré explicitar ara en aquest moment, amb la meua capacitat de resposta. Jo estic demanant que els estaments polítics del país marquem precisament el marc de les responsabilitats que podem tenir nosaltres com a Consell Executiu. Quan, per exemple, a mi em ve l'Hispano Olivetti i em diu quina solució hi tinc, jo no en tinc cap. Primer, perquè el Pla Informàtic Nacional no depèn de mi, ni depèn del Consell Executiu. Jo no tinc l'INI a darrera per buscar solucions alternatives a qualsevol situació, ni tinc res de tot això. Quan a mi m'interpel·len sobre Hispano Olivetti, l'únic que puc fer és intentar clarificar el conflicte i algunes vegades, doncs, intentar definir

quina és la posició, però sense possibilitat d'incidir-hi d'una manera directa, si no és fent gestions. I vostès insten constantment l'Executiu que faci gestions, i això sabent com són relatives aquestes instàncies de fer gestions. Si ens posem d'acord, realment, en el marc polític, allà on la Generalitat pot actuar, probablement aleshores l'oposició també sabrà demanar comptes del que hem de fer d'una manera més precisa.

Jo penso que vostès haurien de demanar al Consell Executiu si realment, per exemple, en la línia del que explicava ahir, si el Consell Executiu intenta portar una política de donar vida a les institucions socials i econòmiques del país a base de plantejar-los aquesta mateixa dinàmica en si mateixa. Si pensen que la solució de la desocupació passa simplement per unes accions puntuals que pugui fer el Consell Executiu o passa per la vertebració de tot l'entramat social. Si passa per la col·laboració amb els Ajuntaments, si passa per donar l'autèntic protagonisme que necessiten les centrals sindicals i la patronal. Aquest era el marc que jo intentava definir ahir perquè realment, quan se'ns demanin coses, se'ns demanin coses des de la nostra iniciativa i des de la nostra pròpia responsabilitat. Aquest era l'unitarisme polític que jo intentava traslladar a la Cambra per trobar aquests grans eixos a partir dels quals, quan nosaltres siguem citats aquí, hi siguem citats des de la nostra pròpia responsabilitat com a Govern.

Aquesta és una part del sentit unitari, i n'hi ha una altra, aquesta plantejada a les entitats socials i econòmiques: les centrals sindicals i la patronal. L'unitarisme en aquest sentit vol dir intentar posar-se d'acord les centrals sindicals i la patronal en el seu esforç de resoldre el problema de l'atur en un sentit unidireccional. En aquest sentit és la unitat que nosaltres demanem de línia. Només —i vostès també s'hi han fixat, en el document— que he procurat dir que aquesta unitat no ha d'oblidar els diversos interessos i els diversos posicionaments polítics o socials, perquè evidentment, no es tracta, i em sembla que ho diu així, en la mateixa línia, de cercar un sincretisme fàcil, sinó que es tracta, simplement, d'intentar trobar aquests acords. Aquest era el sentit d'unitarisme que un servidor té.

I vostè diu que les resolucions, les respostes que donem, són vagues i confuses. Vostè abans ha dit que nosaltres no podem aixecar falses expectatives al país, fruit del debat que hi pugui haver en el Parlament, i vostè ha dit que hi ha tota una tirallonga de resolucions. Evidentment, tots plegats n'hem d'assumir la responsabilitat, d'aquesta tirallonga, però un servidor té l'obligació de donar resposta al Parlament en la mesura en què ha complert, i en la mesura en què aquestes mateixes resolucions poden, d'una manera o altra, superar les possibilitats del meu Departament o del Consell Executiu, probablement nosaltres no podrem donar una concreció exacta d'això.

I aleshores vostè s'ha referit a coses concretes que pugui fer el Consell Executiu. Jo diria, i aquesta és la meua opinió particular, que torno a traslladar a debat en aquesta Cambra, que si no tenim definit el marc de les possibilitats des de Catalunya, penso que com a estament polític, alhora que ens trobem conjuntament aquí per discutir quin és el nostre posicionament des de la política respecte al problema de l'atur, penso que és oportú definir aquests grans criteris a partir dels quals podem entrar en el

joc d'oposició i de Govern. Perquè si em digués les coses concretes que he fet, i sap que és la meua feina, i qualsevol persona de vostès que fos en el meu càrrec en aquest sentit faria el mateix —faria el mateix—, doncs se'n fan moltes de coses, però penso que no és el moment de dir, doncs, «miri, s'han fet els quatre mil set-cents llocs de l'ocupació comunitària», com si fos un triomf meu. No; jo hi he col·laborat com hi ha col·laborat qualsevol alcalde i com hi ha col·laborat qualsevol central sindical, però s'ha fet. I s'han intentat fer cinquanta mil coses més a nivell d'empreses petites, a nivell de tot això. Jo no voldria traduir el debat aquest precisament a la casuística de coses concretes. Penso que el repte que tenim aquí en aquest moment és, precisament, fer el gran marc a partir del qual es vegi ben bé, i aquest per a mi és el problema de fons polític important, que tota la política d'ocupació que es fa a l'Estat s'ha de fer no des d'un Estat centralista, sinó que s'ha de fer des d'un Estat de Comunitats autònomes. I alhora que hi introduïm aquest element, vol dir que com a Comunitat autònoma hem d'aportar a l'Estat, precisament, tot allò que és específic nostre.

Jo tindria, i tinc, molta por, que les resolucions que es facin a Madrid sobre aquesta qüestió després no siguin encaixades des d'una visió d'un Estat dividit en pobles ben diferenciats i que ja porten això, la seva pròpia vivència com a poble, i que en definitiva, respecte al problema de l'atur, ens trobéssim com en altres coses, amb un pur mecanisme de pactes superestructurals i de decisions administratives.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Alexandre Pedrós té la paraula, en nom del Grup Centrista.

(*El Diputat Sr. Hortalà demana la paraula.*) En principi, les normes indiquen les intervencions al final, les rèpliques...

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor President...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Una qüestió d'ordre, si em permet el senyor President, per a aclariment, perquè en tots els debats generals que hi ha hagut, en aplicació dels articles 119 i 120 del Reglament, un cop que un Conseller, un membre del Consell Executiu sortia a replicar o a rectificar algunes de les intervencions concretes, el senyor President, en ús del que ja preveu el Reglament, donava paraula concreta per tal que el Diputat pogués fer almenys el mateix ús del temps que ha fet el Conseller que ha intervingut, sens perjudici d'intervenció global, perquè com preveu el 119, els Consellers poden intervenir per rectificar de forma concreta o per replicar de manera global al conjunt dels Grups.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Martín, es va dir que s'aplicarien en aquest cas els articles 119 i 120, i les normes que s'havien aplicat en debats anteriors. I tinc al davant aquestes normes, i diuen que les intervencions tindran lloc un cop fetes les intervencions de rèplica, un cop fetes totes les intervencions del Govern. Per tant, jo m'ajusto a això perquè, evidentment, sembla preferible, fins i tot per economia de temps, seguir aquest procediment.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Senyor

President, és que jo estic absolutament d'acord amb aquestes normes, però el que entenc, senyor President, i així s'ha aplicat sempre, és que això es referia al conjunt d'intervencions de membres del Consell en relació amb una intervenció de Grup parlamentari, i com que en aquest cas sembla que el Govern no demanava més paraules, és que nosaltres enteníem que en principi, el Diputat del Grup parlamentari que ha intervingut tenia dret de rèplica, i sobretot és una experiència que voldríem que quedés clara de cara a les...

El Sr. PRESIDENT: El text aprovat, que tenim aquí al davant, no tal com ha estat publicat al *Butlletí*, deixa en efecte indeterminat si s'ha d'entendre després de totes les intervencions del Govern, o després, respecte a una intervenció determinada, o respecte a totes les intervencions, però a mi em sembla recordar que es va utilitzar l'altre sistema, almenys la darrera vegada, perquè la primera interpretació significaria que les rèpliques poden anar-se multiplicant, en el sentit que no sabem si hi intervingrà el Govern, que pot intervenir quan vulgui, per tant, després d'una intervenció del Govern en pot venir una altra d'un altre Conseller o del mateix Conseller, i, aleshores, evidentment, cada vegada aniríem multiplicant les intervencions i es va dir que el temps de rèplica atribuït als Grups no seria superior tantes vegades per deu minuts com intervencions hauran fet els membres del Govern. (*Pausa.*)

(*El Diputat Sr. Martín i Toval demana per parlar.*)

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Per tal d'aclarir el debat.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): El sistema que s'ha seguit sempre és que quan la intervenció d'un Grup parlamentari donava lloc a diferents intervencions del Consell Executiu, el Grup parlamentari no podia replicar un per un i en el seu moment, a cadascun del Consellers, sinó globalment i després de totes les intervencions dels Consellers, i és aquest esment, penso, al qual es refereixen aquestes normes, a aquesta eventualitat, i per això en aquest cas, evidentment, en haver-hi només una intervenció és quan la rèplica hauria de venir en aquest moment, sens perjudici que potser la intervenció del Grup parlamentari pot donar lloc a una intervenció del Consell Executiu, amb la qual cosa donaria lloc, segurament, a una altra rèplica, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Jo repeteixo que no és molt clar, no obstant no tinc cap inconvenient que se segueixi aquest procediment, però aleshores això vol dir que no hi ha intervenció global final per part dels Grups, els Grups contesten... sí?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (*de l'escó estant*): Sí si la fa també globalment el Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Ah! Si la fa globalment el Consell Executiu. El Sr. Ribó volia dir alguna cosa sobre aquesta qüestió.

El Sr. RIBÓ (*de l'escó estant*): Ens sembla que el precedent que ja s'ha assentat en aquesta Cambra en diversos debats és precisament el que argumentava el senyor Martín i Toval, que després de la intervenció de cada Grup és obvi que el Govern pot intervenir per part de diversos Consellers. Sembla que en aquests moments només ha tingut intenció d'intervenir un sol Conseller, però que imme-

diatament després sempre, i interpretant aquestes mateixes normes que ampliava el Reglament, s'ha donat peu a intervencions dels Grups per un espai de deu minuts, segons tants Consellers haguessin intervingut, independentment que al final hi hagi una intervenció global, per part del Govern que doni peu a rèpliques per part dels Grups parlamentaris. Era per donar suport a aquesta interpretació.

El Sr. PRESIDENT: Bé, he de dir que per part de la Mesa em penso que no hi ha inconvenient a utilitzar aquesta interpretació dels textos, encara que, evidentment, donarà llocs, segurament, a passar en aquest debat més temps del necessari. *(Pausa.)*

Bé, en aquest cas, doncs, utilitzant aquesta interpretació, té la paraula el senyor Hortalà, per a la seva rèplica.

El Sr. HORTALÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, moltes gràcies a les intervencions que hi ha hagut des dels diferents escons i també gràcies a la Mesa per la interpretació que em permet en aquest moment tornar a utilitzar la tribuna.

Bé, el senyor Conseller de Treball òbviament defensa els seus punts de vista, i òbviament, jo he de defensar els meus tot criticant els seus.

El tema és molt senzill, jo no negligixo la possibilitat de fer a Catalunya una política d'ocupació, i encara que no hi haguessin competències s'hauria de fer una política d'ocupació davant la naturalesa i la gravetat del problema. Del que es tracta és que aquesta política d'ocupació sigui una política d'ocupació possiblement discreta, però eficaç, i aquesta eficaçia, sens dubte, va lligada a un pragmatisme. Llavors el senyor Conseller de Treball m'esmenta l'article 82 de l'Estatut dels Treballadors, que configura acords d'obligat compliment, una vegada s'hi han arribat les patronals i les centrals sindicals. Certament, però és que la política d'ocupació, senyor Conseller de Treball, no pot ser només el fet que el Govern faciliti acords entre les patronals i les sindicals, això és una condició segurament necessària. Però hi ha quelcom més, la política d'ocupació és una mica més àmplia encara que només sigui una mica més àmplia que això, i llavors la política d'ocupació passa per tota una sèrie de coses addicionals, passa per dissenyar un model, passa per tenir un marc d'actuació delimitat, passa, en definitiva —jo crec que sí—, per enumerar les realitzacions que s'han fet, siguin les que siguin, perquè en uns moments com els actuals és possible que aquest tipus d'enumeracions ajudi a aixecar els ànims.

Llavors, si tota la política d'ocupació que ha de fer el Consell Executiu consisteix a fer de comissionista gratuït entre patronals i sindicals, realment no tindrem política d'ocupació, tindrem acords laborals de forma conjuntural, més o menys útils, sens dubte útils, però no tindrem política d'ocupació. I, per exemple, jo en la meua intervenció no he parlat de l'INEM, perquè el pateixo d'una manera molt concreta sobre les meves espatlles, no he parlat de l'INEM. L'INEM és un tema crucial, és un tema de les competències que en principi nosaltres creiem que hauríem de tenir, i que l'Administració central en aquests moments no ens vol concedir per una interpretació que nosaltres fem de l'article 11.2 de l'Estatut i una altra interpretació que ells en fan. El tema és que ja s'ha posat en una situació conflictiva, ja ha arribat al Plenari de la Co-

missió de Transferències. Qui decideix? La representació catalana diu que l'INEM és transferible, la representació de l'Estat diu que l'INEM no és transferible, i l'INEM ens interessa, ens n'interessa la gestió per a acabar de complementar i instrumentar una política laboral. Qui ha de decidir això? Tècnicament, ni l'Estatut ni altres normes bàsiques han previst qui ha de desfer els conflictes una vegada no s'ha arribat a un acord a la Comissió de Transferències.

Què ha de tenir el tema, una sortida política? S'ha d'esperar que en una situació conflictiva, pel que fa al Govern actual de l'Estat, necessitin determinats ajuts i llavors cedeixin l'INEM? És una alternativa, però en aquest punt és ben cert que necessitem instrumentar una política d'ocupació, una política d'ocupació que vagi més enllà dels acords convencionals entre patronals i sindicats, perquè, si no, realment, fem una política d'ocupació estrictament conjuntural, potser útil, però estrictament conjuntural.

M'he queixat, certament, senyor Conseller del contingut del debat, i m'he queixat pensant en la credibilitat de les institucions. Certament que el Parlament va demanar aquest debat, però el Parlament va demanar-lo esperant que fos realment un debat de contingut. Però el problema és que per la documentació presentada i —ho repeteixo— feta amb bona fe i valorada per part nostra amb tota la consideració i amb tota la simpatia i amb tot el que es mereix, no hi cap mena de crítica a la gestió quotidiana de la Conselleria de Treball, hi ha, senzillament, unes ganes que aquest tipus de debat que va demanar el Parlament hagués tingut unes concrecions, unes discussions, uns aplaudiments —si calia— en funció de realitzacions mitjanament concretes. Però és que, senyor Conseller, no es pot dir, per exemple, en una resolució que es demana que «s'endegui de manera immediata una campanya de promoció i divulgació de les mesures per tal de facilitar la contractació de certes categories de treballadors» —l'11 de novembre— i es diu «de manera immediata», i divulgar «una campanya per a la contractació de certes categories de treballadors...», no es pot dir, en contestar aquesta resolució —em sembla a mi—, que aquesta campanya està pràcticament preparada, perquè a mi em sembla que això no és seriós, em sembla que no ajuda a consolidar, realment, aquest joc entre l'Executiu i el Legislatiu de cara a consolidar les institucions d'autogovern de Catalunya. Que potser no s'ha pogut preparar la campanya? Ho reconec. Jo crec que és molt més útil explicar als administrats que no s'ha pogut preparar aquesta campanya, que no dir que està pràcticament preparada des del mes de novembre fins al mes de juny.

I amb això no hi vegi, el senyor Conseller —ho repeteixo una i tantes vegades com faci falta—, crítiques d'una gestió de la qual nosaltres no tenim cap queixa, són, senzillament, unes observacions de cara que no podem instrumentar debats, sigui de qui sigui la iniciativa del debat, si realment no porten a concrecions molt, molt, molt específiques, de cara que les institucions, de mica en mica, es vagin acreditant.

El senyor Conseller em parla del conjunt de models teòrics sobre els quals cal instrumentar polítiques d'ocupació, que és partidari de les polítiques d'oferta. Bé, és la moda del moment i crec que pot ésser una moda útil. Ara,

el problema és que si s'accepta tota una política d'ocupació encaminada a —no microeconòmicament, com diu el document, sinó sectorialment, com ha d'ésser en la realitat— la reestructuració de l'oferta i les condicions de treball, el tema és que tota la problemàtica del fons d'ocupació queda en un segon lloc. El fons d'ocupació té molt sentit dins de l'ortodòxia doctrinal si s'accepta un enfocament neoclàssic, és a dir, política de salaris, i, per tant, un fons d'ocupació per a activar subsidis, o si s'accepta una política financera progressiva per a instrumentar una política d'inversió pública, o senzillament una política de foment a la inversió privada. Però si s'accepta una política d'ocupació basada en la reestructuració de l'oferta i les condicions de treball, el fons d'ocupació pot ser útil, però en segon lloc, i llavors el tema és la reestructuració d'aquestes condicions de treball, començant per les hores extraordinàries, per l'atur i acabant amb la reducció de jornada.

Bé, el tema de Colom. Al senyor Conseller li agradaria ser Cristòfor Colom, no per a ell, sinó per als altres, però dels altres suposo que deu excloure els indis, perquè, pobres indis, després de Colom no varen quedar massa ben parats (*rialles*), en qualsevol cas voldria dir-li, senyor Conseller, que el tema és —des del meu punt de vista— de fixar les bases de partida, saber realment on es vol arribar i amb quins recursos, per això he explicat l'anècdota d'en Churchill, que el senyor Conseller ha entès perfectament, i no m'hi vull estendre més.

El tema de l'unitarisme. El tema de l'unitarisme, senyor Conseller, cregui'm que, si no el matisa, sembla que des del Govern es reclami un altre Govern d'unitat. I aquest és un tema complex. Vostè ha explicat l'unitarisme com una mena de protagonisme iniciat o propiciat pel Govern, de cara que hi haguessin acords i contactes entre la patronal i les sindicals. Bé, d'acord, aquesta és una via molt singular de l'unitarisme, s'ha d'explicar bé, perquè si des de l'Executiu es demana unitat, unitarisme, globalitat, sentit i comprensió única de les activitats del Consell Executiu, sembla que —en el cas concret de la política d'ocupació— totes les forces polítiques, sindicals i socials, hagin d'estar unitàriament a favor d'aquestes actuacions. I la pregunta que jo li feia era al revés. Per què el Consell Executiu, en lloc de demanar unitat pel que fa a l'execució de la seva política per part de les forces polítiques socials i sindicals, per què el Consell Executiu no demana l'opinió del conjunt de forces, que seria l'opinió unitària, i la porta a terme; són dues alternatives. Aquesta era la meua qüestió.

Bé, les resolucions. Jo en sóc conscient, que s'han fet moltes coses —ho torno a dir—, no hi ha crítica personal, tot al contrari, ni de la gestió, ni de la institució; són, senzillament, unes ganes de —per dir-ho així— fer les coses ben fetes, perquè Catalunya en aquests moments és objecte d'observació des de dins i des de fora. I aquest tipus de resultat està per sobre de les persones i per sobre de les gestions, per eficients que siguin les gestions i per ben intencionades que siguin les persones, i, per tant, el que interessa són els resultats. Llavors, davant de les resolucions, senyor Conseller, amb tot el respecte i amb tota la cordialitat, li he de dir que bé, que les resolucions ens semblen ambigües, que potser el plantejament era ambigu, d'acord, que potser el plantejament era excessiu, d'acord, si ho re-

conec, el nostre Grup ho reconeix. Ara, les respostes —vostè ho ha de convenir amb mi— són, en la majoria dels casos, ambigües, per les raons que siguin, i el que es coneix és aquest *Butlletí*, on apareix la resposta de les resolucions; el que no es coneixen són les seves actuacions esforçades, abnegades de cada dia, que sens dubte hi són i són positives, però el que els administrats coneixen és aquest *Butlletí*, i en aquest *Butlletí*, segons la nostra impressió, les resolucions queden ambigües, no ja perquè no s'hagin complert els terminis —la qual cosa, vull dir, té de més i de menys—, sinó que queden ambigües pel contingut de les respostes, i, possiblement, pel contingut de les preguntes. I això ens preocupa, ens preocupa sigui el que sigui el Govern, sigui el que sigui l'Executiu i sigui el que sigui el Legislatiu; ens preocupa perquè això va en desmèrit de la credibilitat de les institucions. I aquesta és la nostra intervenció en aquest debat. Cal que fem les coses ben fetes, tots, perquè Catalunya, en aquests moments, no es pot permetre el risc de tenir crítiques innecessàries. I aquesta és la intencionalitat de la intervenció; no n'hi ha d'altra, senyor Conseller.

Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té, per fi, la paraula el Diputat senyor Alexandre Pedrós, en nom del Grup dels Centristes.

El Sr. PEDRÓS: Gràcies, senyor President. Senyor President, senyores i senyors Diputats, abans de res voldria dir, per tranquil·litzar-los, que jo no tractaré de cap enfocament teòric ni desenvoluparé, doncs, teories econòmiques, poblacionals i de política fiscal, encara que algun tema sortirà de passada.

La nostra posició, la posició del nostre Grup parlamentari, intentarem fixar-la en tres parts: la primera, un comentari breu del que ens ha semblat, sense entrar específicament en el contingut, el conjunt de documentació que ens ha presentat la Conselleria; la segona de les parts, explicant quina és, des de la nostra òptica i tenint en compte les restriccions legislatives, la nostra filosofia d'actuació respecte al tema de l'ocupació avui i ara a Catalunya; en tercer lloc, passaré a fer, des del punt de vista del nostre Partit, comentaris sobre els papers que se'ns han subministrat, el publicat en el *Butlletí* del 22 de juny i la mateixa intervenció del senyor Conseller que ahir se'ns va donar a última hora del matí mecanografiada.

Jo voldria dir que tot el paper, la interpretació i el missatge que ens intenta donar l'Honorable Conseller de Treball ens agrada. Ens agrada perquè significa un plantejament de frases realment agradables. Se'ns parla de com és de difícil el problema, de la necessitat de fer-hi esforços col·lectius i unitaris, que totes les actuacions encaminades a resoldre el tema de l'atur, el tema més greu econòmic i potser polític que tenim plantejat a Catalunya, neixen de la voluntat de ser poble, que cal vertebrar més la societat civil en què ens trobem. Els conceptes de solidaritat, de concertació institucional i de corresponsabilització, etc., que surten reiterades vegades al llarg de la seva exposició, tant escrita com oral, realment són temes agradables. I jo, com a conclusió fins a aquest punt, li voldria tirar específicament una floreta, una floreta que no és dita amb cap recança i que no és dita amb cap ànim punxant: jo diria que

el senyor Rigol és una mica el poeta de la lluita contra l'atur.

Després de dir tot això, creiem que no n'hi ha prou. Creiem que això és bo, que això és convenient, però creiem que no n'hi ha prou. És a dir, hauríem d'intentar entre tots fer un esforç addicional per intentar omplir d'una manera més eficaç i d'una manera més pragmàtica tota la temàtica que ara estem debatent respecte a l'atur. I aleshores, per arribar a fer uns comentaris i unes proposicions concretes, i per intentar imposar-hi, crec jo, creiem els Centristes de Catalunya, una mica més de pragmatisme, una mica més d'eficàcia i una mica més de realisme, per això, i abans de passar concretament a analitzar aquells punts que creiem que és més necessari que vegem des d'aquesta tribuna, del paper de la intervenció del senyor Conseller, passem a la segona de les tres parts de l'exposició a què ja m'he referit abans, que és intentar explicar des de la nostra òptica què s'hauria de fer per a completar, per a intentar millorar el que fins ara s'ha dit i s'ha fet des del Consell Executiu de la Generalitat per a combatre l'atur.

En primer lloc, em fa l'efecte que estem davant d'una realitat important, realitat que, si aquest debat hagués estat fet fa un mes, no tindríem present, que és l'aplaudiment general amb què s'ha rebut l'acord nacional sobre l'ocupació. Tinguem en compte que és un esforç tripartit: un esforç del Govern, un esforç de les centrals sindicals i un esforç de les organitzacions patronals. Després això ha tingut ambé un primer assaig que no és tan complet, però hi ha hagut un primer assaig d'acord, el mateix o molt semblant acord, molt important fet a Catalunya entre la UGT i Foment de Treball Nacional. Tot el que nosaltres fem i diem al voltant d'aquest tema crec que ha d'estar condicionat a aquestes dues coses, a l'acord nacional d'ocupació, ha d'estar condicionat a l'acord UGT-Foment i ha d'estar condicionat a una tercera cosa per a ser realment realistes i eficaços, és a dir, quines són realment les possibilitats d'actuació que la legislació vigent, és a dir, la Constitució i l'Estatut, ens permet dur a terme. Això és tot el que jo intentaré d'explicar, però aquesta és la nostra posició. Sense tenir en compte aquestes tres coses, difícilment podrem arribar a cap posició seriosa, progressiva, responsable, eficaç i operativa.

Bé, hi ha moltes línies d'actuació, línies d'actuació que, en definitiva, jo no m'invento. Jo estic fent una síntesi del que diu l'acord nacional d'ocupació, del que diu l'acord de la UGT i del Foment. És a dir, s'ha de ser conscient que entre tots hem d'intentar distribuir el cost per a intentar sortir de la crisi amb el mínim deteriorament de la xifra d'ocupació, que és a través de programes de reestructuració industrial, de programes de reindustrialització. En molts casos és clar que la Generalitat no hi té competències, però en d'altres la Generalitat hi té competències realment importants: pot entrar-hi indirectament, modificar legislacions intervencionistes, obsoletes i absolutament inaplicables, que això sí que la Generalitat podria fer, hauria de fer i que em consta que algun sector concret molt recentment ja s'ha estat preocupant d'aquest tema, d'intentar resoldre-ho, en la línia del que sí que són capacitats nostres de reestructuració i reindustrialització sectorial.

I hi ha un altre tema realment important, que és que l'atur anirà enrera en tant que la inversió productiva vagi endavant. Això no ho diem solament Centristes de Catalunya, això ho diu exactament l'acord nacional d'ocupació, això ho diu també l'acord d'UGT-Foment de Treball Nacional. Les centrals sindicals, les patronals i les línies polítiques del Govern central així ho entenen. En aquesta línia, nosaltres el màxim que podem fer, òbviament, és ajudar a millorar un clima de confiança, cosa en què tenim responsabilitat tots, centrals sindicals, patronals, també la Generalitat, tant el Legislatiu com l'Executiu. Només si recuperem un clima de confiança que és realment important, que depèn de la normalització de les relacions laborals, que depèn de la normalització de la situació política, només en aquest cas podrà produir-se una recuperació econòmica, no abans. Amb el clima de confiança que tots, en moltes actuacions, en totes les actuacions de caire polític, de caire institucional, de caire professional, realment podem ajudar a crear i a millorar. I això portarà a més inversió productiva i a la forma permanent de sortir-nos de les taxes d'atur tan altes que ara tenim.

Hi ha un tercer tema realment important, que és un tema a què nosaltres hem donat molta importància, però em sap greu dir que em fa l'efecte que el Consell Executiu no hi ha donat la mateixa importància: és el tema, en concret, de la inversió pública. Aquí és on jo faré una petita excursió tècnica per a no quedar-me enrera del professor Hortalà. Realment, nosaltres varem parlar, no del deute. Sembla que l'important per a sortir i per a combatre l'atur sigui el deute. L'important per a sortir de l'atur és la inversió pública. El que passa és que això es financia a través d'això. Aleshores, és clar que aquesta és una actuació concreta, fonamentalment per la banda de la demanda, però una actuació concreta fonamentalment per banda de la demanda que té una certa importància, que es podria conduir, a més, territorialment per a combatre en llocs específics i concrets bosses d'atur importants, que ajudaria a tornar a reprendre el camí cap a la solució dels problemes, que, a més, pel joc del finançament del sistema financer des de Catalunya via taxes és possiblement la fórmula més fàcil de col·locar aquesta emissió de deute públic; estariem desplaçant recursos cap aquí, potser fent una mica de trampa, però desplaçant recursos cap aquí, i ajudant a resoldre el tema. Bé, estem molt preocupats perquè aquest tema s'ha fet tard i malament. El Consell Executiu l'ha entrat amb pràcticament un mes i mig de retard respecte al compromís de la Llei de Pressupostos, i després l'ha entrat d'una manera tal, que en Junta de Portaveus —i ho poden recordar tots els senyors membres de la Junta de Portaveus— es va acordar de manera unànime, excepte el Grup parlamentari que fa costat al Consell Executiu, de tornar-lo al Consell Executiu perquè es tramiti adequadament. Això és greu, perquè si això hagués vingut abans d'abril, ho hauríem tingut aprovat a temps, i ara és clar que aquest primer programa d'inversions públiques que va aprovar el Parlament amb l'article 10 de la Llei de Pressupostos pràcticament ja surt fora de la possibilitat d'actuació dins de l'exercici del 81, donat el retard amb què s'està produint.

Hi ha més temes d'actuació general, com prestar una atenció suficient a la formació professional. En aquesta

línia, la formació professional ja és en bona part en mans de la Generalitat, i creiem que és estrictament necessari que de l'INEM —i en això no hi ha d'haver cap problema, en això no hi ha cap problema—..., un dels serveis més importants de l'INEM és traspasable ara mateix, és el tema de la formació professional per al reciclatge i per a la reprofessionalització —després, si de cas, serà un tema de contradicció, senyor Diputat. El tema de la formació professional, en definitiva, no ofereix cap tema de dificultat en el que es refereix a aquestes competències de l'INEM, i així es va dir el dia 17 al si de la Comissió Mixta de Transferències, a Madrid.

Hi ha un tema també que és una actuació via cooperatives. En el document se'ns diu que la Llei de Cooperatives ja va. És veritat. I nosaltres diríem que en aquest terreny també fóra necessari, donada la tradició de Catalunya, encara que durant molts anys per les circumstàncies que tots sabem això es va perdre, reclutar, accentuar, posar l'accent, dedicar esforços i recursos perquè hi hagi una escola de formació per als dirigents cooperadors o cooperativistes —que no sé ben bé com es diu, perquè cadascú ho diu de la manera que li sembla, i jo m'apunto a totes dues i així tots contents—, però una escola de formació cooperativa realment és molt necessària per a intentar també actuar en contra de l'atur. Perquè, en definitiva, sabem que la concentració de la problemàtica de l'atur es dona en aquelles persones que tenen un nivell de professionalització més baix, i tot el que sigui millorar la formació professional, tot el que sigui ajudar en l'àmbit cooperativista, tot el que sigui actuacions concretes de formació de les persones menys formades, òbviament és posar eines a la seva disposició perquè puguin reduir o millorar les seves actituds per a sortir de l'atur.

Després hi ha una sèrie d'aproximacions concretes que nosaltres podem tenir en compte. Les podem tenir en compte però ens afecten molt poc, perquè la Generalitat no té ara per ara cap ni una competència legislativa en matèria de treball. Hi ha les competències de treball en l'article 11, paràgraf 2, i aquest és l'article de les competències merament executives. I donat això, resulta que nosaltres l'únic que podem fer són observacions, aplaudiments o crítiques al que l'acord nacional d'ocupació subscrit pel Govern central, sindicals i organitzacions patronals digui en aquest aspecte. Crec que moltes de les coses que aquí es van debatre el mes de novembre en bona manera eren coses absolutament necessàries, i la immensa majoria d'elles, respecte al control del frau, respecte a la pluriocupació, a hores extraordinàries, jornades de treball, etc., han estat recollides a bastament i satisfactòriament en els dos acords concretes, i aleshores, des d'aquest punt de vista, jo crec que si de cas nosaltres hauríem d'actuar coordinadament, dient alguna coseta més o alguna coseta de millora, que cregréssim que hauria de resoldre el tema.

Tot això ens porta a unes certes conclusions a què jo voldria arribar ara, que el que ara per ara podem fer des de Catalunya, des de la Generalitat per a resoldre aquí i ara el problema de l'atur o per a col·laborar a resoldre el problema amb les altres instàncies de l'Administració pública i amb les altres instàncies econòmiques i laborals és arribar a muntar un acord institucional ampli. Un acord institucional ampli —i aquest és un dels punts de la conclusió

de les nostres posicions, és un dels tres punts— que exigiria, i jo m'atreveria a dir —no sé si faig gràcia als senyors Diputats de llegir de les diferents intervencions del Conseller Rigol d'ahir, i fins la posició que el qui els parla té escrita en un document de difusió restringida des del maig del 77 a la Cambra de Comerç de Barcelona, respecte a temàtica de federalisme cooperatiu, en el que es refereix a l'eficàcia de la gestió dels recursos públics, de manera cooperativa entre els diversos nivells i instàncies d'un Estat—, voldria dir que tot això ens arribaria a significar que l'afirmació dels acords a Madrid, com ens deia el Conseller Rigol ahir, i que els ajuts addicionals que es puguin donar des de Catalunya per a resoldre el tema, que en aquest acord institucional ampli, i, entre ells, l'Estat, a fi i afecte que aleshores poguéssim dur a terme, no amb un programa de ciència-ficció, que estiguéssim dient: «aleshores nosaltres farem tot això o farem allò altre, o farem no sé què, no sabem si tenim competències, no sabem si ens les donaran», tenint-les com les tenim només executives, quan nosaltres volguéssim matisar, legislar, regular alguns temes que hi ha en l'acord nacional d'ocupació, alguns temes que hi ha sobre la taula en aquest terreny, realment no som competents, necessitaríem un acord institucional ampli on les delegacions de treball i el mateix INEM ho fossin.

La segona de les conclusions respecte a aquest tema és que, de les tres òrbites o plans d'actuació administrativa de l'INEM, dues podrien ser transferides ja, sense cap mena de problema. Aquestes dues són clarament la Formació Professional —ho he dit abans—, l'altra és el tema de la transferència de les oficines de col·locació territorials.

Hi ha un tercer punt que, òbviament, és el que ara per ara està plantejant conflictes, que és la disposició, la gestió dels diferents fons de naturalesa nacional, que, específicament, el paràgraf 2 de l'article 11 de l'Estatut està reservant, ara per ara, a l'Estat, i llavors l'organisme autònom de part de l'Estat que està complint aquesta funció és l'INEM. Quant als altres dos, la Formació Professional és prou important, i el tema de les oficines de col·locació també és prou important per a instrumentar els controls del frau, de la pluriocupació, de les hores extraordinàries «in situ», més a la vora d'on hi ha els problemes; realment són i poden ser transferències rapidíssimes sobre aquesta matèria si en el pla de la negociació destriéssim, de moment, —i no dic que sigui una posició definitiva—, precisament les dues primeres funcions de la tercera.

Hi ha un altre punt, que és, realment —per a acabar de controlar totes aquestes actuacions concretes—: per què la Generalitat no ha aconseguit que li fos traspasada la inspecció de treball? Quan no hi ha problema en aquest sentit tampoc per a transmetre a la gestió de la Conselleria de Treball aquell nombre d'inspectors de treball afectes al compliment de determinats serveis —tots aquells que siguin traspasables—; realment l'INEM podria fer-ho amb tota velocitat, només és qüestió de plantejar-ho a la taula de les negociacions. Crec que amb tot això aconseguiríem que, administrativament, la Generalitat estigués en condicions de poder participar activament en la inspecció de treball, en les oficines de col·locació. I, per al tema de la transferència de la Formació Professional, d'una manera important i satisfactòria, una participació efectiva en el

control i en l'aplicació i en la implementació dels diferents acords que apareixen en l'acord nacional sobre l'ocupació i en l'acord d'ajuda i foment. Sense això, òbviament, la Generalitat queda molt de banda. Té la Formació Professional —de la banda d'ensenyament—, però és absurd que no la pugui completar amb les que vénen de treball; per això, s'ha d'anar allà i la Generalitat ha de poder-ho regular. Les oficines de col·locació permetrien tenir un coneixement i una actuació directes, que només fóra teòrica si no es completa també amb la transferència de la inspecció de treball, perquè, si no, qui seran, des d'aquestes oficines, els que ho diran: els representants de les centrals sindicals, els de les empresarials o la Generalitat com a tal? Han de ser els funcionaris ad hoc, específicament preparats, que han de treballar en aquesta direcció.

Dit tot això, que aquesta és la nostra proposta d'acord institucional, d'agilització de transferències i de coordinació d'actuacions, passaria a la tercera part, que són els comentaris concrets i específics en el paper i en el discurs que el senyor Conseller de Treball ens ha fet la mercè de donar-nos.

Bé, de la lectura del paper ens surten una sèrie de dubtes, jo diria que no fonamentals ni definitius; el paper, quant a contingut genèric, ens sembla positiu i constructiu en línies generals, potser hi ha aquelles coses que ens preocupen permanentment, i que jo diria que són objecte de debat permanent entre el Grup que dona sempre suport al Govern i el Grup de Centristes de Catalunya. És a dir, en algun moment, jo diria que es peca una mica per voler anar més enllà del que és necessari en un sistema d'economia de mercat, dient: «si nosaltres tinguéssim la possibilitat de tocar els coeficients d'inversió obligatòria». Bé, la idea de plantejament —i aquest és l'acord— és que tothom —el Govern central en primera persona, però també els governs autonòmics—, hauria d'anar dimitint de voler tenir aquest intervencionisme. Aleshores, intentem també fer-ho aquí i dir-ho allà, responsabilitat dels uns i dels altres en la mateixa línia.

Després, tenim la sensació que en les propostes, en general, apareixen possiblement massa òrgans —el Consejo Económico y Social—, a més hi hauria l'Institut de Foment per a l'Ocupació, més el Consell de Treball, més el trasllat a Catalunya de, com a mínim, tres organismes autònoms: l'IMAC, l'INEM i l'INFOC, i nomenar consells de direcció. Jo diria que tot plegat valdria la pena d'intentar-ho refundre, reduir-ho, rebre les transferències aquelles que dèiem que estan faltant, la qual cosa, en definitiva, ens permetria refundre, reduir, desburocratitzar, que és un tema realment important, per sempre.

Voldria dir que, realment, es debat continuadament la intervenció del senyor Conseller, i el que apareix en els documents que en han donat són interpretacions que no són manifestament clares en cap sentit, sinó que manifesten molts dubtes respecte a quins són o poden ser les competències reals que l'Estatut està conferint a la Generalitat en termes de treball. Bé, a part de les interpretacions que es puguin fer —jo crec que no hi hauria cap interpretació que fos la unànimement acceptada per tothom—, el que sí que és clar és —com hem dit abans— que realment aquest és un problema que ens hauria de preocupar menys, perquè la gravetat, la urgència de resoldre el tema, d'ajudar a re-

soldre el tema, ens hauria de dur més aviat a resoldre'l per la línia de l'actuació, de la instrumentació administrativa, de completar les transferències, i de fer una actuació a través d'un acord institucional realment ampli. Si, en definitiva, les transferències —hi insisteixo—, que hi ha en dues de les tres línies d'actuació de l'INEM es poden fer de seguida, la Generalitat estaria en condicions de tirar endavant, i fóra aleshores de la preocupació el tema de dir si és que és necessari o no tenir més o menys competències. Aquest és un tema que crec que podria obtenir el suport de més gent després, en un altre moment, no ara. Ara, si estem veient què tenim de competències, resultarà que potser no estarem fent res, i val la pena que les que tenim, que són prou importants, prou coordinades, les fem actuar, i això no vol dir dimitir d'una manera definitiva, aconseguir retocar el sostre en allò que calgui, que sigui convenient i possible en aquest línia, però ara per ara actuem amb el que tenim, fem-hi tot el que sigui; la urgència de l'actuació crec que ens explica que cal treballar en aquesta direcció.

Hi ha un altre punt que surt de passada diverses vegades; jo no sé realment si s'hi confia o no s'hi confia. A mi, em fa l'efecte que el document seria més realista si no es confiés en recursos provinents dels fons d'ocupació comunitària. Els fons d'ocupació comunitària, amb l'excepcionalitat de l'any passat i per a la província de Barcelona, de l'ús dels 1.300 milions de pessetes, són uns fons sobre els quals la nova reglamentació que recentment s'ha tornat a aprovar apunta només en la direcció d'actuacions en el món de l'agricultura; òbviament, també l'ocupació comunitària en el món de l'agricultura podria ser una font de recursos a Catalunya, però molt més petita, diferent, i jo diria que, en definitiva, difícilment incorporable a la possibilitat d'actuació dintre de les organitzacions que aquí se'ns plantegen.

La resta de la presentació del document —ja he dit abans que ens sembla en principi positiu i constructiu—, quant a les propostes institucionals, potser nosaltres preferiríem que la promoció de la conservació institucional, la dugués a terme el Consell del Treball. Ja el tenim, per què buidar de competències el Consell de Treball? Que el Consell de Treball, amb la representació que ja té, treballi i actuï en la direcció que sigui. Tampoc, de tota manera, no manifestem, ara per ara, una oposició radical a la creació de l'Institut Català del Foment de l'Ocupació però se'ns plantegen potser alguns temes. És clar, es diu que, en funció del que estableix l'article 52, es pot crear l'Institut —pràcticament les paraules aquestes apareixen en el text de l'article 52—, però voldríem també recordar que les últimes paraules de l'article 52 —un article molt breu, d'altra banda—, diuen: «el marc de les seves competències», per tant, no fos que intentéssim dotar d'unes competències l'Institut Català de Foment per a l'Ocupació que no siguin les pròpies que l'article 11.2 i que el mateix article 25 després confereixen a la Generalitat mitjançant l'Estatut, respecte a aquest terreny.

En definitiva, sigui l'Institut Català per al Foment de l'Ocupació, sigui el Fons d'Ocupació que, una mica soterradament, apareix per aquí, perquè aquesta és una de les dues funcions del Foment de l'Ocupació: una, el seguiment de l'actuació de l'Estat en aquesta línia; l'altra, precisament, les funcions del Fons d'Ocupació... Nosaltres,

sense presentar-hi gens ni mica una oposició radical a tot això, sinó manifestant-hi una oposició constructiva, el que voldríem seria que el Consell Executiu, al seu dia, quan calgués, ens acabés presentant els projectes de llei per coordinar totes aquestes institucions, i li pregaríem que intenti reduir les institucions en el nombre del possible. Creiem que el Consell Econòmic i Social representaria un cert mimetisme, perquè la Constitució en preveu un per a l'Estat; nosaltres no en tenim cap de previst, podria estar dintre de les institucions per a fomentar l'ocupació a Catalunya, però, en definitiva, ni l'Estat no l'ha creat —això fóra, segons la interpretació dels constitucionalistes, una espècie de tercera Cambra legislativa, nosaltres que no tenim la segona, jo dic que no ho emboliquem tant això; sí que preferiríem que aquesta institució desaparegués, més ben dit, que no arribés a aparèixer i que tinguéssim més reduïda la nosta actuació. També pensem que hi ha, o que hi pot haver, un grau considerable de desencís quan, si el Fons d'Ocupació pel qual tant ha porfidiejat el Conseller Rigol, anés endavant, perquè de la manera com ara se'ns el planteja —jo no sé si és la tercera o quarta versió que veiem—, és que aquest Fons d'Ocupació que, teòricament, hauria o podria fer moltes coses, és possible que tingui un conjunt de recursos molt reduïts, i que aleshores perdi bona part de la seva possible incidència. Aleshores, això s'hauria de dir clarament, s'hauria de dir clarament, de tenir un instrument, el que sigui, que sigui deu, vint, trenta, cent vegades més petit, realment les possibilitats d'actuació de vegades són molt més que aquests múltiples de reducció sobre la seva possibilitat, perquè sempre hi ha uns mínims de possibilitats de despeses d'introducció, d'organització administrativa i de funcionament.

Quant al tema que és clar que a mi em preocupa; no sols són els pocs recursos que hauria de tenir —s'hauria de dir—, sinó el voluntarisme que l'actual text recull. Això és una d'aquelles coses que, des del punt de vista personal i humanitarista, sembla molt maco, però jo m'atreviria a dir que, en les societats actuals i modernes, normalment, totes les actuacions voluntaristes, a l'hora d'arreglar fons per a fer les coses, per urgents i importants que siguin, difícilment aquest voluntarisme amb un caire de voluntarietat per donar o no donar els diners, realment fóra excepció i, llavors, podríem parlar no del Pla del Conseller Rigol, sinó dels equilibris i les cabrioles del Conseller Rigol. Jo crec que, havent-hi pocs recursos i poca voluntat per donar-ne els voluntàriament establerts, que ja sembla que apareixen, realment el Fons d'Ocupació tindria una importància bastant reduïda i amb possibilitats —hi insisteixo— de desencís, sinó s'expliqués satisfactòriament abans, en primer lloc, i si després no es diu que «si no fem aportacions voluntàries de recursos», tots, amb plantilles importants, difícilment el Fons podrà anar endavant.

Respecte —i per a acabar— al compliment de les propostes de resolució, sobre les quals potser ja ho he estat dient tot implícitament, jo voldria insistir només en un parell o tres de temes. Respecte a la proposició 12.3, que està parlant d'actuació pacífica en la inspecció de treball, no és un error perquè en el document i en el *Butlletí Oficial* apareix les dues vegades com a actuació pacífica. Hi ha alguna altra errada que ja està eliminada, quan parla de «cooperació» en lloc de «corporació», etc., però aleshores

jo no sé com interpretar l'actuació pacífica. És que pot haver-hi una altra actuació que no sigui pacífica envers la inspecció de treball? Només fóra un tema d'aclariment, ja que això potser pot tenir molts altres significats —espero que tots ells positius—, per tant, agrairia al senyor Conseller que ens ho digués.

Em preocupa, ens preocupa, finalment, el tema del retard que s'ha produït, per les dues raons alludides abans, en el programa d'inversions públiques. Crec que ens hauríem de responsabilitzar tots perquè això vagi al més de pressa possible endavant. Creiem —així ho varem defensar a l'hora del debat del pressupost per a aquest any—, creiem que realment aquesta és una de les funcions menys heterodoxes, menys intervencionistes i més favorables en el si d'una economia que és, fonamentalment, una economia de mercat; i, donats els estris que hi ha per a combatre l'atur a disposició de la Generalitat, és el punt més important de tots i l'hauríem de posar en primer línia de les preocupacions de tots els membres del Parlament i del Consell Executiu, a fi i efecte d'intentar amb aquesta línia també resoldre, amb els menors costos socials i econòmics possibles, el problema de l'atur.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt breument, senyor President, per agrair la intervenció del senyor Pedrós. Al meu entendre ha estat molt pragmàtica, molt concreta, i penso que és una intervenció que ens pot ajudar a tots plegats a anar retrobant el to que necessita el tractament de l'atur.

A mi també em va fer ballar molt això de l'actuació «pacífica» de la inspecció del treball i m'esperava d'un moment a un altre alguna intervenció perquè no retrobava d'allà on podia venir l'equívoc. És un error mecanogràfic que ha de dir «específica»; simplement això.

Nosaltres, també com vostè, hem valorat positivament l'acord nacional d'ocupació. Quan vostè parla d'intentar un acord institucional ampli, estem plenament d'acord en això; ho relacionem amb els acords UGT-Foment i, per tant, aquesta amplitud ha de ser realment àmplia —i perdonin la redundància— en el sentit de complementar-ho amb tots els que hi han de ser a l'hora de trobar uns acords realment significatius per a tot Catalunya.

Vostè ha fet esment al tema dels traspassos de l'INEM, en concret; jo penso que aquesta és una qüestió estratègica que s'ha de resoldre en el si de la Comissió Mixta i, per tant, és allà on hem de trobar la clarificació de com s'ha de demanar aquest instrument que nosaltres necessitem per a poder portar una política mínimament significativa respecte a l'atur.

Ha fet referència al deute públic, i vostè mateix ha dit que això serà tractat en un altre moment en el Parlament, i, per tant, ens haurem de remetre a l'ocasió en què aquest Parlament ho tracti.

Respecte a les cooperatives, l'Institut aquest que ho ha de fer és l'INFOC, i cal dir que estem en contacte amb institucions d'ensenyament perquè també vagin penetrant i vagin col·laborant, juntament amb aquest Institut, en això, que és, concretament —ho puc anunciar—, una col·laboració de Caixes i de l'EMI, que estan treballant de

cara a la formació cooperativa.

Respecte a l'economia de mercat, em sembla que estem parlant d'un problema de susceptibilitats; és a dir, quan jo dic «si tinguéssim això i això...» és molt probable que vostè entengui que jo tinc voluntat d'això, i d'això no en parlo; és a dir, em sembla que estem davant d'un problema de susceptibilitats i els fets han de fer superar les pròpies susceptibilitats, i penso que en aquest sentit, en la mateixa línia pragmàtica en què vostè ha desenvolupat tota la seva exposició, penso que ens hi hem d'atendre tots plegats.

Estic d'acord que possiblement hi ha una formulació d'excessius organismes que puguin pretendre això, però, si vostè es mira la formulació exacta, són propostes que es fan dintre del Consell de Treball perquè ell les elabori, i, evidentment, és el Consell de Treball el que ha de fer aquestes mateixes propostes, i suposo que a partir d'ara ells mateixos... l'oportunitat o no oportunitat de la seva proliferació.

També estic d'acord que aquest Institut que per a mi, fonamentalment, té com a contingut polític el fet de trobar-se institucionalment tothom fent el que pugui, el que pugui pot ser molt limitat; però jo diria que hi ha tota una graduació, hi ha una graduació del signe cap a les possibilitats efectives per les quals probablement hem de passar, i mentre nosaltres no anunciem falses expectatives i diguem: «això vol significar això i arriba fins aquí», al meu entendre és positiu, i si més no ho debatrem en aquesta Cambra quan presenti el Projecte de Llei, com vostè esmentava.

Al començament de tot vostè m'ha dit que jo era un cert poeta de la lluita contra la desocupació —li agraeixo la floreta—; entre allò de Colom i això de poeta, em recorda una mica *Os Lusíadas*.

Moltes gràcies, senyor President, senyores y senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El torn ara toca al Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat. Té la paraula el Diputat senyor Frutos.

El Sr. FRUTOS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, aquest debat, segons el nostre Grup, creiem que hauria de ser el principal debat polític sobre política econòmica, reconversió industrial, creació de llocs de treball; en definitiva, de lluita contra l'atur. I creiem que no hauria de ser, en certa manera, un debat una mica litúrgic, com està resultant per la discussió, no únicament per la presència, sinó, fins i tot, per les absències de gran part del Consell Executiu, inclòs l'Honorable President de la Generalitat, partint de la base que segurament el debat sobre l'atur, sobre la situació que afecta Catalunya en aquest cas, no té la suficient transcendència i importància, no per a crear expectatives al poble de Catalunya, ni per a fer veure que el Parlament està discutint aquest problema número u de Catalunya i d'Espanya, sinó per a intentar aprofundir, avançar més —això que deia ahir el senyor Rigol—, intentar veure les diverses alternatives que hi ha, discutir-les, etc. Per tant, jo li ho agraeixo —bé, ara ja no li ho puc agrair— al senyor Conseller d'Economia, que havia vingut una mica tard, però havia vingut —ha tornat a marxar— perquè crec que també és una peça clau dins del Consell Executiu per a ser aquí present, per a veure com es produeix aquest debat i, en definitiva, per a poder donar

també la seva opinió, ja que el seu Departament és un Departament important i la mateixa actuació que va tenir ahir va ser una actuació, crec jo, clara, concreta, sobre quina és la filosofia que defensa ell personalment i el Consell Executiu.

Jo, després de dir això, agraeixo també al senyor Rigol, com sempre faig, la seva voluntat i la seva tenacitat. En fi, i valoro extraordinàriament les coses petites que diàriament fa, la lluita aquesta concreta; bé, les coses petites, petites, poden semblar petites, però són coses diàries que fan un feix de coses: la situació d'expedients de crisi, la pèrdua de llocs de treball, etc. Però cal que aquesta voluntat i aquesta tenacitat, senyor Rigol, vagin acompanyades de programes de caràcter general, programes de caràcter general en el que, efectivament, ja l'Estatut d'Autonomia de Catalunya permet i fins i tot, anant més enllà, la mateixa Constitució. I aquí em refereixo a vostè, no per salvar la responsabilitat individual del Conseller de Treball, sinó, en definitiva, perquè la intervenció del Partit Socialista Unificat de Catalunya va adreçada al Consell Executiu.

El nostre Grup parlamentari no accepta... En fi, hi ha hagut una proposta, és igual que hagi sortit d'on hagi sortit, del senyor Conseller de Treball o d'altres Grups, però el debat en el Parlament de Catalunya sobre l'atur és un debat de primera magnitud i, aleshores, afecta el conjunt del Grups parlamentaris i de les organitzacions socials, econòmiques i obreres de Catalunya, i afecta, fonamentalment, el Consell Executiu.

La filosofia del document, la seva introducció, en general i en concret: potser es tractaria menys de dir per una banda que no hi ha competències i que podem fer poques coses, com ha dit algun senyor Diputat, i, aleshores, entrar immediatament en tota una anàlisi de polítiques econòmiques mundials, de teoria, en definitiva, econòmica, de teoria sobre l'ocupació, sobre l'oferta i la demanda quan, al mateix temps, immediatament, es demana pragmatisme a partir del que podem fer des del nostre Estatut d'Autonomia, des del Consell Executiu i des del que són les nostres competències en una situació de crisi econòmica, de crisi social en el marc de l'Estat espanyol.

En el document es parteix de la base que ens hem de corresponsabilitzar tots, perquè tots som bons, som iguals en el moment de la corresponsabilització; bé, en tot cas es deixa anar, potser, que hi ha algun empresari dolent, que no acaba de situar-se davant la necessària solidaritat per a fer front a la crisi econòmica, per a la creació de llocs de treball. Aquesta és una línia d'argumentació de la introducció. I hi ha l'altra, que és que la Conselleria de Treball veiem que és, per al Consell Executiu, més la Conselleria de l'atur, que no pas la Conselleria de l'ocupació, és a dir, de la creació de llocs de treball. I això, òbviament, ha d'anar lligat a un plantejament més global que afecta la reconversió industrial, que afecta la Conselleria d'Indústria i afecta, òbviament, altres Conselleries. Es veu l'atur com un problema més per a tenir-hi la dedicació d'una Conselleria en concret, que no pas com un problema de tot el Consell Executiu, com a problema, repeteixo, número u de Catalunya, al qual el Govern de Catalunya ha de fer front.

Sobre el primer punt: de la corresponsabilització, de si tots som bons o si tots som dolents. No és blanc ni és ne-

gre, segurament hi ha molts de matisos, però una cosa que no es pot amagar és que hi ha diferències d'opcions, de classes socials, econòmiques, polítiques, que tenen un paper, que juguen un paper en aquesta arena concreta de la lluita contra l'atur i, aleshores, la corresponsabilització, l'hem de veure també en funció d'aquesta situació. Partint de la base que l'atur és un component estructural del sistema capitalista —i a Catalunya també, senyor Conseller de Treball— i que, a vegades, potser sí que pensem més en l'idil·li d'una Catalunya diferent que no pas en la realitat d'aquesta Catalunya concreta. I quan parlem de la reconstrucció nacional de Catalunya parlem de coses molt interessants, molt importants i molt necessàries, però, al mateix temps, ens hem de preguntar: en la construcció d'aquesta Catalunya nova, de progrés, que volem, què poden representar determinats xiulets al camp del Barça en el moment en què s'exhibeix la pancarta dels obrers d'Hispano Olivetti? I, aleshores, és una responsabilitat de les forces polítiques, del Consell Executiu, d'aquest Parlament, el fet de no situar aquests problemes, el problema número u de Catalunya, en el cor, en el pensament, des de les diverses opcions de classe econòmiques, socials, polítiques i ideològiques, però situar-ho en el cor de totes les persones i, sobretot, de totes les organitzacions de caràcter social que tenen una incidència.

Corresponsabilització. Vostès representen un govern de la dreta econòmica i social que porta, en tota una sèrie d'aspectes, una política de progrés, com la política democràtica, defensa de la democràcia, amb elements de progrés, però ens hem d'assabentar del que representem; en aquest Parlament hem de saber a què juguem cada un de nosaltres i, aleshores, situar-nos davant del paper que ens correspon jugar a cada un, en el moment de la corresponsabilització. Perquè, en què em baso jo per dir això? Perquè vostès, o el Grup majoritari que dona suport a aquest Govern, han dit coses importants abans i després de les eleccions, que el nostre Grup respecta escrupolosament, però han dit coses molt importants sobre l'economia, sobre la qüestió social, sobre la cultura, sobre la política.

Hi ha, per altra banda, els nivells d'atur actuals, que si bé en un moment determinat poden representar per a una societat com la nostra una vàlvula d'escapament, arriba un moment en què es poden convertir, i ara en aquests moments s'hi estan convertint ja, en insuportables. Representant, a més a més, del drama personal, individualitzat i del drama social, el problema de l'atur, en tots els sentits. En aquests moments hi ha perills per a la mateixa democràcia, per a la governabilitat d'una democràcia en un sentit de progrés. La línia mateixa del que va exposar el senyor President de la Generalitat fa un mes escàs, amb motiu del debat sobre l'assalt al Banc Central, la creació d'aquestes bases de populisme feixistitzant, que impedissin realment tirar endavant, a partir de les opcions diverses de cada un dels grups socials i econòmics de Catalunya, una Catalunya de progrés, és a dir, una reconstrucció nacional de Catalunya que tingués en compte el problema social com a problema número u, a través del qual anirem també potenciant i solucionant els altres problemes. Tot això, efectivament, pot degradar la democràcia i l'autonomia, democràcia i autonomia. Si no fem un esforç superior al que fem encara per veure l'autonomia com un marc on ju-

guen persones, grups socials i, en aquest cas concret, més de cent mil treballadors en atur que no tenen cap subsidi de desocupació, a més a més del altres —segons xifres oficials del mes d'abril—, els altres cent cinquanta-sis mil treballadors que tenen subsidis d'atur de diversos tipus, etc., crec que farem un flac servei al país i, per tant, a la possibilitat d'una convivència pacífica, democràtica, en el marc de l'autonomia.

Corresponsabilització i repte col·lectiu, com es diu a la introducció, per a eliminar els desequilibris socials, el principal desequilibri social, que és l'atur. Bé. Aquí hem d'anar, per ser clars i concrets, per responsabilitats diferenciades. Aquí per una banda hi ha els treballadors, els assalariats, en termes generals, i altres capes de la població, sense ser assalariades, capes populars de la població, sense un poder real concret, fora del que li donen les seves organitzacions que, com sabeu, són prou minses encara en aquests moments, però sense un poder real per a incidir, per a programar, per a tirar endavant plans en l'economia, en el pla social, en la cultura, en el pla polític, etc.

Hi ha per altra banda els qui dominen i controlen el món de l'economia i de les finances, i dic dominen i controlen perquè no hi ha pràcticament un control democràtic. Crec que aquest Parlament no en té cap, o en té molt poc, de control democràtic, fins al punt que han imposat als treballadors, i a través d'un procés, que perdin salari durant tres anys sense cap contrapartida en llocs de treball o contrapartides de caràcter social. Són tres anys, prop de quatre anys, que els treballadors, de forma voluntària, a través d'acords, o imposada a través de congelacions salarials, etc., perden salari, plantejant una clara contrapartida en la creació de llocs de treball o en la creació d'altres qüestions de caràcter social que puguin ajudar els treballadors en atur, els treballadors marginats, etc. Entenen, aquests senyors que dominen i controlen el món de l'economia i les finances, entenen per concertació social moltes vegades més la claudicació i la subordinació que no l'acord i el pacte, entenen el regeneracionisme en funció del propi compte corrent, no del país globalment mirat, i, senyor Rigol, aquest retaule tan bonic de l'obrer, el patró i el professional manifestant-se conjuntament com ens va explicar ahir, està molt bé, però hauria de dir francament a altres senyors que no són aquí, que representen sectors econòmics molt importants, com ho poden ser el senyor Molinas o el senyor Gelabert, que no facin més de Judes i que s'apleguin també ells sota la bandera de la solidaritat, continuant defensant, efectivament, els seus interessos concrets de classe, però no dient coses que diuen en moments determinats, i fent coses més positives per a ajudar que hi hagi efectivament aquesta corresponsabilització, que no vulguin aïllar i marginar cap sector organitzat de la classe treballadora, com fins ara ha passat molt freqüentment.

Senyor Rigol, jo, a més, també li donaria, en nom del meu Grup, a més de les fórmules, dels plantejaments que fa vostè —en alguns hi estem d'acord—, una fórmula més avançada de la solidaritat: un altre senyor Diputat s'hi ha referit per sobre, però és, efectivament, Govern d'unitat, programa global, estratègia progressista pactada per a eliminar les bases de l'atur... ja sap què representa tot això. Potser el senyor Trias li explicarà millor que jo això del

compromís històric, quan en parlava en les terceres vies, perdó, les terceres vies, a les... sí, a les terceres vies polítiques que es van fer l'any 76, quan deia: «bé, no és ara el moment de compromís històric, ja vindrà més endavant, ara és el moment d'altres coses...», parlava també, en definitiva, de responsabilitat, de marxa, de democràcia, de contingut de la democràcia, etc.

Senyor Rigol, el rebuig fonamental dels plans, dels coneguts plans «Rigol», fons per a l'ocupació, sap vostè que provenen fonamentalment, fonamentalment, malgrat que hi hagi reticències d'altres ens de caràcter social —les centrals sindicals—, però vénen fonamentalment del Fomento del Trabajo Nacional, que són qui tenen, o que són en gran part qui tenen els diners, que tenen una concepció de la unitat de mercat que passaria perquè a Catalunya, en definitiva, la Conselleria de Treball en concret no tingués competències i possibilitats d'actuació en l'àmbit social, en l'econòmic, que està expressat aquí, està teoritzat... en fi, aquestes qüestions són les que hem de veure en el moment concret d'anar a una responsabilitat a la qual el PSU es compromet, de la mateixa manera que es compromet a tirar endavant, a defensar l'acord nacional sobre l'ocupació, sense ser innocents, sense oblidar els interessos contraposats, com assenyala molt bé el document, correcte, sense oblidar que les classes no les ha inventades el PSU. Existeixen. I sense prescindir de les diferències teòriques, polítiques i filosòfiques de les parts, però malgrat totes aquestes qüestions, pactem, regenerem, creem noves relacions socials. Que de Catalunya surti un esperit no sé si universal, però com a mínim d'ajuda cap a Espanya a potenciar un altre tipus de relacions socials. Considerem l'atur el problema número 1 de Catalunya, i en funció de la situació i el moment concret, pactem. I pactem, a més de per solucionar tota una sèrie de drames individuals i socials, per la convivència democràtica pacífica, per la consolidació d'un Estat democràtic, d'una Catalunya autònoma.

Valgui aquesta introducció de caràcter general per a acceptar la taula de negociació amb els punts de la solidaritat, el regeneracionisme, el seny, i creiem voluntàriament que això no estarà renyit, o no hauria d'estar renyit, pensant, amb les butxaques. Almenys no estarà renyit amb les butxaques del PSU.

Ara, ja entrant en el document en concret i en la seva intervenció, en primer lloc, en fi, ja com a resolucions que vam prendre en la discussió del Programa d'Actuació Econòmica, trobo a faltar, trobem a faltar una referència més àmplia, més argumentada, més aprofundida sobre el que es tracta. Com vam acordar en una resolució, és frenar l'atur, no assistir-lo únicament, sinó frenar l'atur. Seria una primera etapa de frenar l'atur, que posi les bases per a anar a altres etapes en què anem reduint progressivament el mercat de l'atur.

Se separa, com fins ara, ho repeteixo, en el document, el treball de la programació inversora, legislativa o impulsora —impulsora cap a l'Estat—; és a dir, no hi ha una visió global de treball, indústria i serveis. Hi manca. Al document no hi és. Es pot dir que després s'argumenta, per part del senyor Conseller d'Indústria, per part del senyor Conseller de Treball, s'argumenta entorn d'això, però no és el mateix argumentar que fer tota una programació articu-

lada, amb totes les dificultats i insuficiències que sabem que existeixen, que tenim, que no ens podem inventar coses que no existeixen a l'Estatut ni que no ens en dona possibilitat la Constitució, però en tot cas, tenim capacitat de programar, d'estudiar, d'analitzar els diversos sectors on estem treballant. No hi ha una visió global, per tant, una anàlisi concreta de la política industrial i de serveis necessaris.

Vostè mateix, el 21 d'abril, en la Comissió de Política Social, quan es va discutir el problema, un dels problemes que es van discutir, l'atur juvenil —i que consti que no voldríem fer demagògia sobre la qüestió de l'atur juvenil, perquè a mesura que es vagin donant alternatives, solucions, a l'atur en general, també se solucionarà per baix, és a dir, per a l'atur juvenil, i s'aniran creant llocs de treball, permetent l'entrada al treball dels joves que s'incorporen cada any—, però bé, el senyor Conseller, el 21 d'abril, en la Comissió de Política Social deia que no se sabia què podia passar, que no sabíem per on treballar en concret. Jo, en una altra ocasió, l'any passat, en unes jornades muntades pel Col·legi d'Economistes també vaig sentir els senyors representants del Foment del Treball que deien exactament «no sabem com quedarà Catalunya o aquest país, o el món, fins i tot, després d'aquesta crisi econòmica tan greu que patim, no sabem quins sectors seran els que hi haurà, els que quedaran, i per tant és molt imprevisible, o quasi impossible, fer unes previsions d'allà on s'ha d'invertir, quines reconversions cal fer, etc.».

Jo, francament, reconec que tampoc no ho sé. I si senyors que saben més que jo, que manegen diàriament tots aquests afers no ho saben, en fi, potser hauríem de buscar entre tots algú que ho sàpiga, que pugui donar una orientació, perquè si no hi ha una orientació, en definitiva, sobre el problema de l'atur, de l'ocupació, continuarem fent això, una política assistencial, però no una política de reconversió industrial que tingui en compte globalment el problema del qual es tracta. I a partir d'aquí, aquí a Catalunya, amb les nostres competències de l'Estatut, amb les nostres possibilitats concretes, amb el nostre seny i la nostra iniciativa i el nostre voluntarisme, podríem fer moltes més coses.

Si algú sap, per tant, cap on pot anar el país econòmicament, caldria que es digués, que es veiés, en aquest debat en concret, i no per a crear expectatives, sinó per a veure com avancem, per a situar-nos una mica el conjunt dels Grups. I el PSU els asseguro que no tindrà cap reserva a discutir i a situar-se davant de projectes econòmics creïbles, que generin llocs de treball, sigui projectes macroeconòmics, de microeconomia, o d'economia intestinal. És igual. En concret, que generin, que creïn llocs de treball socialment útils, necessaris per a la societat, per a Catalunya, per a Espanya, per a les nostres relacions cap enfora.

Seguint amb el document, es té una visió assistencial, tot i que la Generalitat em consta que no està d'acord amb aquesta política assistencial, sinó que vol crear o generar una política que superi, que vagi superant, encara que sigui de mica en mica, determinats problemes d'estructura, de cara a potenciar, efectivament, una política de creació de llocs, una política d'ocupació, i no únicament una política assistencial. No hi ha una concepció de creació de llocs de treball en funció de les possibilitats i les necessitats

de Catalunya, i d'Espanya, més enllà de l'entrada en la Comunitat Econòmica Europea. No hi és. No hi ha programació, i, senyor Rigol, el problema és del Consell Executiu, repeteixo, és del Govern central, és de la CEOE, és del Fomento del Trabajo Nacional, és a dir, és també del conjunt de grups polítics que estan representats en aquesta Cambra, però de forma substantiva, específica i primordial, és de totes aquestes altres organitzacions i institucions que tenen un poder efectiu per a tirar endavant tot això.

I bé, hi ha la Constitució, hi ha l'Estatut, que repeteixo que es queda curt en relació amb la mateixa Constitució en les coses que ens podem permetre fer, que és una cosa també a tenir en compte en el moment que haurem de treballar per la seva ampliació, etc., per l'ampliació de la seva capacitat d'incidir.

A la pàgina 20 es parla de la constitució de l'Institut Català per al Foment de l'Ocupació; coses concretes, ja. Sobre quines bases? Amb quins criteris? És que el Consell Executiu tindrà criteris de política industrial sectorial? Sobre els serveis? Sobre el territori? Creteris que ara crec que no té... És que farà una anàlisi sector per sector, i dels subsectors de la producció? O continuarà en aquest terreny la política «ja t'ho miraré», de «no podem fer més i aleshores no podem avançar, i cal que ens quedem i ens situem amb el que som»? No, cal també programar, cal avançar, cal aprofundir l'anàlisi sector per sector i dels subsectors... Política que jo vaig entendre —potser m'equivoco, i em podrà rectificar—, quan el senyor Conseller d'Indústria i Energia exposava, referint-se al cas Olivetti. Ahir, en tot cas, a les respostes que va donar a les preguntes que es van fer, va matisar un xic aquesta qüestió, però a la pregunta de l'altre dia, a la interpellació de l'altre dia, de fet, ens va dir una miqueta que bé, que hi havia hagut unes determinades gestions, i això, però, en definitiva, «ja t'ho miraré», perquè no hi havia res a fer. Era un problema que escapava a les nostres capacitats, era un problema Govern central per una banda, multinacional per una altra banda, i aleshores del subsector de l'electrònica i de la informàtica. A Hispano Olivetti s'ha creat una comissió, però com s'estudia. Una comissió, està bé, s'ha creat, però a Hispano Olivetti perillen mil sis-cents llocs de treball. Com s'estudia el subsector de l'electrònica i de la informàtica? Des de les possibilitats nostres, però incidint, impulsant el Govern central que estudiï això. Com es fa intervenir el Govern central davant el cas d'una multinacional que no té problemes de venda, que vol liquidar mil sis-cents llocs de treball, però continua mantenint i segurament voldrà ampliar la xarxa comercial, la xarxa de vendes a Espanya? Segurament, almenys amb totes les dades que coneixem fins aquí, hi ha aquesta possibilitat.

O a la mateixa SEAT. Sis mil llocs de treball que poden desaparèixer tot seguit, de dotze a quinze mil a mitjà termini —ja no parlo ara de la indústria auxiliar que afectaria això—; com és que no s'ha complert la resolució del Programa d'Actuació Econòmica, quan parlava del representant de l'empresa pública? Tirar endavant això és un altre element per a conèixer el sector, per a intervenir-hi, per a incidir-hi, per a saber que nosaltres tenim moltes limitacions, però al mateix temps no ens ha de faltar la combativitat perquè des del marc de Catalunya nosaltres vulguem

incidir sobre cada una de les situacions que incideixen a Catalunya. Perquè, si no ho fem així, si no ho tenim, si no hem nomenat representant de l'empresa pública encara a SEAT, com ho farem en el moment de plantejar-nos, segons l'Estatut, un sector públic de la Generalitat? També ens ho haurem de plantejar, haurem de discutir-ho algun dia. Com ho farem si no som capaços de tirar endavant coses més senzilletes? És que es pensa, per tant, fer una política cap a l'Estat, de reforma de les lleis de societats anònimes, per exemple? D'expedients de crisi, de suspensió de pagaments? Una altra política d'impuls cap a les tasques a nivell central? I no parlo ara del tèxtil, i n'haurem de parlar, crec jo, de forma monogràfica en aquest Parlament, del problema que ens portarà el pla de reestructuració del tèxtil, o, per exemple, política territorial. No és una incongruència del document de l'exposició veure l'atur com el problema número u, i després no articular una política territorial o plantejar les bases d'una articulació d'una política territorial que permeti una incidència important, quan comarques com el Berguedà o el Bages estan quedant industrialment desertes?

No cal una programació dins d'una línia d'equilibri, per sectors i territori? Som conscients que el 95% de l'atur és a l'àrea de Barcelona, Baix Llobregat, sobretot, el Vallès, el Maresme, amb bosses molt importants en altres zones. Hem parlat del Berguedà, del Bages, però aleshores cal una programació, cal lligar el problema de l'ocupació, de la creació de llocs de treball amb un problema més global, que és el sector i subsectors que volem reconvertir, que són els territoris en els quals nosaltres volem fer un treball específic des de les nostres competències i en lluita també perquè aquestes competències, més ben dit, perquè els nostres plantejaments siguin assumits, a través de lleis, pel Govern central.

El Programa d'Actuació Econòmica plantejava el manteniment global dels llocs de treball, i hem de tornar a resituar-ho aquí: és una utopia això? Es va crear o es vol crear una nova expectativa i defraudar-la després, per part de tots nosaltres? Perquè si es diu que hi ha resolucions que potser no les hauríem d'haver aprovat perquè són confoses, que poden acomplir-se difícilment, jo crec que no. Jo crec que hi ha unes resolucions concretes davant de les quals cap dels Grups parlamentaris no s'hi ha situat d'una forma totalment i absolutament bel·ligerant, sinó que han plantejat: hi ha resolucions que no s'acompleixen, què passa, per què no s'acompleixen, com hem treballat en concret sobre cada una de les resolucions, com podem treballar, etc.

Bé, per tant, sense una política global catalana i cap a l'Estat, creiem que no és possible tirar endavant un veritable programa d'actuació que permeti la creació de llocs de treball i fer front al gran problema de l'atur. Com el mateix Pla d'Obres Públiques de la Generalitat en aquesta mateixa línia, dins de la política territorial, criteris de contractació que hi haurà, tecnologia a utilitzar. Hem de parlar de nou de la microeconomia, de les empreses comarcals, de les empreses locals, en el cas, per exemple, de la construcció —hi poden haver altres tipus d'empreses—, criteris de creació de llocs de treball, etc. No s'ha reclamat encara el traspàs de l'INEM i cal reclamar-lo —perdó—, no s'ha pressionat, no s'ha situat com una cosa de primeríssim

pla, el traspàs de l'INEM. A l'INEM no s'han constituït encara les Comissions de caràcter provincial, de caràcter comarcal, que no siguin únicament d'estudi, sinó de seguiment, de control, de verificació del que està passant.

La pèrdua de llocs de treball, per tant, com sabem molt bé, com coneixem molt bé totes les senyores i tots els senyors Diputats, en part per les empreses en crisi, en part per la reestructuració, en la qual l'IMAC pot jugar un paper molt important, de nou, per acomiadaments individuals, que són individuals però que a vegades es produeixen de deu en deu, o de quinze en quinze, o de vint en vint, perquè són signats individualment però representen la pèrdua de vint llocs de treball en una mateixa empresa en un moment determinat. Per tant, des de l'IMAC, formes de control sindical d'aquests acomiadaments individuals pels comitès d'empresa.

Bé, i encara sobre el Pla Rigol. L'actuació del Foment, ho repeteixo, és qui ha fet totalment inviables els plans del fons d'ocupació de la Conselleria de Treball, sobretot perquè des del primer moment va dir que això, en la línia bàsica del que és la unitat de mercat, el Foment no vol Comissió tripartida —ho sap vostè, senyor Conseller, fins aquest moment no ha volgut una Comissió tripartida—, sota l'argument que es trenca la unitat de mercat, i aquí hauríem de preguntar si es demanen, en tots aquests plans, en aquests plantejaments que fem per Catalunya, privilegis econòmics i socials. No se'n demanen. Es demana una cosa molt més elemental, molt més senzilla.

Per tant, senyor Conseller de Treball, defensar Catalunya i l'autonomia és, en primer lloc, defensar un equilibri social en una perspectiva d'avenç; no un equilibri social que deixa les coses tal com estan, sinó un equilibri social, amb una perspectiva d'avenç, i això no ha d'ésser contradictori amb altres lleis de caràcter democràtic sobre llengua o sobre cultura, no ha d'ésser contradictori, al contrari, ha d'ésser plenament complementari. Però, efectivament, hem de partir de la base que l'Estatut dona per més que no pas únicament l'acceptació passiva de les actuacions generals de l'Estat. I jo no estaria d'acord amb intervencions que diuen que aquí no podem fer gairebé res, per tant..., no, no, es poden fer més coses, moltes més coses de les que es fan.

No s'ha considerat l'atur com el primer problema, ho crec jo, en la valoració global que es fa, encara que es digui que és el primer problema. S'ha tingut en compte, potser genèricament, però no s'ha parlat molt més en concret, no s'ha aprofundit molt més que vol dir aquest índex de creixement de l'atur a Catalunya, que és més alt que a les altres zones de l'Estat, aquests quaranta-cinc mil llocs de treball perduts l'any 1980. No s'han exercitat prou les possibilitats de l'Estatut, no es qüestiona per part de les forces polítiques —que voten d'una manera determinada en el Parlament, de forma unitària la majoria de vegades en temes molt importants—, no s'ha qüestionat la política econòmica del Govern central, en elements fonamentals que afecten o que poden afectar la nostra economia. En què queda l'economia intersticial, i hem de tornar a parlar d'això o és que va ser una paraula afortunada que es va trobar en el moment que vàrem discutir el programa d'actuació econòmica? Hem de tornar a parlar que vol dir això. Perquè les nostres dades en concret són que hi ha

empreses competitives en aquests moments en el mercat, però desapareixen empreses mitjanes, empreses fetes aquí amb una tecnologia pròpia, amb una tecnologia competitiva, i en un moment determinat desapareixen. És clar, llavors entenguem-nos, què és l'economia intersticial, quines empreses engloba. Potser no és res, potser és un invent, o potser sí que és el carretonet de la venda de cacauets de la cantonada —i potser n'hauríem de posar molts per a crear llocs de treball—, què és, entenguem-nos. Perquè, és clar, aquí es va fer tota una argumentació bastant aprofundida sobre el que és l'economia intersticial, i si no es pot fer res en general, quina política fem i amb quines empreses i sectors, a nivell concret?

Què representa, d'altra banda —i ara com una cosa més marginal del nostre debat—, la Comissió de seguiment entre la CEOE i el Govern central —que és Martín Villa i el Ministeri de Política Territorial— en relació amb les situacions econòmiques de les comunitats autònomes?

Relació amb les Caixes d'Estalvis, compromís a plantejar també; compromís de les Caixes d'inversions i això es regeix, efectivament, pels estudis i la programació abans esmentada. Concert Caixes-ajuntaments contra l'atur, que és una bona via si hi ha línies generals de treball; si no hi ha línies generals de treball, tampoc. I dintre d'aquest mateix marc d'actuació, els mil tres-cents milions d'ocupació comunitària que creiem nosaltres, el nostre Grup creu que han donat un bon balanç, tot i que mil tres-cents milions són magres per a fer front al greu problema que tenim, és a dir, aquests quatre mil i escaig de llocs de treball que s'han creat durant tres mesos. Cal explicar què ha representat això, en concret, què representa aquesta experiència concreta, això cal explicar-ho aquí, en un document d'aquestes característiques, perquè, si no, ens hem de reinventar cada vegada que fem un debat general, un debat concret en aquest cas, la política econòmica, la lluita contra l'atur, etc., explicar-ho en concret.

Perquè, a més, és una línia de posar fi a la direcció, de trencar amb la filosofia del Govern central que els fons comunitaris —argumenta el Govern central— són només per a una política clientelar, o bé és una pèrdua de recursos el fet de fer coses inútils, coses que no serveixen socialment. Aleshores, jo crec amb les dades que tenim el nostre Grup fins aquest moment, que amb aquests mil tres-cents milions de pessetes s'han fet coses socialment útils, al mateix temps que s'ha posat un petit pedacet a un problema greu i s'ha creat una certa expectativa perquè cal continuar, que cal treballar en aquesta mateixa línia.

Valorar el Consell de Treball com un instrument útil, potencial, avança més, i crec que hi hauria d'haver una proposta en la línia que el butlletí mensual sobre l'ocupació, sobre l'atur, que treu la Conselleria de Treball, és insuficient. Amb això crec que hi estem d'acord tots, és clarament insuficient. Per tant, si no seria possible, a través del Consell Executiu, però donant-ne comptes, puntualment, a aquest Parlament i, sobretot, a la Comissió Social, la creació d'una Comissió d'Investigació sobre l'atur que tingués en compte, per exemple —per no citar-les totes—, coses elementals com quin és el paper de les multinacionals, en concret, en el problema de l'atur, partint de la base que les multinacionals són aquí, són instal·lades, quin control tenen. Conèixer els orígens, fenòmens i processos de l'a-

tur, això que es diu aquí, que s'assenyala, que no es té: edats, territoris, sectors, etc., la tipologia, o fins i tot altres sectors que no s'estudien, que no s'analitzen, com per exemple els professionals. Què fem entorn del problema que representa això dels professionals, que d'una banda es creen professions i per l'altra es destrueixen, es degraden, perquè no hi ha possibilitats de treball en la professió? En relació amb l'AMI i com a coses ja concretes que després, és clar, s'hauran de concretar de forma específica en el moment de les resolucions, resolucions que hem de veure que siguin al màxim de raonades i d'austeres, perquè puguem aconseguir-les en un termini adequat. En fi, l'ANE, l'acord sobre l'ocupació, nosaltres l'hem valorat, el PSU, com un instrument vàlid, per a avançar per la lluita contra l'atur per a la creació de llocs de treball, per a crear una altra expectativa, l'hem valorat, per tant, positivament. Aleshores, hi ha d'haver a partir d'aquí un control del seu compliment, hem d'endegar els instruments per a complir això; perquè se'm planteja un problema en concret en la discussió d'aquest document: és que aquest document no queda buit de contingut, en gran part, després de l'aparició de l'acord sobre ocupació? No queda buit en gran part? Hi ha algunes coses més que plantegi aquest document que ens permetin d'avançar més en l'acompliment, en el control d'aquest ANE i, al mateix temps, en altres coses que ja han estat plantejades aquí. Per exemple, els tres-cents cinquanta mil llocs de treball, que serà la gran batalla, perquè això està penjat, no hi ha el compromís de la creació de tres-cents cinquanta mil llocs de treball, compromís concret a complir. Es diu que s'endegaran les mesures econòmiques que permetin la creació de tres-cents cinquanta mil llocs de treball.

Molt bé, com s'articula això a Catalunya, quants llocs de treball corresponen aquí a Catalunya, en funció que a finals de 1982, seguint el ritme de pèrdua de llocs de treball actual, es necessita la creació de seixanta-set mil llocs de treball, més o menys, en funció del quaranta-cinc mil que hem perdut l'any 80. Control de compliment dels acords, i aquí de nou ve la Comissió tripartida, a més a més del control que es pot fer des d'aquest Parlament, de debats que hi pugui haver, des del Consell Executiu, etc., però una Comissió tripartida, precisament, de tot això. Combatre, per tant, dins d'aquest marc d'actuació, la idea que a Catalunya no es podrà fer res, i des de Catalunya que no es pot fer res més que el que diu l'ANE. No, no, es poden fer moltes més coses del que hi ha en l'acord sobre ocupació. Es poden fer moltes més coses, però cal que ens situem en aquesta austeritat que han assenyalat alguns senyors Diputats, però que ens situem en concret en el que podem fer, i on ho podem fer, i com ho fem, perquè, si no, no tindria cap sentit. La responsabilització dels sacrificis de forma abstracta; perquè fins ara els sacrificis, fonamentalment, els fan la classe treballadora assalariada i les classes més populars de la societat.

Hi ha, per tant, en aquesta línia d'argumentació, un sacrifici dels treballadors, i dins d'aquesta línia, és que no seria possible que la Generalitat plantegés —potser sí que hi haurà rialles, quan es plantegi això, per part de la Generalitat, hi haurà rialles d'altres sectors econòmics— al Foment que una part d'aquest sacrifici vagi al fons d'ocupació? Jo què sé, un 0,5, un 0,4, un 0,6%? No seria possible,

ja en concret, treballar sobre aquestes bases? O altres mesures que estan en el fons d'ocupació, que no cal oblidar, que cal tenir en compte; algunes poden ser ineficaces o obsoletes, altres poden servir-nos, altres mesures que no es plantegen en el document de la Conselleria, com per exemple: en els col·legis professionals, quin compromís hi ha? Perquè, és clar, aquest sacrifici es fa ara, a l'acord sobre ocupació, sobre bases salarials, sobre els salaris dels treballadors; però és que no hi ha d'haver altres sectors que han de contribuir també a aquest sacrifici de cara a la creació d'un fons d'ocupació que permeti generar una dinàmica diferent que la que tenim ara? En fi, rendes salarials fora conveni, que n'hi ha, o beneficis de persones físiques, no empresarials, no parlo de l'IRPF, no, beneficis molt concrets, molt amplis, no sobre les empreses, sinó beneficis personals.

Resumim, que es poden fer coses, però cal programes que no representin un argument, un autoargument propi, o bé una subordinació en l'econòmic i social al Govern central, és a dir, la coincidència en coses i la subordinació en qüestions de caràcter econòmic i social. Sabem tots que defensem interessos —ja per acabar— contraposats en molts dels casos, que la lluita social és un component —com assenyala molt bé el document— bàsic del sistema econòmic capitalista, que és en el marc on actuem nosaltres, marc d'una economia de mercat. No ens fem, per tant, il·lusions o grans il·lusions sobre determinades mesures de caràcter estructural que nosaltres veiem imprescindibles, però no ens fem gaires il·lusions que es tirin endavant, tot i ésser imprescindibles. Cal que hi hagi, això sí, una acció urgent, àmplia, solidària de tots els sectors que volem, que lluitem, que hem demostrat voler i lluitar per la democràcia, per l'autonomia, per la convivència pacífica. Hi ha molts treballadors en atur o amb treball precari, que és una de les altres qüestions que no ens ocupa tant perquè el problema més urgent, més dramàtic és el problema d'aquests cent mil treballadors que no tenen ni treball ni subsidi, però que esperen una acció decidida, una acció urgent, no que ens posem d'acord sobre com és de dramàtica la situació després del 23 de febrer i aleshores no endeguem els camins, no articulem les formes per a tirar endavant un treball...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, ha passat ja bastant del temps reglamentari...

El Sr. FRUTOS: Sí, senyor President, ja acabo, un minut. Omplir de contingut, per tant, en aquesta línia de treball, la democràcia i l'autonomia, que és un element fonamental, imprescindible, diríem nosaltres, per a poder tirar endavant, tal com ho entén el nostre Grup, que ha de tirar endavant la reconstrucció nacional de Catalunya. Aquest debat no hauria de quedar tancat, al Consell Executiu no l'ha de preocupar que el debat sigui exigent i dur, que hi hagi preguntes en altres debats, en altres moments, interpel·lacions, mocions sobre l'atur i les empreses en crisi, i tant de bo que n'hi hagi més i continuïn havent-n'hi, i que el Parlament i la Generalitat, globalment mirada, sigui un instrument que permeti que els treballadors hi tinguin una confiança, encara que sàpiguen la dificultat de la solució dels problemes, però que tinguin confiança en les institucions i en les organitzacions, que el Parlament, per tant, sigui una via que canalitzi les exigències de solució,

perquè si no fos així crec que és obvi i no escapa a ningú que aniria malament per al Parlament i aniria malament per al país.

Gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Grup del PSU ha fet una exposició al meu entendre exhaustiva. He intentat anar prenent nota de totes les coses que ha dit. Són moltes, i molt probablement en la meua resposta m'oblidaré de molts dels aspectes que donaran peu, possiblement després, a la contestació a aquesta intervenció d'un servidor.

Però jo entenc que hi ha com tres blocs del que s'ha dit, fent una anàlisi sintètica d'urgència. L'un és un posicionament polític clar pel Grup que acaba de parlar en aquest moment; segon, hi ha una crítica o unes consideracions a la política global de l'atur del Consell Executiu, i després hi ha tota una colla de mesures de coses possibles, de mecanismes a posar en marxa i a fer. Penso que aquests són els tres grans blocs que aquí s'han situat.

En el primer punt, el Grup del PSU es marca molt directament, al meu entendre, en intentar entrar en una negociació de l'ordre que sigui en tot això, i jo des d'aquest punt de vista l'haig d'acollir d'una manera positiva. Però quan parla de corresponsabilització, el que fa fonamentalment és passar les culpes. És a dir, dir qui és el culpable. I evidentment ho pot fer, perquè possiblement sap que si la dinàmica de corresponsabilització passa per recordar sempre i constantment qui és el culpable, no es podria realment asseure en una taula a negociar. I sap que hi ha d'haver algú darrera d'aquest posicionament que, si només es fixés en les culpes, i sobretot en les culpes dels absents, en les culpes dels absents, que és la manera molt clara d'arribar a acords molt fàcils, de traslladar la culpa al qui no hi és, si sap que això fos així, no seria possible una negociació. I precisament perquè entén que s'han de buscar els lligams possibles i difícils en aquest país per a una negociació, i no únicament per la part absent, sinó també per la part que intenta de marcar culpes, perquè sap que això és possible, es pot permetre el luxe de dir qui és el que posa les dificultats.

Jo, en la meua obligació que tinc d'intentar cercar aquests lligams i en el diàleg que s'estableix en aquesta Cambra amb vostè, també li diré que les dificultats de negociació no han estat fàcils, no ens les han fetes fàcils des del seu Grup. I vostè sap, i vostès ara em perdonaran una expressió poc catalana i poc parlamentària, els «aspavientos» que hi havia respecte al fons d'ocupació entre els representants del seu Grup. Vostè recorda —i avui d'una manera quasi subliminar ha tornat a retreure aquesta iniciativa, i proposada amb paraules que em penso que es feia vostè mateix—, vostè recorda fa uns mesos com des d'aquí, des d'aquesta tribuna es deia que això era una solució que era fer pagar la crisi als mateixos treballadors, que eren ells els qui llavors hi posaven, diguem-ne, tot el seu esforç, que els empresaris —i em sembla que tradueixo paraules exactes que es van dir aquí— carregarien el seu esforç en el producte final i serien els treballadors que ho pa-

garien per partida doble. Vostè recorda això. I vostè sap que avui s'han firmat uns acords a Madrid on ja no es tracta de dir: «agafo aquests diners i els poso en una guardiola perquè els gestionem conjuntament», que era la filosofia de proposta d'aquí, sinó que s'han firmat uns acords on aquests diners ja no es cobren, es treuen.

Vostè sap que la proposta que es va fer aquí era una proposta més agosarada en aquest sentit institucional i sindical, i, evidentment, la resposta tampoc no va ser fàcil per part de vostès. Per tant, quan parlem de corresponsabilització, parlem de corresponsabilització en un sentit positiu, perquè si del que es tracta de dir és anular a través d'actituds històriques o que puguin tenir l'altra part interlocutora, el que estem fent és posant dicifultats. I vostè em permetrà, senyor Frutos, que jo surti en defensa de la mínima escletxa de possibilitat de diàleg que hi ha en aquest país, perquè és la meua obligació, i vostè pot fer tot el que sigui de consideracions negatives de l'interlocutor que vostè reclama, pot fer tot això, perquè sap que d'una manera o altra jo intentaré cercar les vies de diàleg des del possibilisme que em permeti la realitat. Perquè la realitat, no l'inventem ni vostè ni jo, és la que és, i una realitat és que hi ha un Grup, i que són vostès, i una altra realitat és que hi pot haver un altre Grup, i hi pot haver una altra institució social i una altra institució socio-econòmica. I el país que hem d'administrar és aquest, no el que voldríem que fos, i, per tant, des de les possibilitats reals és allà on hi pot haver capacitat de diàleg. I vostè em diu: «Oh, és que són molt minses.» Evidentment que ho són, i per això no hem arribat a uns acords previs amb altres instàncies. I possiblement perquè el mateix Executiu no tenia una certa capacitat de convocària a posar sobre la taula. Des de Catalunya, el pacte és un pacte, i s'ha dit abans aquí, amb unes grans dosis de voluntarisme. Això és així. No teníem altres coses a negociar des de l'Executiu. Què més hauria volgut el Consell Executiu que el fet de l'acord a Catalunya hagués estat un revulsiu, com vostè reclama, respecte a tot l'Estat! No ens ha estat possible, i no ens ha estat possible per tot el component de diàleg difícil en aquest país. I vostè pot trametre culpes a qui sigui, però jo li dic que, les culpes, les hem de generalitzar una mica més, altrament no assolirem l'objectiu que vostè mateix demana d'asseure's a la taula de negociació.

Jo els haig de dir, apellant al sentit comú, que des d'aquesta perspectiva el regeneracionisme social passa per una autoassignació de responsabilitat de cadascú, que traslladar-la als altres és el que hem estat fent sempre, i això no és masoquisme social; això és simplement saber que d'aquesta situació, en sortirem si cadascú accepta, accepta, la seva pròpia responsabilitat. I intento oblidar uns moments la responsabilitat que té l'altre, perquè a vostè i a mi ens han fet créixer la gent que ens ha exigut a nosaltres mateixos, i que no ha trobat l'excusa fàcil en el fet que els altres han fallat. A vostè i a mi ens han fet créixer la gent que han tingut al voltant nostre aquesta actitud; i aquesta és la que jo demano, des del Consell Executiu, i aquesta és la que jo demano del conjunt de membres d'aquesta Cambra.

Per tant, sí a la via de la negociació, i sí fent-la possible, amb tota la duresa. A vostè no li ha escapat que en el document que jo he presentat acceptem la realitat d'una di-

vergència d'interessos en lluita. Això no ens ha escapat. És així, però possibilitant —és això que vostè reclama— realment que sigui factible. I és més: jo penso que des d'aquí s'ha de dir que de la situació de crisi econòmica, en queda malparat tothom. És possible que hi hagi gent que se'n surti, de vegades essent més llestos del compte, és possible. Però vostè sap —evidentment que ho sap— la quantitat de treballadors que s'ho estan passant malament ara, i sap la quantitat d'empresaris que s'ho estan passant malament ara. I aleshores el que cal, al meu entendre, és que aquest esforç que es fa i que continuaran fent, perquè no resoldrem el problema, l'esforç que facin sigui resolt d'una manera al màxim de racional possible. I aquesta és, al meu entendre, la base política, el posicionament respecte al tema de la possible negociació.

Vostè parla que des de Catalunya i des del Consell Executiu tenim —i això em penso que és també un fil conductor de la seva exposició— una política assistencial respecte a l'atur. Probablement. Probablement el que fem, nosaltres —i sobretot a l'hora d'apel·lar a les instàncies socials i econòmiques—, ja dona de si de connotació un tipus d'actitud fonamentalment assistencial. Probablement això és el que podem fer d'una manera més concreta, sense oblidar mesures molt importants, molt importants.

Vostè ha fet referència a l'atur juvenil. Vostè sap que el problema que tenen els joves d'entrar a les empreses és precisament per la càrrega addicional de costos de seguretat social que tenen en el si de les empreses. En la mesura en què aquests nois entrin a treballar amb tots els costos de seguretat social que van inherents en el seu cost, en aquesta mesura, a les empreses, no hi entren, perquè s'estimen més agafar treballadors que ja hi tenen una certa pràctica i que el dia que hi entren ja poden començar a donar un rendiment determinat. Aleshores, tota la recerca de solucions que signifiquin intentar apropar aquest col·lectiu del món juvenil a l'empresa, tot el que sigui això penso que és anar directament cap a la resolució d'aquest problema. I, com es pot fer això? De dues maneres. L'una és intentar uns decrets que s'estan fent a Madrid i de què tots esperem el resultat i la sortida al Butlletí Oficial de l'Estat, que és el contracte de formació amb pràctiques, a fi i efecte que hi hagi un despullament, un minvament dels costos de seguretat social. I l'altra, que és el que s'ha fet des de la Generalitat a títol experimental, amb greus riscos, amb greus riscos de tipus fonamentalment sindical, que consisteix a allargar un any més la formació amb pràctica dels nois a les escoles, i que amb l'estatus d'estudiants estiguin fent pràctiques a les mateixes escoles, i així no agafant l'estatus de treballador en què anirien inherents els càrrecs de la Seguretat Social. Evidentment, aquesta és una experiència, des del punt de vista sindical, difícil, perillosa i arriscada, però des d'aquestes dues línies és per allà on em sembla que podem arribar a propostes concretes i que no siguin de tipus fonamentalment assistencial, i així ho han entès, o estan en procés d'anar-ho entenent, les centrals sindicals i la patronal en el document que vostès posseeixen.

Quin és el futur del país? Aquesta és una pregunta que vostè fa. Doncs, el termòmetre per a saber el futur del país és el que el mateix mercat va marcant, i aquesta és des de la nostra convicció possiblement molt diferenciada de la

de vostè, que ha anat ressaltant aspectes molt més de programació i d'orientació molt concreta sobre com dissenyar aquest futur. Evidentment aquí hi ha una diferència de criteri i de tractament de la qüestió.

Deixo de banda moltes de les coses que vostè ha dit. Si vostè després em vol replicar amb coses que jo m'he obligat, i hi poso un especial èmfasi, intentaré respondre posteriorment, però crec que ara seguir tota l'anàlisi exhaustiva seria massa llarg, i espero que també vostè m'ajudi en la condensació en la possible rèplica que em pugui fer. Però vostès m'han demanat que doni informació sobre l'ús dels 1.300 milions aquells. Vostès tenen i cada Grup parlamentari té, en el dossier que se'ls ha presentat, una llista de poble per poble, obra per obra, pressupost per pressupost i treballador per treballador ocupat en cada una de les obres. Això ho tenen. Si vostè ho repassa, coincidirem vostè i jo en el fet que la valoració ha estat molt positiva i que per tant s'ha fet molt bé en aquest punt.

Respecte a la continuació de l'ocupació comunitària dintre dels pressupostos de Madrid. Jo voldria recordar en aquest punt la valoració d'alguna central sindical a la qual pot estar molt proper vostè en què es valora precisament destinar aquests diners a Andalusia i a Extremadura com un gran signe de solidaritat, com un gran signe de solidaritat amb aquests pobles que s'ho passen més malament que nosaltres. Evidentment, des d'aquesta valoració positiva de solidaritat, a què jo m'adhereixo també ara en aquest moment, voldria dir que després la labor per a estendre-ho a Catalunya serà, molt probablement, políticament molt més difícil. Tinguem present això.

I després vostè ha fet també una certa valoració d'un tornar a reprendre, m'ha semblat entendre això, una mica la filosofia d'aquell fons d'ocupació, espessegint les tintes en el fet que allò no va ser acceptat pel Foment del Treball. Jo també he complementat aquest visió de vostè en què les dificultats no venien d'aquí fonamentalment, sinó que venien del conjunt, i la premsa n'ha estat prou testimoni perquè aquest punt quedi en aquests moments una mica somort. Jo li puc dir que no hi ha ningú potser més apropiat que jo per a dir-li que estic a punt de tornar a reprendre aquesta negociació en qualsevol moment que aquesta sigui realment viable.

Li haig de dir que molts dels conceptes que estaven allà realment han estat assumits, no només per Madrid, sinó per les centrals sindicals d'aquí en el document que s'està en aquests moments negociant, i que tot el que és la constitució del fons ho derivo cap a una altra línia, que és l'Institut de Foment de l'Ocupació, per descarregar de la polèmica que té i per donar-li el caràcter que realment pot tenir de pacte institucional.

Tinc moltes coses apuntades, jo no hi voldria respondre. Simplement sàpiga que en els problemes de SEAT o la indústria auxiliar d'Hispano Olivetti o del tèxtil, penso que no és el moment ara aquí d'entrar-hi, però que sí que han de formar part d'una congruència de política econòmica o de tractament de la Generalitat. Però entrar-hi aquí i en aquest moment em penso que seria excessivament llarg.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. Senyor Frutos? (*Pausa.*) Té la paraula.

El Sr. FRUTOS: Senyor President, molt breument. Senyores i senyors Diputats, en primer lloc, efectivament, nosaltres entrem en la negociació, la negociació global, a nivell d'Espanya, en aquests acords, que hi ha ja, i en la negociació concreta aquí. Però no em digui, senyor Conseller de Treball, que passo les culpes de la corresponsabilització a d'altres, que a més a més són absents. No. És una realitat objectiva, coneguda per vostè, coneguda per mi, i coneguda de totes les senyores i tots els senyors Diputats, que hi ha hagut des del primer moment —i sé que hi ha centrals sindicals, que hi ha hagut una central sindical en concret, que hi ha hagut el Grup parlamentari del PSU que en aquesta Cambra ha fet una crítica al Pla Rigol I, al Pla Rigol II, ha parlat de totes aquestes qüestions, però sempre dintre d'una línia; vostè n'ha dit possibilisme, bé, dintre d'una línia de possibilisme, en funció de la situació que teníem al país i en funció de les propostes que es feien amb aquests acords, i, aleshores, és lògic que quan t'asseus en una negociació vagis afinant cada un dels plantejaments en funció dels plantejaments dels altres— una actitud tancada des del primer moment, per part d'un dels interlocutors, és clar, un dels interlocutors molt important, del qual no es podia prescindir, que ha dit no, i no és que hi hagi hagut «aspavientos» sobre el Pla Rigol, de cap manera. Ens hem situat en una crítica del mateix contingut del Pla, com és normal, però, al mateix temps, amb plantejaments de negociació i amb continguts de negociació, que és la cosa fonamental de qualsevol negociació. I cal dir que els acords de Madrid existeixen o existirien, o que ha existit un altre tipus d'acords independentment del que fem aquí. Vull dir: no accepto aquest paral·lisme entre el fet que ara s'han acceptat uns determinats sacrificis quan llavors no es van acceptar. No, no, el que es va plantejar a Catalunya és una cosa concreta, els acords generals sobre l'atur és una cosa a nivell d'Estat, en un marc que intentem que sigui solidari i de recerca de solucions, sobretot en les zones més afectades, més dramàticament afectades per l'atur, però també en les zones industrials que, en aquests moments, estan fortament colpejades per l'atur.

Per tant, aquest paral·lisme que, en fi, hi ha allò d'allà que ara acceptem i abans no havíem acceptat, jo crec que no existeix; a mi m'ha semblat entendre-ho així.

Bé, sobre el regeneracionisme social i l'autoresponsabilització, senyor Rigol, analitzi molt en concret quina ha estat l'actuació del Partit Socialista Unificat de Catalunya des dels Pactes de la Moncloa fins aquests moments en concret i quina ha estat, fins i tot, la nostra actitud en acords, ja de caràcter general, però en acords concrets, acords on intervenen militants del nostre partit, en una negociació col·lectiva, per exemple. I sap vostè perfectament que, salvant algunes excepcions, s'ha plantejat en molt poques ocasions que en els convenis col·lectius, en funció de la situació econòmica, figuressin demandes salarials per sobre de l'ITC. És a dir que ens hem mantingut en una línia de defensa del que ha estat la pèrdua del poder adquisitiu dels treballadors, i ha resultat algunes vegades, altres no, segons els sectors també, etc.

Per tant, aquí sap que hi ha una autocorresponsabilització per part del Grup parlamentari

aquest, però, és clar, una autocorresponsabilització en funció de la línia de treball, d'un programa d'actuació, no per a posar únicament pedaçs; els pedaçs estan molt bé en un moment determinat, però per a intentar cobrir una expectativa que superi aquesta situació concreta que tenim ara i que faci que s'incorporin a aquesta expectativa sectors importants de la nostra societat, per defensar-la, per tirar-la endavant, no per a una corresponsabilització acrítica, en la qual, naturalment, ja he dit abans qui són els que perden sempre, de forma constant.

En relació amb la qüestió de l'atur juvenil, sobre la qual jo he dit quelcom però no he dit tot el que en pensava. Sobre l'atur juvenil, d'acord amb una pregunta formulada pels nostres Diputats, per dos dels nostres Diputats, no fa massa, hi ha dues respostes diferenciades, i cal que el Consell Executiu es posi d'acord en el moment de donar les respostes. Una, per part del senyor Guitart, el Conseller d'Ensenyament, que diu: «bé, en això no hi ha res a fer ara, en la formació professional, tal...», —i, molt en concret, en l'acord aquest que hi ha hagut en el gremi de reparadors d'automòbils—, «que no hi ha res a fer en això, que l'any que ve ja ho veurem, però ara no hi ha res a fer», i, en canvi, en l'informe del senyor Rigol es valora com a molt positiu aquest acord; és una contradicció flagrant en la qual cau l'anàlisi del Consell Executiu, i s'ha de veure en concret per què hi ha respostes diferenciades segons quina és la Conselleria que fa aquestes respostes. Quant a l'acord entre el gremi de reparadors d'automòbils i les escoles, en primer lloc, són acords sense salari, sense el mínim salari, sense gens de salari, sense seguretat social, i, aleshores, cal veure si hi ha la possibilitat de concretar-ho amb altres sectors de la producció, com es concretarà això. Perquè una política d'aprenentatge s'ha de fer amb possibilitats d'aprendre, d'una banda, però, al mateix temps, donant uns estímuls que permetin que aquest aprenentatge sigui socialment útil. I, almenys, en l'acord, tal com el coneixem nosaltres fins aquest moment, això no hi és. I no es tracta —ho repeteixo, com he dit abans— de fer demagògia ni crear falses expectatives sobre l'ocupació juvenil o les possibilitats, etc., però l'atur juvenil exigeix un tractament en el qual determinades actuacions de caràcter puntual no es facin en detriment del que és el mercat de treball en general, perquè, si no, trobarem, com vostè va dir en una Comissió de l'àrea social, que, en fi, l'aprenentatge estava concebut fins aquí amb la persona, amb el noi, la noia, que portava el càntir, que anava a buscar els segells, no sé què, i que aleshores hem d'anar a una altra concepció de l'aprenentatge; molt bé, però que no representi això, perquè no hi hagi salari, perquè no hi hagi seguretat social, perquè no hi hagi estímul, en definitiva, perquè sigui socialment útil aquesta ocupació.

Bé, finalment, la qüestió del termòmetre del país, que és el que el mercat marca. En fi, així, què fem? És que el Consell Executiu no té la responsabilitat, com qualsevol Govern, d'intentar veure les grans línies, les línies mestres, i com afecten cada un dels sectors i subsectors d'aquest mercat de treball, en cada moment puntual? O és que el mercat del treball és una cosa totalment caòtica, anàrquica, que avui fa una cosa i demà passat en fa una de totalment diferent?

No té unes grans línies d'actuació. Senyor Rigol, sap

vostè que no és així. Que hi ha unes grans línies d'actuació a nivell internacional, dins del Mercat Comú; hi ha unes línies d'actuació a nivell espanyol i a nivell català, però cal que el Consell Executiu situï aquest Parlament, en bones condicions, per saber quines són les línies de treball, perquè llavors tindrem dades, elements concrets per a poder actuar en conseqüència.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Martín, si no és que interrompem durant deu minuts la sessió i intentem, aleshores, allargar-la fins al final, fins a les tres de la tarda. *(Pausa.)*

Bé, doncs, aleshores interrompem la sessió durant deu minuts, però jo pregaria a tothom que fossin deu minuts exactament, de manera que poguéssim acabar aquest matí.

(Se suspèn la sessió a tres quarts i sis minuts d'una del migdia i es reprèn a la una i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió. En nom del Grup Socialista, té la paraula el Diputat senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tinc la impressió que aquest debat sobre el tema de l'atur, efectivament, no és el millor debat sobre un tema tan fonamental que hauria de fer aquest Parlament de Catalunya. Aquí s'ha parlat, per part d'algun Diputat, d'un debat insòlit. Jo diria que d'alguna manera s'està tractant l'atur com aquelles malalties vergonyoses d'algunes famílies, de totes les famílies segurament, i ja des del començament, des de l'inici del debat, s'ha iniciat amb una interpretació de la política a fer en matèria d'atur absolutament a la defensiva. Aquí no tenim competències, semblava l'excusa continuada, en nom del Consell Executiu, per a excusar el Consell Executiu del que no s'havia fet, malgrat que s'havia dit en la introducció d'aquesta introducció, valgui la redundància, que no es tractava, ni volia, el Conseller que ens ha parlat, ni volia entrar en el que s'havia fet, s'havia complert, en el que calia fer o en el que no calia fer. Fins i tot se'ns ha arribat a dir que no era un debat entre el Govern i l'oposició; doncs en un Parlament i amb un govern minoritari no hi ha més remei que fer debat entre Govern i oposició.

I, a més, si sobre aquest tema, tema clau i fonamental de la realitat social catalana d'avui, no es fa un debat entre el Govern i l'oposició, malament. S'ha dit del senyor Rigol que era, d'alguna manera, com el poeta de la lluita contra l'atur; a mi, les seves paraules, que realment em ressonaven a antic, a vell, que em ressonaven d'alguna manera, que jo en diria —ajornades, això sí?— a coses que jo havia llegit o sentit a *Rerum novarum*, *Quadragesimo anno*, a la *Populorum progressio* segurament també, i que expressen, en definitiva, una doctrina legítima, tan digna com una altra qualsevol, però que, en tot cas, jo diria que, si és doctrina del Consell Executiu, no és la millor doctrina ara —socialment parlant, en aquest país d'ara— per a donar sortida al tema de l'atur. I a la millor és per això que no podem fer res des del Consell Executiu en relació amb l'atur, perquè la mística és una forma d'elevat els problemes a nivells inaccessibles, i en el tema de l'atur no podem estar al cel: hem de baixar i tocar de peus a terra.

Llavors, em permetran, senyores i senyors Diputats, començar per dir unes poques coses, sis coses, només sis

coses, respecte al conjunt de resolucions aprovades al PAE, al Pla d'Actuació Econòmica, i en el seu debat. El senyor Conseller ens diu en el seu discurs que no vol parlar de si s'ha fet o no s'ha fet perquè, evidentment, en el seu document hi ha unes quantes planes per tal d'explicar-nos què és el que ha fet i excusar-se del perquè no ha fet altres coses.

Doncs bé. Primer tema, primer tema que, d'alguna manera, explica que jo m'adreci, aquí, al Consell Executiu —minvat, ahir i avui, minvadíssim, sense President de la Generalitat ni tan sols, en el tema de l'atur— no exclusivament i simplement al senyor Rigol, sinó al Consell Executiu, que és el responsable de la política econòmica sobre l'atur, al Consell Executiu en el seu conjunt, i m'hi adreci per dir-li que, per exemple, el senyor Rigol, en el seu document —perquè sembla ser el document del senyor Rigol, no del Consell Executiu—, no parla, per exemple, de la resolució cinquena i dotzena quarta. Per què? Perquè aquestes resolucions, segurament, ell pensa, amb bon criteri, que no són temes de la competència de la Conselleria de Treball.

Però, de què parlen, aquestes resolucions? La resolució cinquena del PAE parla de la participació, perdó, de la creació d'un consell per a la reconversió de sectors industrials amb participació de l'Administració, de les centrals sindicals i de les organitzacions patronals, per tal de... —el miro, senyor Conseller, perquè a la millor aquesta sí que era competència de vostè—, i d'això, no se'ns en parla.

Després parlarem de la reconversió i de la reestructuració. I tampoc no se'ns parla —el Conseller d'Ensenyament no és aquí, el Conseller d'Ensenyament no és per aquí, que seria segurament el que li corresponia— de la dotzena quarta, en la que se'ns diu, en aquesta resolució, dotzena quarta, «tenint present el problema de l'atur, instar el Consell Executiu de la Generalitat perquè, sigui en l'àmbit de les pròpies competències, o bé sigui a través de l'acció que correspongui, prengui totes les mesures per a planificar en l'espai de tres anys l'escolarització obligatòria i efectiva fins a setze anys». En definitiva, obrir la porta a una mesura molt important en relació amb el tema de l'atur juvenil, que ja ha sortit per aquí.

El document no ens parla d'aquestes resolucions. Per tant, primer apunt que jo volia fer respecte a compliment i a incompliment. El document, segurament perquè el Conseller, que després en parlarem, ha volgut fer front a riscos parlamentaris —ho ha dit ell— en presentar propostes, s'arriscava, si parlava d'això, a no tenir suport del conjunt del Consell, tota vegada que això no eren temes d'ell. No ho sé.

Cooperativisme, segon tema de què avui parlaré en les resolucions. En el cooperativisme se'ns diu que el projecte de llei és al Consell Executiu, repartit segurament entre les Conselleries. No, no; és que la resolució deia «31 de març del 1981, al Parlament», el Projecte de Llei. Per tant: incomplert. Però no se'ns parla d'un altre tema importantíssim. Ara aquí, de passada, se n'ha parlat, que és el tema de l'assistència cooperativa, que és el tema de la formació cooperadora. Se'ns n'ha parlat incidentalment per donar-nos una nova mostra de la política privatitzadora, al meu entendre, amb les dades que aquí se'ns han donat,

privatitzadora, d'una acció que ha de ser sempre pública: aquest contracte amb l'EMI, aquest contracte amb les Caixes, Escuela de Mandos Intermedios, m'imagino que és EMI, perquè s'ha dit així, EMI, i no se'ns parla de l'Ordre de 27 de març del 81, del Fons Nacional de Protecció del Treball, del que allò representa i de si efectivament la Generalitat-Consell Executiu pensa fer ús de l'Estatut, article 11, apartat 2, que diu: «totes les competències que ho siguin del Ministeri de Treball i de les Delegacions de Treball passaran com a competències d'execució a la Generalitat», perquè l'Ordre que he citat, Ordre del Fons Nacional de Protecció al Treball, parla en la seva Disposició Final Única, que la tramitació, seguiment i control dels serveis i prestacions concedits amb càrrec al Pla d'Inversions de Protecció al Treball, any 81, es realitzarà a cada província per les Delegacions Provincials de Treball.

Això, automàticament, segons l'edició de l'Estatut, gairebé que hauria de ser competència de la Generalitat. Què s'ha fet en aquesta línia? Perquè aquí hi ha no un acord amb el Govern de l'Estat, hi ha una competència de la Generalitat a reclamar la gestió d'aquests serveis, la gestió d'aquests ajuts importantíssims en l'àmbit de la cooperació. En l'àmbit de la cooperació i altres àmbits com sap molt bé el senyor Conseller.

Més resolucions. Tercer punt de què vull parlar. La resolució dotzena, punt 1, ens diu que no s'ha aplicat, perquè aquí se'ns dona una excusa, perquè el Departament ha considerat prioritari —em temo molt que en contra del criteri del Parlament, que en pensava una altra cosa—, però, bé, sembla que el Departament, políticament, està molt més legitimat que no el Parlament. El Departament ha considerat prioritari que rebessin ajuts els treballadors sense subsidi d'atur. La manca de mitjans financers ha provocat el no poder arribar a mesures per als treballadors subsidiats. Si no era un problema de mitjans financers! Què deia la resolució dotzena, número 1, 1 de les resolucions del PAE?: «Recomanar al Consell Executiu que estudiï les mesures pròpies per organitzar la participació dels treballadors que reben el subsidi d'atur en tasques adequades a llurs aptituds, que siguin d'interès comunitari i que signifiquin una millora general de la qualitat de la vida.» Era un aprofitament d'uns treballadors desocupats, que ja cobren subsidi sense cap altre mitjà financer a afegir aquí, aprofitar els seus serveis, el seu treball, en bé d'interessos comunitaris. Era organitzar, era planificar, era no tenir una despesa més. Però el Departament ha considerat prioritari donar calés als qui no en rebien de subsidi. Això és una altra cosa. I a més, el Departament mai no pot considerar una prioritat per sobre de les considerades pel Parlament. Ho entenc jo.

Quart tema respecte a resolucions: promoció i divulgació de campanyes. Només haig de dir que hi ha coses que es demanaven en les resolucions del PAE, i que no llegiré ara, que no han canviat, que continuen sent les mateixes. Són normes importants a donar a la llum pública, a donar el màxim d'explicitació pública perquè serviran com un element important —important al seu nivell, naturalment— de lluita contra l'atur.

I respecte als joves, a l'atur juvenil, no vull entrar en un altre debat sobre atur juvenil —si no vol no em contesti, senyor Conseller, sobre el tema—, però el que és evident és

que l'única realització és el tema dels gremis, senyor Conseller, i el tema dels gremis, aquí, entre vostè i jo, hem de convenir que després de la Constitució, que després de l'Estatut dels Treballadors, és com a mínim dubtosa la vigència, la constitucionalitat i la legalitat de les normes que donen suport a l'acord que, d'alguna manera, el que fa és tornar a revifar la idea de l'aprenentatge sense salari, encara de temps més antics, de temps que segurament s'inscrivien més en la realitat social de *Rerum novarum* o *Quadragesimo anno*.

I la resolució onzena, i amb això acabo —acabo de resolucions, perquè hi ha més coses—, la resolució onzena/dos és el motiu del debat. El debat es fa, efectivament, perquè el Parlament demana en tres mesos al Consell Executiu, al Consell Executiu, un pla d'actuació en relació amb l'atur, tenint en compte els traspassos que vindran, tenint en compte els organismes i institucions amb què es comptarà, i com ordenar i planificar tot això per tal de fer una acció globalitzada en relació amb l'atur. Onzena/dos. I aleshores en aquest tema, que està molt lligat amb el tema de traspassos, jo voldria fer una petita excursió al tema dels traspassos.

És que aquest Diputat no està en cap Comissió Mixta, perquè alguns que han intervingut, sí. No, jo li faria, si m'ho permeten d'entrada, al senyor Conseller i al Consell Executiu, un suggeriment, que segur que a més no afectarà, espero, altres companys i amics Diputats. I és que el senyor Pedrós segurament està més legitimat per estar i portar els traspassos de treball, perquè ell veu tan clar que tot això és traspassable, que no sé si un canvi, una reestructuració de la Comissió Mixta de Traspassos, part catalana, podria permetre que l'INEM i la Inspecció de Treball passessin decididament al tema. Però a part d'aquest suggeriment: per què no s'ha traspassat l'INEM? Per què no s'ha traspassat l'INEM? Jo li diria que per manca —al Consell Executiu, li dic, no li dic al senyor Conseller—, per manca d'un criteri polític clar. I és que no es pot fer política d'ocupació a Catalunya sense controlar no ja els instruments per produir ocupació, sinó abans que això, controlar els instruments públics que provoquen atur. I quins són els instruments públics que provoquen atur? U, l'IMAC. I vostè ho sap, conciliacions diàries, a manta. Dos: expedient de regulació de l'ocupació. Però és que el Consell Executiu —i ho he dit des d'aquesta tribuna sempre que he pogut parlar del tema— no vol tenir els expedients de regulació de l'ocupació. El Consell Executiu en el seu conjunt; no miro el senyor Conseller. I per això no pot parlar d'Hispano Olivetti, per això no pot parlar, seriosament, d'Hispano Olivetti, ni de SEAT. Perquè si el Consell Executiu de la Generalitat fóra aquí, resolgués l'expedient de regulació d'ocupació —que li correspon segons l'Estatut, no és un problema de fons; és una competència que està prevista a l'Estatut—, hagués de posar la signatura a l'acomiadament de mil sis-cents treballadors d'Olivetti o de sis mil de SEAT, el Conseller, el President de la Generalitat i el Consell Executiu haurien de venir aquí a dir, «no, no, és que no tenim competències», no, no, a «signem això i signem aquests acomiadaments per això, per això i per això». O «no signem», de la qual cosa ens alegrariem. Però, si us plau, no amagui la responsabilitat dient que no es tenen competències. Són a l'Estatut. No es

volien reclamar, i si es reclamessin i es tinguessin, el senyor Conseller ha dit, no sé si expressant el seu criteri o el criteri del Consell, en Comissió de Política Social, que el tema dels expedients de regulació de l'ocupació, ja veurem el proper semestre com es planteja. A nivell de transferència, a nivell de traspàs. Ho ha dit, en la Comissió de Política Social, i és al *Diari de Sessions*.

Llavors, si es controlen o es tenen els mecanismes de producció institucional d'atur, que són aquests dos: IMAC i expedients de regulació de l'ocupació, és després que els mecanismes de «producció», entre cometes, possible, d'ocupació, són molt més rendibles, i és després que jo diria que difícilment el Govern de l'Estat tindria o posaria els problemes que actualment posa per al traspàs de l'INEM. Si és que efectivament la Generalitat agafa la responsabilitat de produir també atur. No només d'intentar produir ocupació amb una millor utilització de l'INEM, sinó la responsabilitat d'haver de dir sí o no a l'acomiadament de treballadors.

Perquè és, o pot aparèixer com a molt fàcil, des de la perspectiva del Govern central de dir «miri, escolti, la Generalitat el que volem és que l'INEM funcioni i que es creï ocupació». I qui signa els expedients de crisi? Expedients de regulació de l'ocupació, que es diuen des del 72. El Govern de l'Estat? El Govern de l'Estat acomiada, i vostès creen uns llocs de treball? Vostès volen ser Govern? Agafin-ho tot, si us plau. Agafin-ho tot. I aquest és un tema clau del procés dels traspàsos de competències en matèria de treball.

En el fons del fons, jo diria que el discurs del senyor Rigol, del senyor Conseller, en el fons del fons, el discurs conjunt que es contempla en els seus papers, en els papers que ens han presentat, és un discurs de justificació d'una manca de política global del Consell Executiu en matèria d'atur. Perquè ja s'ha dit aquí per molts Diputats que han sortit abans que jo, que han tractat d'alguna manera de dir «és que aquest és un debat amb el Consell Executiu», i han deixat com solet el senyor Conseller de Treball, i se li ha de dir al senyor Conseller de Treball que moltes de les seves intervencions des d'aquesta tribuna, a mi particularment, i al nostre Grup, ens han semblat molt adients. Ens ho han semblat —fins i tot alguna intervenció en contraposició amb les altres de membres del Consell Executiu, en relació, per exemple, amb el tema d'Hispano Olivetti, que n'he parlat abans. Però el problema és que s'ha introduït un debat fals, perquè no estem contemplant la panoràmica global del problema de l'atur. Un debat que jo diria que no és el que calia fer.

He dit abans que hi havia una manca d'interès formal pel tema. El senyor President de la Generalitat no hi era ahir, en la intervenció del Conseller. Avui tampoc. Ahir hi havia en aquesta sala, escoltant el senyor Conseller de Treball, tres Consellers que havien de respondre després a preguntes i interpel·lacions. Avui ha vingut algú més, segurament, però hi són com de passada, jo diria (*remor de veus*). És a dir, no existeix el Consell Executiu pendent d'aquest debat. I difícilment, des d'aquesta perspectiva, podrem posar el poble de Catalunya pendent d'aquest debat. Perquè, a més, se'ns comença dient que no tenim mecanismes per lluitar contra l'atur.

Anem a això que no tenim mecanismes. No parlaré de

la política de demanda i de la política d'oferta. Però no tenim competències de les que en el document presentat pel Conseller es diuen «de política macroeconòmica», o de política de demanda. Se'ns diu que en política monetària i creditícia, textualment, eh?, llegeixo; l'Estatut diu: «En relació amb la política creditícia, l'Estatut contempla la intervenció de la Generalitat en l'orientació de l'obra social i inversions lliures de les Caixes i, molt especialment, d'inversions obligatòries, i en el procés assenyalar les condicions per les quals es declara la computabilitat dels fons públics i privats.» Article 12.1.6 de l'Estatut, no té cap parentesi i l'únic que diu és: «institucions com a competència dins del marc de tot això, competència exclusiva de la Generalitat en institucions de crèdit corporatiu, públic i territorial, i Caixes d'Estalvis». Què fa el Consell Executiu? Extrapola el decret de Caixes, el maleït i maleïble Decret de Caixes, el malaurat Decret de Caixes, i diu que això és l'Estatut, i resulta que el Decret de Caixes, mal negociat pel Consell Executiu de la Generalitat, que només permet això, que tradueix la competència exclusiva de la Generalitat en institucions de crèdit, i entre elles Caixes d'Estalvis, se'ns diu que això és la competència estatutària. No. No cal crear falses expectatives. No cal crear falses expectatives en el poble, i per això no és bo, per exemple, sortir que amb campanyes de neteja de boscos guanyarem quaranta mil llocs de treball i escaig. No és bo fer aquestes expectatives. No és bo fer rodes de premsa sobre el que farem sobre l'atur. No és bo.

Però tampoc no és bo, és pitjor, és molt més dolent, dir-nos que l'Estatut diu menys del que diu efectivament. Com a conseqüència, o volent, segurament, justificar una mala actuació de l'Executiu a l'hora d'intentar concretar el que l'Estatut diu. Acció conjuntural? Esperem-ho. Esperem-ho, perquè aquest precedent de la mala utilització de la política creditícia via Caixes d'Estalvis de la Generalitat, aquest precedent, aquesta jurisprudència... pot ser nefanda, no només per a Catalunya en el futur, sinó per al conjunt del que és la configuració de l'Estat de les autonomies en aquest país.

I anirem, segurament, a carregar-nos la territorialització de les Caixes d'Estalvis, al descontrol, en definitiva, per part de les Comunitats autònomes, de les Caixes d'Estalvis. Mala operació, però que no se'ns digui que ho diu l'Estatut, ho ha fet el Consell Executiu amb la seva política d'aplicació de l'Estatut.

Primer, paquet de mesures d'allò de macropolítica econòmica, si es vol, de política de regulació de la conjuntura o polítiques de demanda.

Segon, els pressupostos. Jo no voldria refer aquí el debat pressupostari perquè ja està fet, jo diria que, a més, no sé si el Consell Executiu, però sí que el Conseller de Treball d'alguna manera ha assumit part d'aquest debat i ens ha promès que el Consell Executiu —no sé si el Consell Executiu o només la Conselleria de Treball, ja ho veurem al seu moment— portarà un pressupost del 82 amb reducció de despeses d'estructura; nosaltres demanàvem dos mil milions de reducció de despeses d'estructura del pressupost de la Generalitat, segurament hauríem patit un o altre edifici i els seus ocupants, els tèrmits o el que fos, però hauríem pogut introduir en el camí de l'atur una acció important de caràcter financer, una injecció important

de caràcter financer. Això és una política pressupostària possible, al nostre nivell, evidentment que al nostre nivell. I el deute públic, del deute públic, el PAE no en parla, les resolucions del PAE no parlen de deu mil milions de pessetes. Ho diu l'article 10 de la Llei de Pressupost, però ho diu després de dir que s'autoritza globalment per a l'any i l'exercici del 81 el màxim possible d'emissió de deute públic, d'acord amb l'aplicació que es faci de l'article 14 de la Llei —no sé per què ho miro, ho hauria de mirar, segurament, el Conseller de Finances, però és que no hi és— Orgànica de Finançament de les Comunitats Autònomes, dita LOFCA. Llavors, això és un genèric, que després un apartat concret de l'article 10 diu que seran deu mil milions autoritzats des d'ara, autoritzats que no gestionats; que sàpiga el Parlament, no s'han fet les gestions oportunes sobre el tema pel Consell Executiu, per tant no podem utilitzar-los per lluitar contra l'atur ni per lluitar contra res en aquest exercici.

Però el que volia dir respecte al tema del deute públic és si el Consell Executiu està disposat a fer ús de l'autorització global de l'article 10.1 de la Llei de Pressupostos. No sé qui podrà contestar-me. Està disposat a fer-ho? Està disposat a arribar més enllà dels vint mil milions de pessetes per fer un fons públic, efectivament, en aquest tema? Per no acudir, com després veurem, que es torna a emprendre el concepte de la beneficència social privatitzada i des d'aquesta perspectiva pública de grans mesures, el Pla d'Inversions d'Obres Públiques, previst també a l'article 10 —ho torno a dir—, no sé a qui preguntar-ho.

Senyor Conseller, ¿el Consell Executiu —senyor Conseller en incògnita o el que vulguin— s'ha assabentat que en el debat del Pressupost els deu mil milions de deute públic contret es varen aprovar argumentant i venent el producte que el pla d'inversions corresponent, a presentar en una data determinada que ja ha passat en tres o quatre mesos, que el pla d'inversions corresponent s'adreçaria a la lluita contra l'atur? Perquè en la paperassa que nosaltres provisionalment hem tingut a les mans, que ja ha estat retirada, d'això, ni se'n parla. O és que la substitució d'això són vuit-cents milions de pessetes en lloc de deu mil, vuit-cents milions de pessetes que van a la Conselleria de Treball perquè la Conselleria de Treball pugui fer reeixir el Fons d'Ocupació?

Per tant, mesures de política macroeconòmica, si es vol, o de política de demanda, són possibles, les nostres; si us plau, no creem expectatives que no hi són, però diguem la veritat i diguem la infrutilització també, reconeguem-la, la infrutilització que s'està fent d'aquestes polítiques de demanda possible. Jo diria que en el plantejament global final d'alternativa, al qual em referiré després, que es fa des del Consell Executiu, d'alguna manera, i en el discurs anaven sortint cites concretes, es recollien posicionaments que el Grup Socialista havia estat plantejant abans. Nosaltres no volem protagonismes i si això serveix, perfecte, creiem que és bo, que pot servir, però ho creiem fa temps, i fins ara l'únic que hem tingut són projectes, papers, paraules, però cap acció concreta, i després em referiré més directament a això, per a entrar directament sobre la base de les nostres competències en el tema de l'atur.

Seguint el seu lèxic, senyor Conseller —i ja s'ha parlat d'això aquí—, vostè ha parlat d'alguna manera del regene-

racionisme social com el paradigma d'acció social avui, la sortida importantíssima al tema. Jo no traduiria les meves paraules perquè coincidirem en el fons. La concertació avui per als Socialistes és una fase necessària, avui, ho torno a dir, de la lluita i la confrontació de classes. Claríssim, claríssim, vostè en diu regeneracionisme social i nosaltres en diem concretació com a fase de lluita de classes, d'acord. Ara, qui vol el regeneracionisme social o qui vol la concertació? Aquest és un tema a parlar. No per parlar d'interlocutors, aquí estem parlant no d'interlocutors socials o econòmics, ho torno a dir, jo no parlaré d'interlocutors socials o econòmics, jo parlaré del Govern, de l'Executiu, és un debat amb l'Executiu.

Doncs bé, miri vostè, li faré una petita comparació; a més tinc la sort que en aquest cas el Conseller de torn sí que és aquí, que és el d'Indústria. Resulta, senyors del Consell Executiu, que un reial decret que nosaltres contemplem molt críticament, que és el Reial Decret-Llei de reconversió industrial de l'Estat, publicat el 10 de juny del 81 al BOE i amb data del 5 de juny, ens diu així, directament, per si faig una mala traducció ho llegiré en castellà: «la aplicación de las medidas se hará, previa elaboración y negociación de un plan de reconversión por las asociaciones empresariales, las centrales sindicales más representativas del sector, y los órganos competentes de la Administración». És a dir —ho torno a dir—, el Decret-Llei per a nosaltres és criticable, però en aquest punt el Govern de l'Estat assumeix l'acció tripartida d'empresaris, treballadors —a través de les seves organitzacions— i Govern per negociar els plans de reconversió.

Anem a parlar del CARIC. Què diu el CARIC? Doncs bé, el CARIC té un Decret de creació del 17 de març del 80 que no corresponia al Consell Executiu actual sinó al Consell Executiu de la Generalitat provisional, en el qual se situen a l'article segon com a membres vocals d'aquest CARIC cinc vocals nomenats pel President de la Comissió entre personalitats de reconegut prestigi i prèvia consulta amb les institucions econòmiques, socials i financeres més representatives de la societat catalana, que és una representació certament indirecta, certament poc representativa directa però hi eren, al CARIC, a la Comissió, eren allà dins. Doncs bé, la primera acció del Govern actual de la Generalitat sobre el tema és canviar aquest Decret, a través del Decret 219/1980 del 21 d'octubre, i se separa la representació, entre cometes —perquè és entre cometes aquesta representació— de les parts socials i econòmiques, i s'integren en un Consell Assessor de la Comissió que queda al marge i que es reunirà, si és possible, dues vegades a l'any.

I després ve el reglament; llavors les decisions petites, com correspon a un país encara amb poques possibilitats financeres, encara amb poques possibilitats competencials. Però aquestes decisions de reconversió, petites, que es facin aquí, sindicats i empresaris ni se n'assabenten, o a posteriori o perquè consulten però no negocien, i, és clar, el tema té certa importància perquè malgrat que nosaltres estem —i vostès ho saben, sembla que ara, a més, s'hi afegeixen altres Grups— en contra dels avals, dels primers avals, hi ha cinc mil milions de pessetes d'avals funcionant a través del CARIC, produint o no reconversió i reestructuració sectorial, facilitant o no fre a l'atur, produint o no

nous llocs de treball o manteniment dels que existeixen, i d'això, les centrals sindicals i la patronal no se n'assabenten, però estem per la concertació i pel regeneracionisme social. En què quedem? Vostè potser sí, però el Consell Executiu, no. ¿La concertació i el regeneracionisme social és aquest deixar de banda centrals sindicals i patronals, quan el Govern de l'Estat, tan blasmat, accepta ja definitivament que han de negociar-se els plans de reconversió i de reestructuració en aquest país? No és que vostès no hagin pensat en el tema; tinc el projecte de decret del Consell per la reconversió de sectors industrials de la Generalitat, i vostès saben el que diuen, no vull llegir-lo. Per a plans de reconversió i reestructuració industrial, Catalunya pot tenir competències en aquest tema? Segons l'Estatut —no sé quina lectura es farà en aquest cas de l'Estatut—, l'article 12, una altra vegada, de l'Estatut, en el seu apartat 3 de l'1, diu que «és competència de la Generalitat en el marc global de la situació econòmica etc... el desenvolupament i execució a Catalunya dels plans establerts per l'Estat per a la reestructuració de sectors industrials.»

Jo no sé encara quina concepció tindrà el Consell Executiu sobre el tema, sé la concepció que té el Consell Executiu a través del pacte a què ha arribat la Comissió Mixta de Traspassos amb el Govern de l'Estat en relació amb els traspassos d'Indústria, Decret del 9 de gener de 1981, que aprova l'acord de la Comissió Mixta de Transferències, en el qual es diu que és competència de la Generalitat que la reordenació, reconversió i reestructuració de sectors s'ajustarà a allò establert en els plans establerts per l'Estat, sense citar l'article 12.3 de l'Estatut als efectes, de manera que tota la transferència es basa només en els articles 12.1.2 i 12.1.3 de l'Estatut de Catalunya. Es vol, decididament, incidir en la reconversió i reestructuració de sectors des del Govern de la Generalitat, perquè no es passi la pilota a les centrals sindicals ni als empresaris que arriben a uns acords amb l'Estat que impedeixen que la Generalitat incideixi en això. No, no, no, que la Generalitat, Consell Executiu, vetlli —que en el Parlament ja ho intentem— pel que són competències de la Generalitat.

No sé com estic de temps, senyor President?

El Sr. PRESIDENT: Li queda un minut, o millor dit, ha acabat el temps però...

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Si em deixa el senyor President... cinc minuts.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, cinc minuts. *(Rialles.)*

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Gràcies, senyor President. No voldria, després, senyor President, haver de... intento reduir, per tant, sintetitzar el sentit de la intervenció que anava a fer.

Crec, ho he dit en el tema de la reconversió, crec que hi ha un altre element important a l'hora de valorar si efectivament estem pel regeneracionisme social i la concertació des del Consell Executiu, ho torno a dir, senyor Rigol, i és que hem perdut un any amb papers sobre fons d'ocupació que sabíem que no podien donar lloc a una concertació econòmico-social. Que se sabia, fonamentadament, que això no podia arribar que empresaris i treballadors es possessin d'acord, però hem mantingut aquesta posició, des del Govern. ¿El Govern està per facilitar que les parts arribin a un acord o per imposar-los criteris de l'acord? Interrogant, que es contesti. Jo crec que el que s'ha fet amb això

és produir entrebancs a la negociació efectiva, i bona prova d'això és que la concertació UGT-Foment arriba un moment en què el contingut de la qual, particularment en els temes de frauds, pluriocupació, hores extra, contractes, desenvolupament de la contractació laboral, és molt més important que el de l'acord fet a nivell d'Estat. Però la Generalitat diguem, que el Consell Executiu de la Generalitat, triga massa en contestar, en donar resposta, en recolzar una operació d'aquestes característiques, segurament perquè no hi és el Fons d'Ocupació, no ho sé, però triga massa. I anem al risc que afronta el senyor Conseller, que és presentar l'Institut Català del Foment de l'Ocupació. No és un risc, senyor Conseller. No és un risc, no és un risc parlamentari, llevat que ho sigui per a vostè en funció de tenir o no tenir el suport, diguem, dels qui manquen aquí, avui. Però no és un risc, per què? Perquè aquí en el Parlament no hi ha riscos. Aquí es presenta un projecte de llei —perquè això és tema de projecte de llei—, s'esmena, s'aprova o no s'aprova, amb corró o sense corró o com sigui, però s'aprova. I tenim ja un institut per a fer una acció a l'ocupació, no per a introduir un tema de debat. Però si hem d'anar al debat, dos temes més. Composició. Vostè ahir va arribar a parlar aquí, i no és al paper, de participació dels ens locals. Però quin tipus d'organisme autònom anem a fer sobre aquest tema?

Més. Mitjans econòmics. Hi ha les alternatives socialistes, més o menys desvirtuades o introduïdes, però continuem amb la fórmula benèfico-social de l'ajut vingui d'on vingui de manera voluntària. I continuem demanant al paper, no al seu discurs, senyor Rigol, però sí al paper, l'ajut que pugui venir dels treballadors acordat en negociació col·lectiva. És a dir, uns treballadors que a nivell d'Estat han decidit reduir el seu nivell salarial en dos punts per sota de l'IPC; a més a més, des de la Generalitat s'impulsa la possibilitat que a Catalunya, els de Catalunya, això per fer solidaritat amb els obrers de Catalunya, puguin excedir encara més aquest nivell salarial, si ho acorden així en els seus convenis. És, segurament, tornar a 0,5%.

Però, en definitiva, i concretant elements per a intentar que es doni resposta. Deute públic. Què es pensa fer amb el deute públic? Es pensa gestionar el ja autoritzat? Es pensa demanar més autorització, fins al límit màxim de la LOFCA? La reconversió, es pensa adoptar amb forma? ¿Tant quant a competències estatutàries com a portar aquí la reconversió i la reestructuració amb participació en regeneracionisme social, amb participació de treballadors i d'empresaris? Què es pensa fer respecte a les Caixes i a l'autorització dels coeficients d'inversió obligatòria? Què es pensa fer? Ens quedem amb menys de l'1% com estem ara, any 81, i ja per sempre més?

Jo acabaria assenyalant que la política socialista en aquest tema, a part d'aquests aspectes que he intentat introduir al fil —i perdonin que acabi tallant massa el discurs, per manca de temps—, a part d'aquests elements que hem intentat d'introduir al fil de la crítica, la faria en una globalització de la política. No pot ser feta política a l'atur a Catalunya per la Conselleria de Treball de la Generalitat, pel Consell Executiu de la Generalitat com a primera, primeríssima tasca; no per la Conselleria de Treball de la Generalitat. Quant als traspassos, ho torno a dir, crec que s'ha fet una política reduccionista dels traspassos en ma-

tèria laboral, que no s'ha volgut jugar a fons la responsabilitat de resoldre expedients de regulació de l'ocupació, i que amb l'expedient de regulació de l'ocupació tindriem més competències en matèria de reconversió industrial, perquè encara que no en digui res el Decret estatal vostès saben que tot expedient de reconversió i reestructuració que acabi en reducció de plantilles passa per un expedient de regulació de l'ocupació, que resolen les delegacions de treball, i havien de ser resolts per la Generalitat; perquè tindriem un altre control sobreafegit al tema de la reestructuració i de la reconversió. Per això la importància dels expedients de regulació d'ocupació també.

I la concertació creiem que indubtablement és en el marc del que és l'Acord Nacional de l'Ocupació. Perquè l'article 83. 2 i 3, no 82, 83.2 i 3 de l'Estatut dels Treballadors estableix la possibilitat de l'acord marc estatal sobre qüestions salarials i sobre qüestions concretes —apartat tercer, que per això surt l'acord d'ocupació— i el seu desenvolupament i millora, desenvolupament i millora, a nivell de comunitat autònoma. I el seguiment a Catalunya ha de ser del desenvolupament i de la millora, no de l'acord mínim d'allà, del que es millori aquí. Per això volem aquí comissió de seguiment, del nostre acord aquí, a Catalunya, no de l'acord estatal; del nostre acord aquí a Catalunya.

I acabaria dient que al regeneracionisme social no senyor. La concertació en tant que fase necessària actual de la lluita de classes des de la perspectiva dels treballadors és avui necessària, és fonamental per a resoldre problemes socials i econòmics, però és responsabilitat de la Generalitat —ho torno a dir, Generalitat— al Parlament, ho torno a dir, intentem complir; només ens controla el poble, i ja veurem què diu en les eleccions. Però del Consell Executiu, altre pol important de les institucions de la Generalitat —i aquest sí que l'hem de controlar nosaltres, el Consell Executiu— és la greu responsabilitat que no només la concertació es produeixi, sinó que hi hagi una política global d'actuació contra l'atur, perquè com ja s'ha dit aquí moltes vegades oblidem —i tinc la impressió que en aquest debat el Consell Executiu i el President de la Generalitat ho han oblidat— que la lluita contra l'atur avui és una de les eines fonamentals per a fer reconstrucció nacional de Catalunya, per a tenir senyes d'identitat de partit nacionalista, a Catalunya, avui. I tinc la impressió que tot això no ha estat, perquè no hi podia estar segurament, ni en el seu discurs ni en el debat d'avui.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula l'Honorable senyor Conseller de Treball.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, permetin-me, abans d'entrar en el cos de l'explicació que faré arran de la intervenció del Diputat senyor Martín i Toval, dues explicacions.

La primera és que jo no solament sóc Conseller de Treball sinó que sóc membre del Consell Executiu de la Generalitat i que per tant, quan parla un servidor, parla també el Consell Executiu, tot i que en el document presentat en el Parlament hi ha un error de presentació formal —els ho avanço per si després ho volen dir—, que és el Departament de Treball que s'adreça al Parlament. Per altra

banda, jo també els voldria dir que en aquest sentit la solidaritat dels companys del Consell Executiu és total, entre altres raons per una que vostès comprendran fàcilment, i és que en un Govern minoritari d'aquesta Cambra la dinàmica de grup que s'estableix dintre del Consell Executiu de debò que és un element molt important i que no fa forat, per entendre'ns. I després hi ha un altre element, i és que el grau d'informació que té el President per a saber on ha de ser no el tinc jo ni el té ningú de vostès, i, per tant, tot i que la seva presència aquí pogués ser oportuna, ell sap la decisió que ha pres, entre altres raons perquè no té l'obligació de ser-hi.

Voldria fer una segona connotació, també de tipus personal, al Diputat senyor Martín i Toval, quan ha parlat de mística. Ha parlat d'encíclicques papals, etc., i jo també hi voldria aportar el meu gra de sorra, particular en aquest cas, i dir-li que formo part d'un Partit on creu que no trobarà pas la seva solució definitiva de les inquietuds que tenim aquí, en aquest lloc, i que, per tant, l'única capacitat que hi ha de poder resoldre les coses on som és amb el diàleg i està a no trencar mai aquests mecanismes que tenim les persones d'interrelacionar-nos, i que això és el que podrà fer millorable i prefigurar el que jo crec en un altre ordre de coses.

Fetes aquestes dues connotacions personals, jo voldria recordar-li que en el meu discurs sí que he parlat del Consell de la Reconversió Industrial. En canvi, dono tota la raó al senyor Diputat que jo no he fet referència a la resolució sobre el que fa al compliment de la data obligatòria, sobre els setze anys, allargant-la. Tingui present una cosa: tots els continguts que he intentat traslladar aquí són els següents. Que davant la crisi econòmica, nosaltres no podem quedar al marge a pesar que no tinguem competències. Aquest ha estat el contingut que jo he volgut donar aquí, en nom del Consell Executiu, i aleshores que no se'm digui fruit d'això que nosaltres el que no volem són els traspassos dels expedients i els traspassos dels mecanismes administratius que precisament denoten la incidència, i mullar-nos públicament davant la fenomenologia que presenta la mateixa crisi econòmica. Que no se'ns digui això, i que es tingui present una cosa: que en els traspassos, en els mecanismes que actualment s'estan desenvolupant, és fruit d'un acord de dues parts diferenciades. I jo puc respondre de la voluntat d'una de les parts, però no puc respondre de l'altra. I aquí no hi ha un subterfugi, perquè el Consell Executiu no s'hagi d'implicar en les decisions, moltes vegades contradictòries amb els sentiments que cadascú pugui tenir, de prendre mesures administratives davant d'un expedient de resolució de crisi. Que es tingui present això, i que no es basi sobre els traspassos, perquè els traspassos es decideixen per voluntat de dues parts, almenys amb els mecanismes actuals.

Se m'ha fet un retret de per què no hi havia estudis fets des del Parlament, que així m'ho mana, de buscar solucions alternatives perquè els treballadors que estan cobrant un subsidi d'atur puguin tenir una feina com a contrapartida a aquest subsidi. El senyor Diputat que m'ha precedit abans, que és un entès en la matèria molt més gran que no pas jo mateix, tècnicament parlant, sap que els subsidis no es donen en funció d'una possible contrapartida, sinó que es donen per un dret que neix d'ells

mateixos, fruit d'una cotització. I això és un canvi de filosofia, és un canvi de filosofia que quan es tracta que el Consell es defineixi en aquest sentit —ja ho he fet en aquesta mateixa Cambra—..., jo penso que les persones que realment cobren un subsidi no és una gratificació que se'ls dona perquè estiguin a casa parats, crec que no, i crec que és un mal esmerçament dels recursos que té el país. Però que ho cregui jo i que ho digui en aquesta Cambra i per estudis que jo faci en aquest sentit —i en alguns d'ells que he fet se m'ha retret com una possible falsa expectativa en aquest sentit— pot ser una cosa inútil en aquest Parlament.

El senyor Diputat s'ha traslladat després a temes més concrets, com és el deute públic i veure si en el deute públic nosaltres, com a Consell Executiu, el que volem és arribar als 20.000 milions de límit o ens quedem en els 10.000. Jo li anuncio que la nostra voluntat és arribar en aquest exercici als 10.000. Aquesta és la informació que em demanava, i aquesta és la que, en les meves fonts d'informació i com a participació del Consell Executiu, jo tinc. I, evidentment, hi ha una colla d'iniciatives que han estat fetes i presentades pel Partit Socialista de Catalunya arran dels pressupostos i que jo torno a relançar. I aquesta és la veritat. I jo vaig dir en el meu discurs d'ahir que una cosa era acceptar una iniciativa positiva, al meu entendre, des del debat d'uns pressupostos on vostès saben que l'Executiu té l'obligació inel·ludible que aquests pressupostos s'aprovin, i l'altra és fer-ho en un moment i en un marc de cercar línies institucionals per les quals aquest Parlament pot enfrontar-se, un cop ben emmarcat el problema, als problemes de la desocupació. I jo dic que aquesta iniciativa, la valoro positivament, de tal manera que la torno a relançar.

Un altre punt també que ha sortit al llarg d'aquesta exposició. S'ha dit que des de Madrid en els decrets de reconversió s'intenta donar un protagonisme molt més important en la negociació amb les centrals sindicals i la patronal a la confecció dels plans de reconversió industrial. El senyor Diputat ha tret un projecte de decret, un projecte de decret del Consell Executiu respecte al Consell de Reconversió Industrial de Catalunya. Sàpiguen que aquest projecte de decret està en negociacions centrals sindicals i patronal en el si del Consell de Treball i que la proposta és que realment sigui la conjunta que surti en el si d'aquesta negociació, i que a més és refermada pel document que en aquests moments s'està negociant també entre centrals sindicals i patronal, en un intent de marcar realment estudis de prospecció que d'una manera o altra vinculin l'Executiu en el tema de la reconversió industrial.

Vostès saben, senyors Diputats, que un dels problemes més greus que tenim, i això és un dels «leitmotiv» que van sortint constantment al llarg d'aquest debat, un dels problemes més greus que tenim és recompondre la taula de negociació dintre de la concertació social i econòmica del país. És un problema difícil que tenim, i que costa realment de poder-ho fer. Que això s'hagi fet en funció d'una iniciativa del mateix Executiu, com és el Fons d'Ocupació, del qual el senyor Diputat valora com una pèrdua durant un any en la seva negociació, i posant-hi entrebancs..., i realment jo valoro la seva valoració d'això, amb la qual no estic absolutament d'acord, perquè entre altres raons,

entre altres raons, formular una proposta representa marcar un punt de negociació possible. Aquesta és la meva opinió. I probablement hauré de convenir que pot ser que tingui més raó ell que jo, perquè la negociació ha estat un fracàs. Aquesta és la veritat. Però sàpiguen que, des de la meva posició de sortida, des de la meva posició de sortida —que és llavors quan se m'ha de jutjar, no a posteriori, que és molt fàcil—, semblava que era un sistema adient pel qual l'Executiu podia convocar les diverses parts socials i econòmiques.

El document que vostès tenen escrit, i permetin-me que jo em ceneixi molt a l'exposició del senyor Diputat, perquè penso que ha fet una aportació concreta i pragmàtica arran del mateix document, més que no pas unes grans categories abstractes en les quals ja vaig insistir l'altre dia, em pregunta per la participació dels ens locals dintre d'aquest Institut. Si llegeixen bé el document —i penso que així s'expressa—, l'Institut aquest, tal com ha estat propugnat en aquest mateix document, el que es diu és que els ens locals són ens susceptibles de concertació d'aquest Institut. Dic això perquè pot ser criticable això mateix, però aquesta és la proposta real que hi ha dintre d'aquest document. I, quan es parla de la possibilitat de la contribució salarial dintre d'aquest Fons, es parla únicament i exclusivament com a possibilitat perquè prospeccionant algunes de les centrals sindicals, en aquest sentit, hi estarien oberts, en casos determinats, en casos determinats, i penso que això s'ha de recollir.

En aquest sentit, sàpiguen que el que intentem és acollir tot allò que, realment, pugui ser positiu per a constituir aquest Fons; no tenim massa mitjans i els que hi ha penso que s'han de recollir.

Hi ha un punt en què personalment sóc sensible, que és, en aquesta Comissió de Seguiment, respecte al que s'ha de fer amb els acords de Madrid. Penso que aquest és un punt de posicionament polític important, i avanço un tema que sortirà en el Consell de Treball. Perdonin els senyors Diputats que potser no estiguin dintre del moll de l'os d'aquestes negociacions, perquè això els pot semblar, de vegades, que són aspectes molt perifèrics de la qüestió, però per als qui estem dintre d'aquest món de la negociació de centrals sindicals i patronal, això és un tema candent i important.

La proposta que es farà en aquest sentit és la següent: que hi hagi una sola mesa de negociació a Catalunya per a l'aprofundiment dels acords específics a Catalunya, i que, lògicament, tingui un rol de seguiment dels acords fets a Madrid, per no entrar en contradicció amb aquests —per tant, han de supervisar aquest esforç—, i que, d'altra banda, aquest acord de Madrid ha de ser un punt de referència necessari per a tot el que puguem fer aquí; una sola mesa de negociació, una sola Comissió de Seguiment, que és la mateixa.

Molt probablement jo no donaré resposta a temes com l'INFOC —vostè també n'ha parlat abans—, a veure si l'intentem privatitzar. Sàpiga el senyor Diputat que el Consell Assessor de la Cooperació té precisament sobre la taula aquesta qüestió, a iniciativa d'un servidor; que siguin ells que donin les línies mestres de com ha d'actuar l'INFOC, i els acords fets amb l'EMI i amb les Caixes estan a la consideració d'aquest mateix Consell Assessor.

Segurament, he fet una resposta molt mecanicista del que m'ha anat dient el senyor Diputat, però, amb tot, voldria fer una consideració final: m'ha atribuït a mi, específicament, la paraula «regeneracionisme», i ell insisteix molt més en la paraula «concertació». Evidentment, són dos elements complementaris, tinguem-ho present. Una concertació sempre es fa des del punt de vista institucional en què es posen d'acord diversos interessos. Quan jo parlo de regeneracionisme dic que aquests acords han d'arribar a la consciència de tots i cadascun dels agents econòmics i socials, perquè se sentin emparats, precisament, per aquests acords. En aquest sentit, penso que la línia del senyor Diputat i la d'un servidor pot ser coincident.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, jo hauria de començar, senyors del Consell Executiu, per reiterar totes aquelles preguntes, tots aquells plantejaments, lògicament, segurament, no respostos pel Conseller de Treball perquè no li eren adreçats —malgrat la solidaritat interna del Consell Executiu—, tema en el qual ell ha començat a intentar donar-me resposta, i jo no entraré en aquest tema perquè no vull, amb la meua intervenció, donar lloc a interpretacions que vagin en la línia d'intentar introduir tascons dintre de l'actual Executiu. No. Ara bé, li diré una cosa: si hi ha concertació, si hi ha regeneracionisme —tant m'és—, que ho facin tots els Consellers. El projecte del Consell de la reconversió és projecte; s'està negociant i ja veurem el que surt. El CARIC és un Decret i una Ordre, amb el seu reglament, i es dedica a la reconversió de sectors industrials, i dona 5.000 milions d'aval, primers i segons, a empreses, i, en aquesta Comissió, ni treballadors ni empresaris tenen res a veure. Per tant, solidaritat i unitat sí, però que es vegi, si us plau, que no siguin paraules, que es vegi, si no, no ens podem creure les paraules. Som aquí per parlar de qüestions concretes i per intentar donar sortides també concretes als problemes que es plantegen, no —ho torno a dir—, no —ho torno a dir—, per anar-nos cap amunt i no posar peus a terra als problemes que tenim.

El senyor Conseller ha fet un esment a una qüestió que jo he tocat de passada, que és el tema del seu discurs, i el que a mi em ressonava del seu discurs. Jo no entro en aquest tema, si totes les doctrines són ultralegítimes, i això ho tinc molt assumit, malgrat que no sigui liberal com un altre Conseller ahir es va proclamar aquí.

Els acords EMI-Caixa. Jo no entro en aquest tema, no entro en aquest tema, senyor Conseller, perquè no el conec. Vostè ha dit aquí que hi havia aquests acords; aquests acords, diguem que, «a bote pronto», a mi em sembla que suposen privatització. Al Consell de la Cooperació no sé què li'n semblaran. A mi, aquí —i jo no estic al Consell de Cooperació ni em sento representat pel Consell de la Cooperació—, com a representant del meu Grup, em sembla, d'entrada —i voldríem tenir més elements, i ja ho procurarem, per via parlamentària—, una privatització de la formació dels cooperadors. Primera qüestió.

Jo no dubto, senyor Conseller, de les seves paraules aquí. No puc dubtar tampoc de les seves paraules en el *Diari de Sessions* de la Comissió de Política Social, on

vostè ens plantejava que els expedients de regulació de l'ocupació es traslladaven, en la programació dels traspasos de treball, al semestre vinent. I jo no dubto que vostè els vulgui o no els vulgui; tinc la impressió, arribo a la conclusió —segurament infundada, però jo arribo a aquesta conclusió— que el Consell Executiu no els vol tenir, no vostè, el Consell Executiu, i, en tot cas, el que afirmo és que no es pot demanar l'INEM sense dir que es volen els expedients de regulació de l'ocupació. Això no té discussió perquè caldria no entendre res del tema per a pensar que el Govern de l'Estat es quedarà amb la part lletja, d'acomiar gent, i deixarà a la Generalitat l'instrument que segurament comarcalitzat i posat en condicions, podria servir per a donar ocupació: l'INEM. De manera que pensi vostè el que pensi, és més, pensi el Consell Executiu el que pensi, sobre el tema, el que estic dient és que aquesta és una mala política de traspasos i que no tindrem l'INEM mentre no ens quedem els expedients de regulació de l'ocupació. I dic més: tenir els expedients de regulació de l'ocupació comporta tenir el control important d'un instrument públic de producció d'atur —1—, i 2, el millor instrument de sortida dels processos de reconversió i de reestructuració, perquè «ja parlarem del tèxtil», ha dit aquí un Diputat o altre, ja en parlarem, i potser ens haurem de lamentar —i vostè, senyor Conseller d'Indústria, potser se n'haurà de lamentar des d'aquesta tribuna—, que no pot fer res, malgrat que el 70% de la indústria tèxtil és a Catalunya. Només tenint expedients de regulació d'ocupació podríem fer molt, i vostès, tots vostès, ho saben.

No vull referir-me a algun aspecte més concret que el senyor Conseller m'ha respost; voldria referir-me als temes més globals.

El deute públic s'ha dit que, en principi, es queda en 10.000 milions. Jo, només, faria vots, ara, des d'aquí, perquè aquests 10.000 milions es puguin utilitzar en aquest exercici, i faria vots, i faré crítica, i contundent, al Consell Executiu, si això no és possible, perquè el Consell Executiu és qui ha malversat aquest instrument, com ha malversat l'altre instrument dels coeficients obligatoris de les Caixes. Que no se'ns digui que l'Estatut no té competències, que se'ns digui que té les competències adients, si es vol, o les que corresponen al nivell actual d'autogovern de Catalunya, però, si us plau, que no es minimitzin tant i que s'utilitzin els mecanismes que es posen a les mans de l'Executiu.

Senyor Conseller, té vostè molta raó i jo estic en aquesta línia. Quan una organització pública, quan un organisme públic, quan una institució ha de fomentar i promoure l'acord, l'acord entre parts normalment enfrontades i en conflicte, ha de fer propostes, i fer propostes és l'única manera de mitjançar que s'ha inventat en el món, almenys de les relacions industrials i laborals, per intentar des de fora fer que s'arribi a acords. Però una cosa és fer la proposta i una altra cosa és «mantenella y no enmendalla», i, és clar, és que hem tingut un any de Fons d'Ocupació, sabent des del primer dia que això no anava; llavors, fer propostes, sí, però, si us plau, prou versàtils perquè puguin acomodar-se al que són els plantejaments que es fan des de la resposta que es rep, des de les parts socials.

I, quant al tema de concertació, és evident —jo ja ho he dit— que nosaltres hi estem decididament oberts, que, des

de la perspectiva socialista global, tant sindical com política, aquest tema avui —jo he donat raons i formulacions concretes de per què entenem això— és un tema important en la situació social, econòmica i política del país. Ara bé, el que no volem és que es confonguin els nivells ni volem que es traspassin responsabilitats. La responsabilitat dels 350.000 llocs de treball que hi ha a l'ANE és una responsabilitat del Govern de l'Estat, i és una responsabilitat del Govern de la Generalitat aclarir quina part d'això anirà a Catalunya, i procurar la inversió necessària perquè això duri, i totes les forces polítiques estem disposats a recolzar això, però, si us plau, que no s'impliqui les parts socials en el seguiment d'això, que és un problema polític del Govern de la Generalitat i del Parlament de Catalunya. I si aquí s'ha de fer, al meu entendre —i no sóc sindicalista— una comissió de seguiment d'acords entre treballadors, empresaris i Administració, ha de ser dels acords entre treballadors, empresaris i Administració de Catalunya, de Catalunya. De manera que anem a utilitzar el 83.2 i 3 de l'Estatut dels Treballadors i fem la nostra ANE a Catalunya, perquè, fent aquest acord, aquí podem fer-li el seguiment. I un altre tema és que hem de fer un seguiment polític del compliment de la part política que correspon a l'Administració pública de l'Estat del que està a l'ANE de l'Estat, però l'hem de fer el Consell Executiu i totes les forces polítiques amb representació a Catalunya i amb representació a l'Estat. I el seguiment sindical, el farà la Comissió Sindical de Seguiment, sindical-patronal, administració de seguiment de l'acord estatal.

I voldria fer esment, finalment, senyor President —amb això acabo— de dos elements: un, que deixo per al final, perquè crec que, senyor Conseller, no ha entès vostè el que jo li deia, el que jo deia al Consell Executiu, la importància d'aquest debat i la no-presència del President de la Generalitat i d'altres Consellers que, només pel fet de ser-ho, havien de donar, amb la seva presència aquí, suport al treball que es feia des de la principal institució de la Generalitat de Catalunya, de l'actual autogovern de Catalunya, a un tema d'aquesta transcendència. I vostè m'ha dit que el President, entre altres coses, no té obligació de ser aquí. Reglamentàriament no; políticament jo afirmo que sí, políticament afirmo que sí. I això ha de constar perquè, si no, significa que adés el Parlament de Catalunya, adés la Generalitat de Catalunya, difícilment podrà tractar amb seriositat temes que afecten la nostra comunitat. Dificilment, per més importants, visceralment o anímicament que apareguin, perquè aquest, al nostre entendre, és, com a mínim, dels que estan al primer nivell d'importància de la comunitat de Catalunya.

I acabo per dir-los, al Consell Executiu, que no és bo, que no és bo per al redreçament de Catalunya, per a la recuperació nacional de Catalunya, que continuadament s'estiguin donant excuses que no es poden fer coses; i menys quan, com he tingut ocasió de demostrar en aquest cas, s'estan tergiversant el que, segons l'Estatut, s'estan malversant també el que, segons l'Estatut, són competències de la Generalitat. I no és bo perquè amb això s'està creant també, segurament, ànims, s'estan produint intencions que van en contra d'aquestes institucions actuals de l'autogovern de Catalunya, perquè apareixeran com a inservibles, i si apareixen com a inservibles, senyors del

Consell Executiu, vostès tenen, tots, molta responsabilitat.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Política Territorial té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Senyores i senyors Diputats, només és per a una explicació al Diputat i a la Cambra pel que fa referència a l'absència del President de la Generalitat, aquí. És per culpa del Conseller que els parla, pel motiu següent. Era un tema que em semblava que potser no calia parlar-ne, però que, ja que s'hi ha insistit, i que políticament s'hi ha insistit, jo vull fer-ne esment. S'està confeccionant, i vostès suposo que en deuen estar assabentats, sobretot el Grup Socialista, perquè del grup dels 21 alcaldes la majoria són del Partit Socialista Obrer Espanyol i del Partit Socialista de Catalunya, s'està fent un acord marc entre el Ministeri d'Obres Públiques, el grup dels 21 alcaldes i la CEOE. Aquest acord marc —acord marc que sembla en què jo haig de dir que amb el Grup Centrista estem d'acord que hi ha coses que no van, però sembla que hi ha molta pressa a firmar aquest acord—, aquest acord, en matèria d'urbanisme, és autènticament lesiu per a les competències exclusives de la Generalitat. Això és de molta urgència. Jo vaig assistir-hi ahir a la tarda —aprofito també per dir que ahir a la tarda tampoc no hi era perquè estava, doncs, intentant que això no se signés, que els 21 alcaldes tampoc no signessin, és això, i aprofito l'avinentsa per traslladar-ho a vostès, que facin el prec al partit germà, doncs, que no firmin, perquè és lesiu, bàsicament, per a les comunitat autònomes —i aquest matí he demanat al President de la Generalitat que, telefònicament, fes totes aquelles gestions al més alt nivell perquè aquest acord marc no es signés. És només amb aquest aire de donar informació a vostès que a mi m'ha semblat important —després del que ha dit vostè, senyor Eduard Martín— de donar-los aquesta explicació.

Res més i moltes gràcies.

(El Diputat senyor Martín i Toval demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Jo crec, senyor Martín, que no hi ha lloc a rèplica; és una informació que ha donat el senyor Conseller...

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Ha fet recomanacions i suggeriments, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Recomanacions?

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Recomanacions i suggeriments, ha fet el senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT: Bé, si vostè es vol atènyer a no donar a aquestes recomanacions més extensió de temps que la que ell hi ha dedicat, d'acord.

El Sr. MARTÍN I TOVAL (de l'escó estant): Senyor President, només per dir que no es tracta de posar cortines de fum a problemes importants. La presència del Consell Executiu aquí, en aquest debat, formalment, ha estat mancada. No sé si hi havia arguments. En tot cas, de la seva valoració i de la meua sobre el que són competències d'urbanisme en comunitats autònomes, algun dia en parlarem, senyor Conseller, en un altre lloc, no aquí en aquest debat. Però —i acabo, senyor President—, no només és un problema formal de presència, que existia sinó un problema de continguts, i aquest no es pot amagar sota aquesta excusa.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el Diputat senyor Escudé, en nom del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, incloent-hi el discurs de presentació del tema que va fer el senyor Conseller de Treball ahir, portem ja gairebé sis hores de debat sobre aquest tema que és bàsic, que és important, que és el primer punt, que és el primer problema que tenim a Catalunya, però, realment, em sembla que comença a ser un debat ja excessiu, perquè és gairebé impossible que al cap de tant de temps no s'hagin produït ja unes repeticions, unes coincidències, unes confluències de temes.

Per això jo, que pretenc tenir l'originalitat de ser el primer orador avui que respectarà el Reglament, no sobrepassant, en cap cas, els trenta minuts de duració de la intervenció, em limitaré només a destacar alguns punts que em sembla, o que al nostre Grup ens sembla, que no han estat tractats o que hi ha hagut una conflictivitat important en el seu enfocament per part dels altres senyors Diputats que han parlat abans...

El Sr. PRESIDENT: Hi ha hagut dos altres oradors, representants de Grups parlamentaris, que tampoc no han depassat el temps. Respecte al que farà vostè, encara està per veure (*rialles*).

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor President. Aleshores sí que voldria començar constatant —perquè és un tema que a mi em preocupa molt— que gairebé per primera vegada en aquest Parlament s'ha tractat, s'està tractant, de forma molt correcta, el tema de les competències, de l'abast de l'àmbit de les competències autònomes de Catalunya. A mi m'ha fet sempre certa angúnia veure —especialment a través d'interpellacions i preguntes— com sembla que molts senyors Diputats i, fins i tot, molts Grups parlamentaris pretenguin ignorar les limitacions que tenim. Repeteixo que me n'alegro; potser és degut al fet que s'ha començat amb aquest tema de rigorositat, d'exactitud, de nivell de tractament científic de la qüestió que ha fet el senyor Hortalà. Però val a dir que tot el debat ha estat molt realista, molt concret, i més en un tema tan punyent com el de l'atur, que per a tots els senyors Diputats —amb matisacions, potser al final, per part del Portaveu del Grup Socialista—, doncs, hi ha hagut una bona entesa en aquest tema de les realitats. I ja que parlem de matisacions que s'han fet, jo pregaria al Diputat senyor Martín i Toval que consulti el significat exacte de l'expressió malversació, abans d'aplicar-ho a segons quines actuacions del Consell Executiu.

Però bé, entrant en tema, jo voldria assentar bàsicament la meua intervenció en aquesta qüestió —i tots els senyors Diputats hi estan conformes, crec—, que essencialment totes les intervencions, i fins i tot el document previ que ha fet el senyor Honorable Conseller de Treball, es podrien resumir a través de les paraules «acord», «solidaritat», «pacte», «consens», «concertació». I dic això perquè per a mi, per al nostre Grup, aquestes paraules són importantíssimes. No es tracta de poesia, com s'ha dit, no es tracta d'una posada al dia de la *Rerum novarum* o del *Quadragesimo anno*, sinó que es tracta d'elements fonamentals, em permetria dir, per a lluitar, avui dia, en la nostra societat, en la nostra conjuntura econòmica, contra

la crisi econòmica, contra el desori econòmic i contra aquesta xacra que és l'atur.

I per no allargar-me, citaré només algunes referències d'aquests darrers dies des d'angles i perspectives molt diferents sobre la necessitat, com a virtualitat real, per a lluitar contra la crisi i l'atur, d'aquests acords, d'aquesta solidaritat, d'aquests consens. A tall d'exemple puc dir que fa molt pocs dies a Barcelona s'ha celebrat el segon Congrés Confederal de Comissions Obreres i un dels lemes que presidia el saló d'actes era el de la «solidaritat». El dia 15 del mes que som, l'informe anual del Banc Internacional de Reglamentacions de Basilea ha fet un informe anual en el qual diu que existeix palesament una necessitat d'una política apropiada de rendes fonamentades sobre el consens. L'arquebisbe de Tarragona, amb motiu de la festivitat del Corpus Christi, va fer un document titulat «Solidaritat: l'única energia que pot transformar el món». El professor Fuentes Quintana, el dia 13 de juny, en unes declaracions al *Diari de Terrassa*, deia que els acords entre les forces socials són un element fonamental per a sortir de la crisi. El professor Galbraith, en el seu darrer article publicat a Espanya, defensa una economia nova, basada en el consens econòmic i social. El ministre socialista del Treball de França, present a la 67 Conferència Internacional del Treball a Ginebra, el dia 18 de juny, parlava de la necessitat d'una societat solidària. I, finalment, voldria dir també que el ministre francès d'Afers Exteriors, a la Conferència de Ministres d'Afers Exteriors i Finances de l'Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic, deia que cal avui, una concertació internacional en la qual seran associats igualment les empreses i els sindicats per a una posada en marxa d'una política voluntarista, etc., que acaba dient: «...la qual ajudarà poderosament les nostres economies a sortir de la crisi».

Perquè realment aquesta crisi, perquè la crisi econòmica, el desballestament de les nostres estructures, de la nostra conjuntura econòmica, és el fons, és el moll de l'os del problema, perquè és molt bonic que parlem molt de l'atur, però l'atur, bàsicament, és una conseqüència d'aquesta trista, d'aquesta tènica situació de les economies de tot el món. I dic, doncs, que la crisi econòmica que tenim avui és una crisi econòmica molt especial, que per això cal recórrer a aquests mecanismes que potser a alguns els poden semblar excepcionals. Podríem citar els diversos elements més o menys tradicionals que fan que aquesta crisi de la nostra economia sigui d'una transcendència, d'una importància, com feia més de mig segle que no es veia.

Per no allargar-me, citaré només, encara que sigui potser una mica la cançó enfadosa, el tema del cost de l'energia, però és que és una tema claríssim perquè, segons el darrer estudi de la Comissió de la Comunitat Econòmica Europea, en el Mercat Comú l'increment de preu de l'energia petrolífera ha significat una multiplicació per tretze vegades del cost que tenia l'any 73, i encara que en aquests moments sembla que hi hagi una estabilització del cost de l'energia, ens trobem a un país, Espanya, que com saben vostès, a través d'una depreciació constant de la nostra divisa en relació amb el dòlar, això, en el cas nostre, pot continuar encara empitjorant. Podríem parlar de la inflació, de la inestabilitat monetària, del sorgiment de nous països

industrials, de la coincidència d'uns cicles econòmics de depressió en els principals països industrials del món, etc., però no ho faré.

Sí que voldria, per això, parlar de dos aspectes que, al meu entendre, fan molt especial, molt particular, aquesta crisi, i això justifica que no acabem de trobar el desllorigador en la seva solució. Jo crec que la meua generació, aquells que voregem els cinquanta anys, tenim una certa experiència o hem sentit a parlar d'èpoques passades de l'economia mundial en què hi havia alts i baixos, que hi havia crisi, que hi havia eufòries, que hi havia moments que s'anava endavant i moments que s'anava endarrera. I, en canvi, les noves generacions, que és la immensa major part de la nostra població a Catalunya, això no ho ha viscut mai. Estem acostumats a l'expansió constant, a la plena ocupació assegurada, i tot això és fruit, probablement, de la utilització, de l'aplicació d'unes tècniques econòmiques keynesianes i pre-keynesianes, però, en definitiva, aquest és un fet que tant com econòmic és social, és sociològic.

I l'altre, també d'aquest tipus sociològic, és el de l'existència d'una mentalitat reivindicativa de tots els grups enfront del poder públic i dels altres grups. Avui dia la societat, tots els grups que la componem, estem acostumats a anar a estirar l'americana, l'armilla del poder públic, demanant coses, davant d'aquest inici de recessió que es va produir per aquest fenomen importantíssim del cost de l'energia i altres factors que hem citat de passada. Tots els grups van voler mantenir el seu nivell de vida, el seu nivell de confort, intentant traslladar a altres grups menys afavorits la càrrega d'aquesta depressió, i això és, potser, una de les explicacions —i es dona entre els experts, sovint— d'aquesta inflació persistent que no és jugulada per qualsevol tipus de política econòmica en pràctica. I aquesta política econòmica és al que voldria passar, molt breument, acte seguit.

El senyor Frutos crec que ha posat la llaga en un dels punts que discutíem, quan ens ha parlat del desconcert de les escoles econòmiques, dels professionals de l'economia quant al tractament de la crisi, quant al tractament necessari per a sortir d'aquesta situació.

Perquè, com saben els senyors Diputats, avui dia no estan de moda les doctrines keynesianes, sembla que tornin a estar de moda unes doctrines més tradicionals, que reviu de l'escola de Xicago, etc., encara que val a dir que la seva aplicació al Regne Unit per la senyora Thatcher ens està produint, almenys de moment, uns efectes molt deplorables, fins al punt que només entre el gener del 80 i el gener d'enguany s'ha augmentat l'atur forçós a la Gran Bretanya en un 64,5%.

Però bé, en definitiva, també, i això s'ha parlat diverses vegades en aquesta Cambra, s'utilitza o es pretén la utilització de tècniques que influeixen sobre l'oferta, de tipus microeconòmic. I deia que el senyor Frutos ha posat la llaga en un dels problemes en què ens trobem (*rialles*) pel fet que suposo que saben els senyors Diputats, i si no em permetré recordar-los-ho, que la paraula nostra «crisi» ve del llatí, perdó, del grec «krisis», que vol dir decisió, i aquest és el problema, que davant d'aquesta situació cal prendre decisions, i no sabem quina és la decisió correcta. Per això, doncs, em permeto insistir en la conveniència

d'assajar, si més no, aquestes pràctiques, aquestes crides a l'acord, a la solidaritat, i al consens.

Anem, i ja per acabar, a Catalunya. s'ha dit moltes vegades, al llarg d'aquest debat, què és el que podem fer a Catalunya, i he citat abans el criteri de responsabilitat, de realisme, de què han fet gala la major part d'oradors. Em sembla que ja en el debat d'investidura, ara fa més d'un any, el Molt Honorable President de la Generalitat va dir que la majoria de decisions que poden tenir una repercussió ràpida sobre l'economia catalana cauen fora de l'Estatut, i això em sembla que és evident. No cal parlar de política monetària, de comerç exterior, fins i tot de política de legislació laboral, política fiscal, etc. I per això, doncs, és bo que hi hagi avui dia, que tinguin predicament, com destaca l'informe preliminar de la memòria anual del Banc d'Espanya, aquestes tècniques microeconòmiques per intentar, de forma puntual, com es diu ara, lluitar contra la crisi econòmica i la seva conseqüència, que és l'atur. Aleshores, el Consell Executiu de la Generalitat, què ha fet? El Consell Executiu de la Generalitat, com ens ha explicat l'Honorable senyor Conseller de Treball, i com hem anat veient al llarg de molts altres debats, al llarg d'interpellacions i de preguntes, és molt, és moltíssim, és eficaç. I d'això, el nostre Grup se'n congratula, perquè aquesta solidaritat, aquest consens, aquesta recerca de l'acord, s'ha donat en molts aspectes que no passen exclusivament, com s'ha dit aquí, a través de la Conselleria de Treball.

Pensem que fins i tot, fins a nivell del Molt Honorable President de la Generalitat, s'ha intervingut moltíssimes vegades, i això a través de tot un reguitzell de preguntes, interpellacions i, si més no, informacions periodístiques. Se sap que, des dels temes que van lligats a la reconversió industrial fins als problemes sectorials de l'automòbil o de la llet s'han realitzat moltíssimes operacions, molts intents de trobar aquest acords per mirar de mantenir, si més no, la taxa d'ocupació actual.

La Conselleria d'Indústria tenia creat un servei d'anàlisi que és en certa manera un embrió de l'actual CARIC i donant-li la transcendència que li dona el Consell Executiu i el nostre mateix Grup en aquest tema, voldria després fer una mica d'ampliació de la qüestió del CARIC. Tenim temes que han estat debatuts aquí, com el conveni de la Generalitat amb les Caixes d'Estalvis, els mateixos decrets sobre Caixes d'Estalvis, el Consell Assessor del Crèdit, tot això que ha estat debatut i que probablement tornarà a ser debatut, són actuacions concretes, però que directament o indirectament contribueixen a aquesta lluita contra l'atur mitjançant el manteniment de llocs de treball. Tenim aquesta emissió d'obligacions o de valors per 6.000 milions de pessetes que el Pressupost d'enguany contemplava pels ferrocarrils de la Generalitat. És una inversió important, i fa un parell de dies que ja és conegut que aquesta operació ja pot tirar endavant a nivell internacional amb unes molt concretes condicions i distribucions monetàries. En un altre terreny més modest, teníem els 232 milions traspasats per l'IRESO per a la modernització dels establiments comercials perquè, senyores i senyors Diputats, estem molt preocupats per la indústria, però pensem en el comerç, l'agricultura, els serveis; no voldria deixar de banda el turisme, que és un factor clau de

la nostra economia en aquests moments, en les activitats de tutela de les tretze cambres de comerç, en la participació en els treballs de les cinquanta fires que tenen lloc a Catalunya, campanyes ben concretes sobre el consum de la patata, de promoció del vi, de l'oli, totes aquelles subvencions, totes aquelles inversions que preveu el pressupost d'aquest any, els 97 milions del CIDIT, de la Comissió d'Investigació i Recerca, perquè com saben els senyors Diputats, aquest és un instrument importantíssim per a la innovació, per a la creativitat, i aquesta migradesa de dotació, com saben els senyors Diputats entristia el nostre company —fins fa molt poques hores— el doctor Oró, conscient de la transcendència de tot allò que sigui inversió en tecnologia, en creació.

I doncs, per acabar, passem a parlar una mica del CARIC, perquè hi ha hagut un moment que temia que no sortiria aquest tema. Gràcies al senyor Martín Toval ha sortit, perquè és peça clau. I aquests 5.000 milions, com sap el senyor Martín Toval i saben els senyors Diputats, continguts en el pressupost de l'any 81, van sortir, van ser aprovats amb fòrceps amb moltes dificultats, van ser tombats a la Comissió, per tant em sembla que és lògic que el Consell Executiu i el nostre Grup se sentin satisfets i joiosos d'aquesta possibilitat que, com s'ha dit tantes vegades, és un dels primers experiments en l'intent d'ajudar les empreses. No un hospital d'empreses agonitzants, sinó empreses malaltes amb possibilitats clares i concretes de recuperació. I ja que parlem d'aquests avals, doncs voldria aprofitar-ho per informar aquells senyors Diputats que no ho sabessin que, davant l'èxit —perquè hi ha corrua feta d'empreses que acudeixen a les oficines del CARIC—, el Consell Executiu pretenia, a través de la Llei de Finances, institucionalitzar aquesta possibilitat, i, com saben els senyors Diputats, ens hem trobat curiosament en mans o per boca de molts Grups parlamentaris, que en aquesta Cambra i fora d'aquesta Cambra es vanaglorien de la seva dedicació al salvament de la petita i mitjana empresa catalana, que ens vam trobar, curiosament, en una confluència de punts de vista que una esmena —si no ho recordo malament— centrista, impedia, per sempre més, a la Generalitat, que el Consell Executiu pogués avalar l'empresa privada, l'empresa catalana. I encara sort, s'ha d'agrair, que a través d'una transaccional el Grup Socialista va permetre limitar l'aval a l'empresa pública, que és l'única que ens quedava, aquella situada dintre de Catalunya. Si no fos així, ens trobaríem en la situació realment kafkiana que la Generalitat estigués ajudant, estigués auxiliant les empreses de l'Estat, que avui dia empresa pública és equivalent a empresa de l'Estat, a fer competència a l'empresa catalana, com està passant ja ara en el sector cotoner.

En definitiva, doncs, el nostre Grup creu que és molt correcte, que encaixa perfectament l'actuació del Consell Executiu en el que són les seves competències, en el que són les seves limitacions, perquè quedi clar que hi pot haver matisacions en aquestes limitacions, però en tot allò que correspongui a manteniment de la unitat del mercat, i estem en la unitat d'un mercat espanyol, el nostre Grup sempre ho defensarà i li farà costat; si més no, amb perspectives d'una integració a nivell de la Comunitat Econòmica Europea, i per això, sigui dit de passada, la nostra coalició, que és plenament nacionalista, té i pensa

tenir, continuar tenint, si ens és possible, un paper important en el Parlament de Madrid i quan calgui, en el Parlament d'Strasbourg.

Per tot això, jo em voldria adreçar al senyor Conseller de Treball, per encoratjar-lo a continuar els seus esforços de concitar aquests acords que nosaltres saludem amb satisfacció a nivell estatal i que desitgem que a nivell català —tinc entès que el proper dimecres inicia el Consell de Treball, aquest organisme tan important de trobada, de concòrdia, de les forces econòmiques i socials de Catalunya— assoleixi un èxit important, reïxi definitivament, perquè, senyores i senyors Diputats, en aquest tema de l'atur, i això ha estat bo, ningú no hi ha posat la nota dramàtica, però és que realment tots som conscients que no és un problema social, no és un problema econòmic, sinó que és un problema humà, és un problema de la sofrença de les persones, i si aquesta crisi, de la qual no sortirem, pel que sembla, durant molt de temps— jo pregaria els senyors Diputats que tinguessin la molèstia de llegir el darrer informe econòmic sobre Espanya que fa l'Organització de Cooperació i Desenvolupament Econòmic, i veuran les perspectives molt dolentes que sembla que ens anuncia per a l'any que ve.

I per això, doncs, caldrà insistir una i mil vegades en aquest tema de l'atur, partint de la base d'aquesta sofrença humana, perquè en els oripells d'aquest Parlament, o en el confort dels despatxos i de les reunions, és molt fàcil enfocar fredament el tema, però des del punt de vista de la persona, de la família que sofreix el tema, les consideracions tenen un altre tractament. Jo voldria acabar amb una frase que el ministre francès de Treball va dir en el curs d'aquesta mateixa Conferència Internacional que els deia; hi estic totalment d'acord, i crec que tots els senyors Diputats hi estaran, i deia: «Des del punt de vista de la dignitat humana, tan dolent és l'atur forçós com el treball forçós».

Gràcies, senyores i senyors Diputats. Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Conseller de Treball té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Molt breument, senyor President, senyores i senyors Diputats, i em circumscriuré únicament a contestar la intervenció del senyor Raimon Escudé. Ha esmentat abans el Diputat que m'ha precedit una colla de demandes de solidaritat en el tema de la desocupació. Jo voldria dir una cosa, i és la següent: la solidaritat, possiblement en un temps on la crisi es va agreujant cada vegada més, és un port de sortida necessària i estratègica per poder racionalitzar la situació de crisi on estem. Però jo tinc la confiança que si sabem fer la bona sortida d'aquest port amb aquests criteris, comportarà una transformació de la mateixa societat, molt més propera als ideals que almenys un servidor comparteix, d'una millor responsabilització i un sentit del treball molt més humà.

Trobar aquest punt de sortida, aquest port a Catalunya per a iniciar i endegar tot això, penso que malgrat tot el mal gust de boca que ens pot fer a tots plegats per no trobar unes mesures prou clares i contundents, a la llarga és construir una societat molt més coresponsabilitzada i molt més oberta.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, la Mesa ha acordat suspendre la sessió en aquest punt del debat. La sessió es reprendrà el proper dilluns a les deu del matí i aleshores s'obrirà el termini de trenta minuts en el qual els Grups parlamentaris podran presentar propostes de resolució davant la Mesa, termini que per tant, acabarà a les deu trenta, a dos quarts d'onze. Aleshores, la Mesa té el propòsit de suspendre novament la sessió a fi que els grups

parlamentaris puguin veure si hi ha possibilitat d'acords sobre aquestes resolucions. S'obrirà un termini de temps fins a les quatre de la tarda perquè aquestes resolucions de conjunt puguin eventualment ser presentades. I seguidament la Mesa les examinarà pel punt de vista d'admissió a tràmit, i probablement podrem reprendre la sessió a dos quarts de cinc de la tarda per començar el debat sobre les resolucions.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts menys un minut de tres de la tarda.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes del cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament complimentada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom);

carrer, núm.;

telèfon; població;

districte postal,

desitja subscriure's al DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de fins al 31 de desembre de 198....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198.... envia per (gir / taló al portador) núm. la quantitat de pessetes.

..... de de 198....

Signatura.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Secció de Publicacions del Parlament de Catalunya, Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, Barcelona - 3.
Telèfon 300 64 13. Subscripció anual: 1.500 pessetes. Número solt: 40 pessetes.

Imprès per Multitext, Diputació, 113-115, Barcelona - 15.

Dip. Leg.: B.27966/80